SUSANNE JANSSON

MLAȘTINA

virtual-project.eu

SUSANNE JANSSON

MLAȘTINA

Original: *Offermossen*
[*The Forbidden Place*] (2017)

Traducere din limba suedeză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2019

Adevărul e că scena nu s-a derulat în tăcere. Normal că au fost mai mulți care au auzit ecourile focurilor de armă în noapte și au văzut silueta aceea întunecată, care a dat brusc buzna din casă, îndreptându-se spre mașina ce staționa.

Poate că martorii și-au văzut apoi de drumul lor sau poate că au urmărit și cele întâmplate după venirea poliției și cum au fost ridicate trupurile de la locul faptei. Dar nimeni nu a spus nimic. S-au furișat cu toții printre tufișuri, s-au ascuns în spatele copacilor ori s-au aruncat la pământ. S-au contopit cu natura, făcându-se nevăzuți. Poate că erau cu toții animale. Mari sau mici, încete sau rapide, cu ochii în patru ori pe jumătate oarbe.

În orice caz, adevărul despre ce s-a întâmplat în realitate în casa aceea a fost repede dat uitării.

Așa cum se întâmplă adesea în viață.

PROLOG

Odată cu lăsarea serii, vântul începuse să se întețească. La început adiase ușor printre crengile copacilor, după care pornise să bată din ce în ce mai tare, până când ajunsese să doboare tot ce-i ieșea în cale. În vreo jumătate de oră s-ar fi lăsat întunericul.

Ajuns în parcarea din fața conacului, Johannes s-a dat jos de pe bicicletă și s-a sprijinit de un felinar. Și-a strâns părul negru la spate, cu un elastic. Era foarte urât afară. Pe o astfel de vreme niciun om normal nu s-ar fi gândit să iasă la alergat.

Bine, fie, el nu era un om normal.

A coborât de pe bicicletă și a aruncat o privire spre căsuța lui Nathalie. Un opaiț pâlpâia la una dintre ferestre, așa că el a putut să o vadă pe ea umblând prin casă. Umbrele dansau lin și nedeslușit peste pereți.

La fel ca ea.

Recent petrecuseră o noapte întreagă împreună. Dar dimineața când s-a trezit, ea plecase deja. Patul era gol.

Sigur, îi spusese că avea de lucru devreme în dimineața următoare, dar asta nu însemna că nu îl întristase gestul ei. Petrecuseră o seară frumoasă împreună, iar ea plecase fără nicio vorbă, fără să-i lase măcar un bilet.

Era vorba, probabil, de același veșnic motiv, teama de intimitate, se gândea el, în timp ce își flexa mușchii. Brusc se simțise vulnerabilă în fața lui, așa că preferase să fugă. O explicație plauzibilă, dacă ai chef să te joci de-a psihologul.

Ploua torențial acum și nevoia disperată de a renunța să mai alerge îl cuprindea tot mai mult. Nu era echipat corespunzător, o știa prea bine. Totuși, nu era prima oară când i se întâmpla asta. Nu fusese niciodată genul care să urmărească prognoza meteo, cel mult arunca o privire pe fereastră. Asta pentru că mama lui fusese exact opusul, probabil, având pregătit câte un rând de haine pentru fiecare anotimp, o ținută anume pentru orice ocazie specială. Își petrecuse întreaga copilărie încercând, ajustând și schimbându-și îmbrăcămintea, ca să fie sigur că

nicio picătură de ploaie, nicio rafală de vânt nu aveau să pătrundă prin stratul de haine.

Acum, la maturitate, îl încerca aproape un sentiment de bucurie de fiecare dată când simțea ploaia și vântul pe piele.

A început să alerge spre potecă și a luat-o la dreapta, îndepărtându-se de casa lui Nathalie. Într-o parte era pădurea, iar în cealaltă se întindea o mlaștină, o priveliște de care ajunsese să se atașeze foarte mult: întinderea aceea mohorâtă, vegetația aceea lacustră, cenușie. Arăta chiar mai austeră și mai specială printre rafalele de vânt și ploaie.

Își amintea când văzuse pentru prima oară iarna stratul de zăpadă așternut peste mlaștină. Un peisaj atât de straniu, ireal, nepământean, atât de fragil și de seducător, cum nu mai văzuse vreodată.

La un moment dat, de nicăieri, apăruse și un elan ce-și făcea loc prin bălțile înghețate, iar gheața se crăpa sub greutatea lui. Astăzi, bocănitul monoton al pașilor lui semăna cu niște izbituri puternice, de parcă și-ar fi croit drumul perseverent, mecanic.

După prima secțiune, poteca șerpuită se transforma într-o cărare dreaptă și lungă, care ducea direct spre smârcuri. Din loc în loc încă mai putea zări cărarea, în timp ce alerga în paralel cu ea și, în scurt timp, a văzut și parcarea dinspre mlaștină. Era goală. Rareori se întâmpla să observe pe cineva acolo, dar de data aceasta, sub rafalele de ploaie, peisajul i s-a părut și mai dezolant.

Din loc în loc fuseseră construite câteva poduri din lemn, care duceau spre vechea turbărie. Preț de o clipă s-a gândit să treacă pe acolo, să o ia pe scurtătură, dar și-a dat repede seama că scândurile erau alunecoase. Ar fi fost prea riscant. Era de ajuns să-și piardă echilibrul și...

— Au!

Călcase strâmb pe o piatră, în ciuda faptului că făcuse atâtea ture pe aici, încât știa pe de rost fiecare rădăcină de copac, fiecare groapă. Durerea i-a săgetat piciorul, apoi l-a mai lăsat puțin, pentru a reveni și mai acută câteva minute mai târziu.

La naiba!

A început să țopăie pe un picior, încercând să se sprijine de ceva, dar în cele din urmă s-a prăbușit pe cărare.

Se rănise grav. A încercat să se ridice de jos, dar vântul și ploaia l-au doborât, pentru că nu-și putea pune piciorul în pământ.

A mai rămas un timp acolo, să vadă dacă îi mai trece durerea. Regreta amarnic că își lăsase telefonul acasă. Cum să ajungă înapoi la conac într-un picior?

Poteca era încadrată de tufișuri, așa că s-a gândit să încerce să rupă două crengi mai zdravene, ca să improvizeze o pereche de cârje. Deși părea a fi o idee bună, a renunțat curând la ea pentru că nu a găsit nicio creangă îndeajuns de rezistentă.

După ce a reușit să străbată o parte din potecă, țopăind într-un picior și târându-se pe jos, a aruncat o privire spre mlaștină. Abia atunci a realizat că ploaia se oprise și nici vântul nu mai bătea. Totul încremenise.

Ce ciudat!

Luna s-a ivit din spatele norilor plumburii, luminând vălătucii de ceață care pluteau deasupra pământului reavăn.

I s-a părut că aude un zgomot. Era vântul? Sau vreun animal? Aproape că sunase ca o tânguire. Ca un vaiet surd.

În clipa aceea a zărit o lumină la capătul potecii.

O lanternă. Cineva venise să-l salveze!

— Ajutor! strigă el.

Niciun răspuns.

— Am nevoie de ajutor, strigă el. Sunt rănit…

Lumina continua să se apropie. Și mai aproape. În cele din urmă l-a orbit și el a trebuit să-și protejeze ochii cu mâna.

— Cine e acolo?

Apoi lanterna s-a mutat în altă direcție și Johannes și-a ridicat privirea.

„Ce naiba se întâmplă aici?” a mai avut el răgaz să se întrebe. După care a văzut negru în fața ochilor.

1.

Cu trei săptămâni înainte

Cioc, cioc, cioc.

Nathalie s-a trezit speriată. Și-a dus mâna la tâmple, simțind că îi plesnește capul de durere.

Cioc, cioc, cioc.

Cioc, cioc, cioc.

S-a uitat spre ceasul deșteptător, mai erau încă două ore până când ar fi trebuit să se trezească. Cu alte cuvinte, nimic nou. Nici nu mai avea rost să încerce să se culce la loc.

Nu avea niciun sens.

S-a așezat pe marginea patului, încercând să-și dea seama dacă mai avea ceva de făcut. Nu. Făcuse curățenie în apartament și își strânsese toate lucrurile. Bagajele pe care nu le dusese deja la mașină era împachetate în hol. Totul era pregătit.

Și-a făcut un duș și a luat micul dejun în picioare, încercând să nu lase deranj în urma ei. Le-a scris un bilet celor care urmau să stea în apartamentul ei cât timp avea să fie ea plecată și l-a pus pe masa din bucătărie.

> V-am lăsat câteva chestii în frigider, dacă vă e foame. Contul pentru chirie îl găsiți în e-mailul pe care vi l-am trimis ieri.
>
> Ședere plăcută.
>
> Toate cele bune,
> Nathalie

Strada era pustie și cufundată în tăcere, ca în fiecare duminică. Și-a pus în cele din urmă bagajele în portbagaj, s-a urcat la volan și a pornit la drum.

A luat-o spre nord, pe autostrada E45, lăsând orașul Gothenburg adormit în urma ei. Se simțea de parcă s-ar fi furișat după o aventură de-o noapte.

După un timp a oprit la o benzinărie ca să alimenteze. Și-a cumpărat o cafea și alte câteva lucruri pe care să le folosească

în primele câteva zile. După care a pornit din nou la drum. În scurt timp, peisajul a început să se transforme, devenind din ce în ce mai întunecat, mai profund.

Imaginează-ți, i-a luat doar câteva ore pentru a se întoarce în timp, cu mulți ani în urmă. La tărâmul acela cu lacuri și păduri. În acel loc căruia îi aparținea cu adevărat.

Se simțise întotdeauna ca o străină în orașul acela de la malul mării. Talazurile învolburate, nestatornice, capricioase. Nu-și găsise niciodată locul printre oamenii aceia care ieșeau mereu în larg, cărora le făcea plăcere să privească stâncile și orizontul, care venerau soarele și care își doreau ca vremea să fie permanent frumoasă. Era ca și cum ar fi avut aceleași așteptări și din partea ei, o atitudine relaxată, la care nu avusese niciodată acces, dar pe care învățase să o mimeze într-o oarecare măsură.

Vară de vară, când pășea pe granitul acela călduț din Bohuslän, de fiecare dată când se aventura în mare ca să înoate, i se părea că marea încerca să o arunce înapoi la mal, din reflex. Parcă valurile ar fi știut că nu se afla în mediul ei natural acolo.

O ploaie rece, de septembrie, începuse să se prelingă pe parbrizul mașinii. O ploaie slabă, domoală. Ca și cum toamna se apropia pe vârfuri, încercând să nu deranjeze pe cineva.

„Hai”, și-a spus ea. „Hai cu mine. Lasă-te dusă de val. O vom face împreună”.

A trecut de ieșirea spre Åmål și a pornit spre Fengerskog. Brusc s-a simțit cuprinsă de o senzație ireală, un sentiment deopotrivă neașteptat și copleșitor, care a determinat-o să se întrebe ce avea de gând să facă. Ce era pe punctul de a stârni. În același timp, a realizat că era atât de aproape, că acum era prea târziu să se mai întoarcă din drum.

A trecut ușor cu mașina pe lângă școala de arte și pe lângă vechea fabrică despre care știa că fusese transformată într-un spațiu pentru studiouri, galerii și seminarii. Ajunsese la intersecție, acolo unde fusese pe vremuri un mic aprozar. Acum erau o brutărie și o cafenea, unde putea vedea mai mulți tineri cu genți din pânză, care își savurau cafeaua sau ceaiul din pahare înalte. Apoi clădirile au fost înlocuite de pădure, iar câteva clipe mai târziu, drumul s-a transformat într-o potecă încadrată de copaci, care ducea spre conac.

În curte erau parcate vreo două automobile. A coborât din mașină, fără să își ia bagajele, și a traversat curtea, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

Era o clădire impresionantă, cu patru turnuri, fațadă albă și un acoperiș din alamă, de culoarea florilor de tei, cu ferestre mari, care contemplau împrejurimile. Casa fusese construită pe un mic deal, cum se întâmplă adesea în cazul conacelor. Și tot la fel de des se întâmplă să fie înconjurate de peisaje minunate, fiind amplasate în apropierea unui lac frumos sau lângă un șir de coline.

Doar că acest conac era diferit. Priveliștea din jur era modestă, neimpresionantă. Un decor vast, în culorile toamnei, cu arbori pipernicíți și o vale întunecată. Genul acela de peisaj la care soarele părea să nu ajungă niciodată, care nu se usca niciodată. Pământul era veșnic mâlos, veșnic îndurerat.

Iar acum se întorsese acasă.

— Tu ești fata care a venit să închirieze căsuța?

Femeia aceea, Agneta, era administratorul conacului. Era îmbrăcată cu un fel de tunică bej, cu aplicații din dantelă, care o făcea să semene cu un stâlp. Avea părul de un blond cenușiu, până la umeri, cu un breton bont.

— Da.

Soțul ei era chiar în spatele său, un bărbat cu un cap mai scund decât ea, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, care cerceta neliniștit din priviri încăperea.

„Gustav”, și-a zis Nathalie. „Parcă ar fi bodyguardul el. Au rămas exact cum îmi aminteam eu”.

— În cazul acesta, bine ai venit la Conacul Mossmarken și Quagmire! Sper că știi că locuința pe care ai închiriat-o e o casă micuță, simplă. O folosim, de regulă, doar în lunile de vară.

— Da, nu-i nicio problemă. Căldura funcționează, nu-i așa?

— Are două șemineuri și un frigider. Atât. Poți să-ți iei apă din pivniță și să îți încarci telefoanele și calculatorul în biroul nostru. La etaj găsești dușul și toaleta. Și mai e și o latrină în spatele casei tale, desigur. Ce altceva ar mai fi de zis? șopti ea, căzută pe gânduri. Ah, da, bicicleta. Avem o bicicletă mai veche, pe care poți să o împrumuți, dacă vrei. Apropo, de unde ești, de fel?

— Locuiesc în Gothenburg.

Observase vechile portrete de pe peretele de la intrare, care întruchipau mai multe doamne elegante, îmbrăcate în rochii voluminoase și domni chipeși, în uniformă. Copilă fiind, fusese întotdeauna captivată de tablourile acelea și, în mod special, de cel al Sofiei Hansdotter, soția unuia dintre stăpânii care locuiseră în conac spre finalul secolului al XIX-lea. Își amintea atât de bine rochia Sofiei, de un verde intens, și privirea ei melancolică!

Umbla vorba că șapte dintre cei opt copii ai săi muriseră. Că ea nu era în toate mințile. Că în secret și-ar fi sufocat singură copiii cu perna și că își implorase soțul să îi îngroape în mlaștina de lângă conac. Pentru că voia să îi aibă aproape, zicea ea. Bărbatul ei îi făcuse hatârul, pentru că nu voia să o mâhnească și mai tare. Până în ziua în care s-a născut cel de-al optulea copil, când, într-o clipă de luciditate, bărbatul înțelesese într-un final cum îi muriseră toți ceilalți copii și hotărâse să îl ia pe cel mic de lângă mama lui. Legenda spune că atunci Sofia s-a dus în locul în care fuseseră îngropați copiii, a pășit în mlaștină și s-a făcut nevăzută. Nimeni n-a încercat să o salveze.

Cel de-al optulea copil a crescut mare și voinic, iar la maturitate a preluat frâiele sălașului. El era stră-străbunicul actualului proprietar, Gustav.

— De mai bine de treizeci și cinci de ani, eu și Gustav am transformat locul acesta într-o casă de oaspeți, după ce am primit-o moștenire de la părinții lui, își continua Agneta discursul, căci era evident că nu era prima oară când împărtășea povestea conacului. Strămoșii lui Gustav au trăit aici din anii 1600, sunt reprezentați toți în tablourile acestea, a zis ea arătând spre pereți.

Exact în clipa aceea, o femeie cobora pe scări.

— Ea este Jelena, bucătăreasa noastră, care face un pește afumat de te lingi pe degete, cel mai bun din zona lacului Vänern, dacă ți-ar face plăcere să iei vreodată masa împreună cu noi.

Jelena era o femeie palidă și subțirică, departe de stereotipul matroanei durdulii.

— Iar el este Alex, meșterul nostru, adăugă Agneta văzându-l pe bărbatul acela înalt, musculos, care intra pe ușă. Poți să apelezi la el, dacă ți se strică ceva.

Alex s-a oprit în loc, cu privirea îndreptată spre candelabru și a făcut o mișcare scurtă din cap. După care și-a văzut de drumul lui, îndreptându-se spre camerele din spatele casei.

— Pe mine și pe Gustav ne găsești aici zi de zi, între nouă și patru, dacă vei vrea să ne întrebi ceva. De cele mai multe ori suntem în biroul de aici, asta dacă nu suntem cocoțați pe vreo scară, vopsind ușile hambarului, reparând tractorul sau ceva de genul ăsta. În rest ne găsești în aripa de est, unde locuim noi. Dar poți să dai de noi și în afara orelor de program, a spus ea, iar după câteva clipe de pauză a adăugat: Cam asta ar fi tot. Asta e tot. Așa e în afara sezonului, nu se petrece mare lucru pe aici. Ce te aduce în zonă, ai venit cu un scop anume, dacă nu te deranjează că te întreb?

— Ei, bine... lucrez la dizertația pentru doctoratul meu. Este un tratat despre modul în care efectul de seră influențează procesul de descompunere în zonele mlăștinoase. Sunt biolog de profesie.

— Înțeleg, a răspuns Agneta zâmbind, în timp ce își îndrepta privirea spre fereastră. Ai venit să explorezi smârcurile. Interesant.

— Da, am de gând să mai fac câteva experimente pe teren...

— Mlaștina asta este cu adevărat unică, a continuat Agneta. Se zvonește că pe vremuri se aduceau ofrande în locul acesta.

— Așa este.

— Știai? Da, se pare că, în Epoca Fierului, oamenii îngropau în mlaștină fel de fel de ofrande pentru zei. Chiar și jertfe umane. Avem câteva broșuri pe tema asta în birou. La începutul noului mileniu a fost descoperit un trup neînsuflețit, din anul 300 î.Hr. A fost dus la Muzeul din Karlstad...

— Da, am auzit ceva despre asta, a răspuns Nathalie.

— Fata Merișor, a spus Agneta.

— Da, a zis și Nathalie.

— Da, așa am numit-o pe fata aceea pe care au găsit-o acolo... și, dacă tot vorbim despre tărâmul acesta mlăștinos, să fii cu mare băgare de seamă dacă intenționezi să te duci acolo. Unele porțiuni sunt foarte noroioase, iar potecile sunt alunecoase în perioada aceasta a anului. Dar presupun că ești deja obișnuită cu asta.

*

Căsuța ei era în spatele conacului, avea doar o cameră și o bucătărie, alcătuită dintr-un blat și o chiuvetă fără robinet, o sobă cu lemne și un mic spațiu pentru masă, cu o canapea tradițională de bucătărie și două scaune. Camera era decorată cu un pat înalt, o comodă, o măsuță simplă și, în fața sobei de ceramică, două scaune vechi și o masă micuță.

Aerul răcoros, de toamnă, se strecura ușor prin pereții groși, din lemn. Încăperea părea ponosită, dar mirosea a proaspăt, a curat.

O oglindă mare atârna pe unul dintre pereți. Nathalie se așezase pe jos, cu picioarele încrucișate, privindu-și chipul în oglindă. I se părea întotdeauna atât de ciudat că arăta mult mai energică decât se simțea în realitate. Se uita la părul blond, pe care îl tundea o singură dată pe an, optând pentru aceeași coafură pe care i-o sugerase un stilist celebru cu unsprezece ani în urmă, pe când Nathalie se pregătea pentru o ședință foto. Un bob simplu, până la umeri, o coafură ușor de întreținut.

La optsprezece ani fusese „descoperită” în fața cinematografului și i se oferise un contract de modelling, chiar dacă era prea scundă, motiv pentru care cei de la agenție se așteptaseră să le rămână veșnic recunoscătoare pentru că fuseseră dispuși să treacă peste acest defect.

Nathalie tocmai ce terminase liceul și ar fi vrut să strângă niște bani, dar nu reușise să se împace cu toată nebunia aceea. Nu suporta mirosul de fixativ, pensulele care îi încărcau chipul și ordinele primite în fața camerei de fotografiat, niște comenzi destul de arțăgoase, menite să o facă să radieze ceva extraordinar, ceva ce nu reușise să deslușească niciodată. Două săptămâni mai târziu ajunsese la limita răbdării.

Coafura aceea era singurul lucru semnificativ cu care rămăsese din acea scurtă perioadă a vieții sale. Era ceva atât de ușor de întreținut și care o ajuta să păstreze o înfățișare frumoasă, pe care alesese să o adopte din motive cât se poate de practice: îi ținea pe cei din jurul ei mulțumiți și preocupați de ce se întâmpla la suprafață.

În holul de la intrare a găsit două urcioare cu apă și o găleată mare, din lemn. A aprins mai întâi soba din bucătărie și pe cea din cameră, apoi și-a desfăcut cumpărăturile și și-a aranjat hainele în dulap, după care a scos o hartă mare a ariei

mlăștinoase, pe care a atârnat-o pe peretele din fața biroului. După asta, și-a scos papucii și un pulover călduros.

A luat camera la pas, uitându-se în jurul ei. Focul ardea în sobă, scoțând atât de mult fum, încât s-a văzut nevoită să deschidă fereastra.

Câteva clipe mai târziu, lucrurile păreau să se așeze la locul lor. Și-a încălzit o conservă de tortellini, pe care o luase de la benzinărie, și a mâncat și o felie de pâine cu brânză topită.

În spatele casei era o curte micuță, încadrată de câteva tufișuri, iar în fața casei se aflau două scaune de grădină, din lemn. Iar la o distanță de câțiva metri era cărarea care ducea spre mlaștină.

Și-a pus haina pe ea, s-a așezat cu grijă pe unul dintre scaune și a început să cerceteze împrejurimile. Totul părea exact la fel, ca și cum nimic nu se schimbase. Și nu doar în ultimii cincisprezece ani, ci de la începutul veacurilor. Aceiași pini noduroși și cenușii. Aceleași cercuri de apă, ca o pereche de ochi care o urmăreau prin smocurile verzi și umede. Un fel de dezolare familiară într-un registru estompat și câteva mănunchiuri albicioase de iarbă de bumbac pe tulpinile lor subțiri, ruginii, de toamnă.

Cântecul ca de flaut al găinușei-de-baltă încă îi putea distinge ecoul prin văzduh, deși pasărea migrase de mult timp pentru iernat. I se părea că o aude aievea, deși nu mai ascultase de mult ciripitul acela vesel și plăcut; zborul și trilurile ei, sunetele acelea care îi fuseseră atât de dragi înainte ca totul să se schimbe, înainte să se transforme în râs batjocoritor, amar în amintirea ei, ca un semnal amenințător, o avertizare stranie a ceea ce urma să se întâmple.

Când a realizat la ce era gata să se înhame, a simțit o îndrăzneală soră cu nesăbuința. Parcă fusese constrânsă să întreacă măsura, chiar dacă nu se simțise cu adevărat pregătită.

A aruncat o privire spre vest și a putut vedea stâlpii electrici care se ridicau deasupra frunzelor, aidoma celor din fața ferestrei vechiului său dormitor, cei care îi fuseseră punct de reper și mântuire de fiecare dată când aproape că se rătăcise acolo. Gândul acela era aproape de neconceput: tot ce avea de făcut era să se apropie de stâlpii aceia și, în cele din urmă, să ajungă în locul în care totul începuse, în locul în care totul se sfârșise.

Era încă beznă când s-a trezit în prima ei dimineață petrecută în cabană. Întunericul era unul dintre puținele semne ale toamnei care nu-i plăceau. Diminețile întunecate, serile întunecate; pe zi ce trece, din ce în ce mai puțină lumină. Din această privință, prefera vara, pentru că invariabil se trezea la ora patru dimineața, din cauza acelei cumplite dureri de cap. Lumina o ajuta să scape de povara acelui sentiment chinuitor că nu era totul în regulă, în timp ce creierul ei se străduia să găsească o explicație. Pe de altă parte, întunericul specific toamnei avea efectul opus și se simțea acaparată de sentimentele acelea apăsătoare.

Nathalie a aprins opaițul de lângă pat și s-a îndreptat spre soba de teracotă. Încă era caldă. A îmbrățișat-o cu drag, ca pe un prieten apropiat, pe care nu îl mai văzuse de mult, lipindu-se de ea cu ochii închiși, odihnindu-și palmele, coapsele și obrazul de căldura lui. Cuvântul „rugăciune” se strecurase în mintea ei. Oare așa se simțea?

Brusc, a auzit un sunet ascuțit venind dinspre fereastră.

„Ce a fost asta?” s-a întrebat ea.

S-a apropiat ușor de fereastră, încercând să distingă ceva prin întuneric.

Ea a mers încet și a încercat să privească.

„O coțofană?”

Nu putea vedea nimic prin întuneric. Doar luminile aprinse în curtea conacului, la vreo sută de metri distanță, două licăriri care păreau să plutească prin întuneric.

Când era atât de beznă afară, lumina opaițului o făcea să se simtă vulnerabilă. Nu avea draperii pe care să le tragă. Dar în fiecare colț al ferestrei, în partea de sus, era câte un cui. Se suise pe un scaun, legase două pulovere tricotate și încerca să le atârne de cuie, atât cât să acopere fereastra de lângă pat. O treabă de mântuială. Și-a propus să facă rost de o pătură. Sau de un cearșaf. Pentru toate ferestrele.

A scos din bagaj ziarul de ieri și s-a ghemuit sub pătură. Încerca să citească un articol despre politica energetică, dar nu se putea concentra. Ferestrele o urmăreau. Întunericul o împresurase.

La naiba. Ce era de făcut?

Nu îi trecuse niciodată prin minte că avea să se simtă atât de expusă. Astfel de gânduri nu făceau parte din planurile ei. Nu,

gata cu toate. Trebuia să se concentreze doar pe două aspecte: pe cariera ei și pe acea îndatorire misterioasă, esențială, despre care bănuia că avea de-a face cu ea personal.

Nimeni nu știa că venise în Quagmire. Doar profesorul ei, care era și el plecat cu treabă.

Pe Nathalie o încânta gândul de a pleca pur și simplu undeva. Pentru că era un sentiment atât de plăcut să evadezi din mediul tău obișnuit, era ca o eliberare.

Cu paisprezece ani în urmă, fugise din locul acela fără să privească în urma ei. Acum, la întoarcere, era ca și cum s-ar fi privit în oglindă, cercetând ața de la început, încercând să dea de cap nodurilor și să o ia de la capăt.

Cei mai mulți dintre prietenii ei nici nu vor observa că plecase din Gothenburg; erau cercetători, la fel ca ea, răspândiți pe tot globul.

Singurii care poate că aveau să îi remarce lipsa erau părinții ei adoptivi.

În ultimii ani, Nathalie nu mai avusese energia să mențină o relație adevărată cu ei și, pe măsură ce contactul lor devenise din ce în ce mai rar, reproșurile lor se intensificaseră, mai ales din partea mamei adoptive, Harriet.

— Așa ai tu de gând să ne mulțumești, după tot ce am făcut pentru tine? i-a spus Harriet la ultima lor așa-zisă conversație.

Veniseră să o vadă de ziua ei, îi aduseseră flori, iar Harriet nu mai putuse să-și ascundă sentimentele. Fața ei rotundă se făcuse roșie ca para focului și abia s-a stăpânit să nu izbucnească în plâns.

Tatăl ei adoptiv, Lars, rămăsese locului și nu și-a dat haina jos de pe el pe toată perioada vizitei, jucându-se cu mustața, cu privirea ațintită în pământ.

— Hai să mergem, a spus el, în cele din urmă. E cazul să ne lăsăm păgubași. Nu vrea să aibă deloc de-a face cu noi.

Atitudinea sa cinică a trezit în Nathalie o oarecare afinitate la adresa lui, dar nimic mai mult. Nimic. Harriet era și ea conștientă de asta.

Înainte de a pleca, Harriet a privit-o lung, fără nicio sclipire în ochi și i-a spus cu o voce îndurerată:

— Ești odioasă, știai? Întotdeauna am considerat că ești așa din cauza a tot ce ți s-a întâmplat, dar acum nu mai știu ce să

cred. Poate că așa ești tu în realitate: superficială, rece și nerecunoscătoare.

Cu halatul bine strâns în jurul taliei, Nathalie se așeză în mijlocul camerei, gata să preia controlul și să sfideze sentimentul acela de vulnerabilitate. Împrăștie o mulțime de documente în fața ei: rezultatele măsurătorilor și ale experimentelor pe care le desfășurase până acum în Germania, Olanda, Polonia și Danemarca.

„Liniștea aceasta”, și-a spus ea, privind în jurul ei. Era atât de liniște în cabană! O tăcere profundă. Poate că trebuia să încerce să se deprindă cu asta.

Totuși, a încercat să identifice toate sunetele ce o înconjurau: o muscă leneșă, care zbura pe lângă fereastra bucătăriei, pocnetul lemnelor din sobă, croncănitul unui corb din apropiere. Apoi s-a concentrat asupra mirosurilor, ceea ce s-a dovedit a fi mai dificil. Le-a simțit pe cele de lemn ars, de săpun, de funingine.

S-a uitat peste notițele sale despre diagrama de fracțiuni de azot și a luat în calcul decalajele. Spre exemplu, de ce înregistrase valori mai mari în Germania decât în Polonia? Avea oare ceva de-a face cu perioada anului sau cu specificul zonei, ori cu schimbările climatice la nivel global?

Colegii săi din întreaga lume, care studiau aceeași temă, efectuaseră cel mai adesea măsurători în regiunile polare, suprafețe enorme permanent înghețate. Acum că încălzirea globală amenința aceste zone, mai multe procese au fost demarate la nivelul solului, generând în atmosferă și mai multe gaze cu efect de seră. Întrebarea era în ce măsură fuseseră sporite și cum afecta acest proces încălzirea în ansamblu.

Înainte să vină aici, Nathalie făcuse parte dintr-o echipă de cercetători nordici, care studiaseră același fenomen în regiunile muntoase din Suedia. Când se ivise ocazia să se concentreze în special asupra zonelor umede din nordul și din centrul Europei, Nathalie nu ezitase să-și încerce norocul, reușind să obțină postul.

Fără doar și poate, studiul ei va aduce o completare semnificativă în domeniul cercetării climatice și va cântări greu în deciziile politicienilor. Doar că, odată ce a reușit să își planifice aproape în totalitate vizita sa la Mossmarken, a realizat că interesele profesionale nu fuseseră, poate, singurele care o

aduseseră aici. Că avea și motive personale, că alegerile și deciziile ei fuseseră întemeiate pe cu totul alte criterii decât cele pe care și le imaginase ea la început.

Oricât de evidentă i s-ar fi părut această conștientizare acum, gândurile acelea aproape că o copleșiseră. O țintuiseră cu spatele la perete, având grijă să se facă bine auzite înainte să o lase în pace. Și, cu toate că încă nu îndrăznise să iscodească foarte adânc în mintea sa, măcar nu făcuse cale întoarsă.

Pornise pe drumul ei, spre locul pustiu, spre întinderile mlăștinoase dintre Dalsland și Värmland.

Și poate că ăsta era cel mai important lucru.

*

Ieșea din cabană doar ca să își facă duș, să ia apă sau să-și încarce laptopul și telefonul mobil. Simțea nevoia să se baricadeze în casă, să se pună pe picioare înainte de a se aventura în mlaștină.

Trasase pe hartă câteva arii preliminare, pe care avea de gând să le cerceteze. Plănuia să ia mostre din douăsprezece zone diferite ale mlaștinii, pe parcursul a două zile, pentru a se asigura că rezultatele testului erau precise. După care avea să reia procesul în noiembrie, când terenul avea să fie mai tare.

În primele zile, n-a schimbat o vorbă cu nimeni. Dar în fiecare după-amiază, cam pe la aceeași oră, observase un bărbat cam de vârsta ei, care obișnuia să iasă la alergat. Și, de fiecare dată, bărbatul arunca o privire curioasă spre cabană.

Într-o zi, se intersectaseră în timp ce Nathalie se îndrepta spre căsuță. Bărbatul se oprise, sprijinindu-și mâinile pe coapse, ca să-și tragă respirația. La început, se prefăcuseră că nu se văzuseră unul pe celălalt, apoi bărbatul o salutase cu o mișcare scurtă a capului.

— Bună, a spus el, încă respirând greu. Locuiești aici?

Nathalie se simțea de parcă ar fi fost prinsă în capcană. Nu se așteptase să dea peste nimeni aici. Ba chiar își dorea nespus să evite orice contact cu lumea exterioară.

— Cam așa ceva, a zis ea. Momentan. Am închiriat cabana, adăugă ea, dând să plece.

— E un loc atât de frumos! Numele meu e Johannes, a spus el, ridicându-și mâna în semn de salut. Dacă nu te superi… ai putea să-mi dai un pahar cu apă? Am uitat să-mi iau sticla. Mi-e foarte sete.

— Desigur, a răspuns ea, după care s-a dus în casă și i-a adus un pahar cu apă.

— Mulțumesc, a zis el, dându-l imediat pe gât și înapoindu-i paharul.

Și-a șters sudoarea de pe frunte cu tricoul, apoi și-a întins spatele, trecându-și degetele prin părul lucios.

„Un păr negru ca abanosul” și-a spus ea. „Ce bărbat chipeș!”

— Îți place să ieși la alergat pe aici? l-a întrebat ea, mai mult ca să spună ceva.

— E fantastic. Locul ăsta e ceva… a zis el, scuturând din cap de parcă nu putea găsi cuvintele care să exprime exact farmecul zonei. Sunt student la școala de artă din Fengerskog și niciunul dintre oamenii cu care am mai vorbit nu pare să fi trecut pe aici. Ceea ce mi se pare ridicol. E atât de frumos aici! Dar mie îmi convine, adăugă el cu zâmbetul pe buze. E plăcut să fii singur aici! Dar tu? Pe tine ce te aduce aici?

Nathalie ezita. Cuvintele din mintea ei erau îndărătnice, nu voiau să iasă la lumină, preferau să rămână ascunse sau doar să ia o pauză. Erau prea obosite să fie veșnic rostite, doar ca să păstreze aparențele, în același timp, era ceva care o atrăgea la bărbatul acela.

În plus, nu putea nega faptul că, atunci când s-a apropiat, s-a dovedit că tânărul acela avea o piele catifelată, măslinie, cum s-ar spune, care o hipnotiza. Nu i-ar fi displăcut deloc să aibă ocazia de a o studia pe îndelete, în secret, încercând să-și dea seama ce fel de gene și acizi grași puteau să ofere astfel de avantaje epidermei.

— Am venit să măsor gazele cu efect de seră din mlaștină, a zis ea, dându-și părul după ureche. Printre altele. Mă rog, asta am de gând să fac. Încă nu m-am apucat de treabă.

— Gazele cu efect de seră? a întrebat-o el. Lucrezi pentru o companie?

— Nu… E pentru lucrarea mea de dizertație. În biologie.

— Oh, ce interesant, a zis el, uitându-se parcă mai lung la ea. Mi-ar plăcea să-mi povestești mai multe despre asta, apoi a făcut o pauză de parcă ar fi vrut să evalueze situația înainte de a continua: Dar nu vreau să te deranjez. Sunt sigur că o să ne mai vedem. Ies la alergat aproape în fiecare zi.

A ridicat din nou mâna în semn de rămas-bun, după care și-a văzut de drumul lui, îndreptându-se spre parcare.

Nathalie observase mușchii de pe coapsele și gambele lui.
„Înalt și zvelt”, și-a zis ea. „Viguros”.
În următoarele câteva zile, nu a ieșit din casă la ora la care știa că Johannes obișnuia să alerge. Nu s-a apropiat de ferestre, dar arunca din când în când o privire, fără ca el să o poată vedea.
Într-o după-amiază a acționat din impuls și a pregătit un ceainic întreg de ceai. S-a așezat pe unul dintre scaunele din fața cabanei, cu o cană de ceai în mână, așteptându-l.
— Vrei un ceai? strigă ea.
Johannes s-a oprit, și-a dus mâna la obraz și a ridicat mirat din sprâncene. La început nu putea să-și dea seama dacă era doar surprins sau dacă i se păruse ciudată invitația, așa că a regretat imediat că încercase să intre în vorbă cu el. Dar el a răspuns:
— Desigur, și s-a îndreptat spre ea.
Bucuroasă și emoționată deopotrivă, Nathalie a adus laptele, zahărul și o altă cană și le-a pus pe măsuța dintre scaune.
Johannes s-a așezat pe scaun. Gesturile lui erau tacticoase, manierate; nu a ocupat mai mult spațiu decât avea nevoie, dar nici mai puțin. „Trebuie să fii deschisă la orice, nu ai nimic de ascuns”, și-a zis ea, dar, în același timp, un fior îi îngheța sufletul: „Așa, ca mine, dar fix invers”.
Johannes și-a pus mai multe lingurițe de zahăr în ceai. Când a observat zâmbetul ei pieziș, a început să râdă.
— Știu. Tatăl meu era din Maroc, așa că pofta de zahăr îmi curge prin vene.
Soarele după-amiezii începuse să coboare pe cer.
— Cum e să fii student aici? l-a întrebat ea.
— Bine. Profesori buni. Colegi simpatici. E liniște și pace aici, așa că este ușor să-ți vezi de treabă.
— Dar nu te simți singur? Nu ți se ia să stai cu nasul numai în cărți?
— Poate, puțin. Dar nu este greu să găsești chestii de făcut, dacă ai chef să ieși în oraș. Se organizează tot felul de concerte și petreceri, a zis el, întorcându-se spre ea, de parcă ar fi vrut să-și îndrepte atenția asupra ei. Dar, spune-mi. Cum ai de gând să-ți realizezi studiul? Cum faci să măsori gazele cu efect de seră? Cum se face asta?
Nathalie i-a povestit despre probele pe care intenționa să le preleveze în weekend. Johannes o asculta cu mult interes.

— N-ai vrea să-ți țin companie? a întrebat-o el. Chiar sună interesant. Mi-ar plăcea foarte mult să văd cum se întâmplă toate astea. Ți-aș putea fi de ajutor… poate să-ți car lucrurile. Ceva de genul ăsta.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

Ceva s-a răsucit în ea, dorința aceea confuză, combinată cu un sentiment chinuitor și apăsător de pericol. Totodată, știa că ar fi fost un adevărat avantaj să primească o mână de ajutor.

— Chiar vrei să vii cu mine? l-a întrebat ea. Da, sigur, de ce nu. Cu siguranță, asta mi-ar ușura considerabil munca.

*

Totuși, ar trebui să meargă mai întâi personal în mlaștină, în recunoaștere, fără Johannes. Trebuia să se raporteze de una singură la acest habitat, fără nimeni altcineva. De asemenea, trebuia să pregătească centrele de prelevare. Avea de gând să insereze secțiuni de scurgere în pământ, în douăsprezece locuri diferite, apoi să monteze la capete niște dopulețe din cauciuc, în care ulterior putea fi inserată o seringă pentru degajarea gazelor.

În dimineața aceea, s-a trezit nefiresc de târziu. Durerea de cap era mai suportabilă decât de obicei. Dar neliniștea aceea nu voia să-i dea pace, părea să-i răscolească întreg trupul, din piept până la tâmple și apoi în stomac. Îi cuprinsese tot corpul acum. Se simțea ca un drogat în sevraj, numai că drogurile alese de ea erau refularea și negarea.

„Ce tot crezi că faci?” o întreba vocea diavolului de pe umărul ei drept. „Ce cauți aici? Du-te acasă”. Pe umărul stâng nu era niciun înger, doar un vid. Locul acela fusese eliminat. Ochii îi ardeau în spatele pleoapelor, în timp ce vocea minții rostea: „Pe mine”.

A sărit peste micul dejun, lăsând ușa deschisă la casă, ca să simtă răcoarea plăcută a toamnei, mergând de colo-colo prin camere, întocmind o listă cu lucrurile pe care nu trebuia să le uite când va pleca să facă măsurătorile.

Poteca spre mlaștină se întindea la picioarele ei. Nu trebuia decât să o urmeze, să pună un picior în fața celuilalt. Nu era nimic complicat. N-ar fi trebuit să fie.

Și, în cele din urmă, a făcut-o, fără să mai stea pe gânduri, ca atunci când mergi să înoți, chiar dacă apa este rece, pentru că

știi cumva că trebuie să te duci, pentru că te simți atât de bine după.

A pășit pe cărare. A pus din nou piciorul pe tărâmul acela. Tot ce a existat între atunci și acum, comprimat în aripa fragilă a unui fluture, a fost șters fără urmă prin câteva zbateri de aripi.

A urmat cărarea pentru puțin timp, apoi a luat-o prin mlaștină până a ajuns la cinci scânduri ponosite, lipite unele de altele, care retezau peisajul într-o linie lungă și unghiulară. Poteca nu părea îmbunătățită față de ultima oară când fusese ea aici, dar bănuia că se efectuaseră unele lucrări, la un moment dat.

La urma urmei, trecuseră aproape cincisprezece ani de atunci.

Atmosfera semiobscură și aerul rece. Terenul vast și îngălbenit, cenușiu. Copacii aceia, care i se păruseră întotdeauna ascunși, ghemuiți… acum parcă veniseră să facă o reverență, o plecăciune în fața ei. Veniseră să o întâmpine, să-i dea binețe.

I-a salutat și ea, încercând să fie mai deschisă, mai relaxată, dar cu precauție. S-a lăsat purtată de val. Timpul se desprinsese din cadranul lui și se prăbușise, puțin câte puțin, până când a simțit că s-a contopit cu locul acela. Parcă s-ar fi deplasat printr-un mozaic, iar piesele care alcătuiau corpul ei începuseră să se topească, devenind una cu fragmentele din jur.

A mers încet, la pas, multă vreme, până când a urcat ușor pe niște smârcuri viguroase și s-a așezat sprijinindu-se cu spatele de un pin pitic.

A rămas acolo, învăluită în ritmul propriei răsuflări. Începuse să plouă mărunt. Picăturile se loveau ușor de pelerina ei de ploaie, ca pe o prelată de cort dimineața. Mirosea ca o pădure pururi verde.

Ghetele ei umede erau pline de frunze arămii, care începuseră deja să cadă de pe ramurile copacilor. A luat câteva frunze în mână și le-a frecat ușor între degete, inhalând, cu ochii închiși, mirosul acela intens.

Trecuseră câteva minute. Un sfert de oră, poate, după care ceața s-a năpustit spre ea, ca un animal curios, cu intenții neclare, adulmecând pământul reavăn, până a ajuns la picioarele ei și a înconjurat-o.

De parcă ar fi încercat să-i spună: „Tu. Ești chiar tu. A trecut atât timp!”

Nathalie nu s-a clintit din loc, rămăsese cu sufletul la gură, cu ochii întredeschiși, așteptând să treacă momentul acela.

Fără să-și dea seama, cuvintele îi alunecaseră printre buze.

„Știu. Mi-a luat ceva timp. Dar acum sunt aici”.

Sâmbătă dimineața, când orologiul bătuse ora nouă, ea era deja în fața cabanei, așteptându-l pe Johannes, îmbrăcată în pantaloni de lucru, hanorac și ghete rezistente. Rucsacul era plin cu provizii, cafea și echipament pentru măsurători. Johannes își sprijinise bicicleta de peretele cabanei și se îndrepta spre ea. Purta blugi, adidași și un hanorac pe sub cămașa din denim. Văzând-o că se uita lung la hainele lui, a întrebat-o râzând, ridicând ușor mâinile:

— Ce? Nu e bine? Cum să nu, și-a răspuns singur. E foarte bine. Hai să mergem.

— E cam umed pe aici, l-a avertizat ea.

— Ceea ce înseamnă că o să fie și mai plăcut când ne vom întoarce în casă, ca să ne încălzim.

A luat fiecare o parte din echipament și au pornit pe aceeași cărare pe care pășise și Nathalie cu o zi înainte. Nathalie și-a activat GPS-ul ca să se orienteze și curând au ajuns la prima stație, unde instalase un canal de scurgere. A scos din rucsac șase căpăcele din plastic negru, fiecare de câte doi decimetri în diametru, cu o plută cauciucată în centru.

— Fii atent aici, i-a spus ea arătând cu degetul spre plută. O să introduc un ac aici, ca să extrag gazele ce se ridică de la sol. După care am să transfer gazul din seringă în aceste sticluțe, a mai adăugat ea, deschizând o cutie plină cu eprubete pentru recoltarea probelor, așezate ordonat pe rânduri. La fiecare stație vom efectua patru măsurători – după cinci, zece, cincisprezece și douăzeci de minute. E clar?

— Da.

— Vreau să măsurăm cantitățile de azot, de oxid de azot și de metan pe care le generează mlaștina. Oxidul de azot și metanul sunt gaze de seră, chiar mai puternice decât dioxidul de carbon. Cu un impact mai mare asupra climei.

— Vrei să spui că dăunează? a întrebat-o el.

— Nu chiar. Fără aceste gaze cu efect de seră, nu am putea să supraviețuim pe pământ. Ar fi prea frig. Problema este că, pe măsură ce temperatura medie crește, procesele din sol se intensifică și ele, ceea ce înseamnă că sunt eliberate mai multe

gaze cu efect de seră decât este necesar și că planeta devine și mai fierbinte… Și tot așa. Se transformă într-un ciclu de autointensificare, i-a explicat ea, în timp ce se îndrepta spre centrul de prelevare. Îți arăt eu prima dată și apoi poți să încerci și tu.

Johannes a încuviințat zâmbind mulțumit.

— Așa facem! Am înțeles.

Nathalie a atașat primul capac, după care s-a dus degrabă la următorul și s-a grăbit să se întoarcă pentru a fixa acul în pluta primului capac, apoi a procedat la fel și în cazul celuilalt. La sfârșit, a pornit cronometrul.

— În cinci minute va trebui să facem următoarele măsurători, a zis ea, transferând conținutul seringilor în eprubetele din cutie. O să iei tu proba de la cel de acolo, în timp ce eu lucrez la cel de aici.

— Am emoții, a zis Johannes, strângând din dinți.

— E de înțeles, i-a spus ea. Riști să-mi dai tot studiul peste cap.

— Încetează!

— Glumesc. N-o să se întâmple nimic. Este foarte simplu, o să te descurci fără probleme, i-a zis ea, întinzându-i o seringă. Va trebui să ai grijă să nu-ți tremure mâna. Uneori se lasă cu sânge, mai ales dacă este frig afară și ești înțepenit.

După ce au trecut cele cinci minute, fiecare s-a dus la capacul lui.

— Acum, a spus ea, înfigând acul în plută, cu privirea îndreptată spre Johannes, care își îndeplinise sarcina cu un zâmbet concentrat pe chip. Perfect, i-a zis ea, după ce au terminat treaba. Te-ai descurcat de minune.

Johannes și-a strâns palmele și a ridicat mâinile în aer, într-un gest triumfător.

— Știam eu.

— Mai avem cinci minute până la următoarea măsurătoare. Vrei niște cafea? l-a întrebat ea.

A turnat în două căni și l-a privit emoționată în timp ce își savura cafeaua. Încălțările lui se udaseră deja.

— Care este de fapt definiția mlaștinii? a întrebat-o el, cercetând împrejurimile.

— Ei bine, în primul și în primul rând, o mlaștină este un biotop mocirlos, i-a răspuns, întinzându-i scaunul pliant pe care

îl adusese cu ea. S-a așezat și ea pe o pernuță. Un biotop mocirlos este un areal în care umiditatea persistă în cea mai mare parte a anului, un loc unde apa se adună și stagnează într-un strat subțire la nivelul solului. De obicei, spunem că jumătate din vegetație trebuie să fie hidrofită.

— Hidrofită? a întrebat Johannes râzând.

— Iubitoare de apă.

Johannes și-a ridicat sprâncenele.

— Și uite cum am învățat un cuvânt nou. Sună puțin… obscen.

— Zici tu? Și există o mulțime de tipuri de zone umede. Spre exemplu, ținuturile mlăștinoase se împart în turbării și smârcuri. Turbăria este strict dependentă de precipitații, deoarece este izolată de pânza freatică. Nu există nicio apă curgătoare în zonă, ceea ce înseamnă că numai speciile care nu au nevoie de multă hrană pot trăi acolo, în special, diferite tipuri de mușchi de turbă.

Nathalie s-a uitat lung la el.

— Parcă aș fi o moară stricată. Sunt sigură că nu te interesează cu adevărat toate acestea.

— Ba da.

Nathalie i-a aruncat un zâmbet sceptic.

— Nu fac pe sarcasticul, i-a mai zis el. Mai spune-mi.

— Bine, fie. Mușchiul de turbă… a continuat ea, luând unul de pe jos, are un fel de orificii micuțe pe frunze, în care stochează apa. În felul acesta își creează propriul rezervor mai sus de nivelul pânzei freatice. Pe măsură ce moare, se transformă în turbă, care se depune lent, ridicând în timp mâlul deasupra straturilor inițiale.

Johannes o asculta cu interes.

— Despre zonele umede s-ar putea spune că sunt un fel de rinichi ai planetei, a continuat ea. Nutrienții în exces din apa care trece prin ele sunt filtrați, fluxul fiind încetinit atunci când se topește zăpada, de pildă, sau când vine o ploaie torențială. De aceea este păcat că multe dintre biotopurile de acest fel au dispărut.

— De ce au dispărut?

— În parte, pentru că în trecut clima era mai umedă, o altă cauză fiind industrializarea agriculturii, care a implicat drenarea

și evaporarea acestor arealuri. A sorbit din cafea și s-a uitat la ceas. La naiba, e timpul pentru următoarea măsurătoare!

Johannes părea cu adevărat interesat de spusele ei. Era puțin suspect, se gândea ea duminică, atunci când s-au întâlnit să repete procedura în partea de nord. Nu i se mai întâmplase niciodată ca o persoană din afara universității să îi adreseze atâtea întrebări.

Au pierdut noțiunea timpului în repetate rânduri, fiind nevoiți să colecteze pe fugă probele.

— Întotdeauna am fost curios să știu, a zis Johannes după ce Nathalie deja ajunsese să creadă că epuizase toate întrebările posibile privind ținuturile mlăștinoase și zonele umede. Chestia aia căreia noi îi spunem mușchi de turbă, pe care o folosim ca să decorăm sfeșnicele sau spațiul dintre panourile ferestrelor, nu arată deloc așa. Ce e chestia aia?

— Bună întrebare, a spus ea. Plantele vândute în magazine ca mușchi de turbă, în perioada sărbătorilor de Crăciun, sunt de fapt niște licheni care nu au nimic în comun cu mușchii de turbă, așa cum nici anemonele nu au nimic în comun cu elefanții.

Johannes a început să râdă.

— Cum adică?

— Un lichen este format din două organisme, alge și ciuperci, care trăiesc într-o relație simbiotică. Algele furnizează energie sub formă de carbohidrați, prin fotosinteză; ciuperca include apă și săruri nutritive pe care le extrage din roci și așa mai departe. Mușchii de turbă, pe de altă parte, reprezintă din start un singur organism.

— O să am grijă să-i povestesc asta mamei mele, când o să înceapă să pregătească decorațiunile de Crăciun, i-a spus Johannes. Se va simți trădată.

Duminică, după ce și-au terminat treaba, s-au întors la cabană. Nathalie a pregătit cina. Cumpărase toate ingredientele pentru preparatul pe care îl făcea întotdeauna când era vreo ocazie specială, singura rețetă pe care o știa pe de rost – tocană de miel cu muștar, ardei și cartofi.

— Nu am mâncat niciodată miel gătit așa, a zis Johannes. E foarte gustos.

Au deschis o sticlă de vin roșu, iar Nathalie i-a povestit cum a devenit biolog.

— Sincer, totul a pornit de la gaze, i-a spus ea, și a început să îi povestească o lecție de chimie din școala generală, când turnase un pic de acid clorhidric și magneziu într-un tub de testare, după care aprinsese un chibrit la gura tubului. Și, ce să vezi! Crease hidrogen gazos.

— Cred că a fost prima dată când am simțit că școala poate fi distractivă, a spus ea.

Ulterior, când a trebuit să alegem profilul de studiu pentru liceu, am optat, evident, pentru științele naturii. Îi plăcea să lucreze în laborator; îi plăceau halatele albe, ordinea și curățenia, să se asigure că toate echipamentele de siguranță erau la îndemână. Îi plăcea la nebunie să cântărească, să măsoare și să numere moleculele, să știe de câte molecule dintr-un element avea nevoie, câte grame reprezentau echivalentul acestora.

În prima zi de primăvară din anul acela, în timp ce toți ceilalți stăteau cu fața la soare, savurându-și cafeaua, Nathalie și-a coborât privirea spre ceașca sa și nu numai pentru că îi plăcea să vadă felul în care laptele și cafeaua se amestecau între ele sau cum cubul de zahăr se dizolva în lichid, dar și pentru că își amintea din nou bucuria aceea intensă pe care o simțea în clipa în care înțelesese cu adevărat pentru prima dată de ce se întâmpla asta.

Cu timpul, întreaga ei viață a început să se învârtă în jurul experimentelor, analizând din ce în ce mai mult diferite procese și secvențe, aprofundând studiile efectuate. Numai că deja nu se mai simțea nerăbdătoare, nici măcar emoționată; doar calmă. Și încet, dar sigur, fără să-și dea seama, structura aceasta științifică devenise cu adevărat noua ei casă. O plasă de salvare țesută din axiome fundamentale și dintr-o complexitate încântătoare, care o captivase pe de-a-ntregul, după toate lucrurile acelea neînțelese care îi marcaseră copilăria și care o trăseseră, în cele din urmă, în jos.

Dar nu i-a menționat aceste aspecte lui Johannes.

El a precizat că tatăl său, care nu mai era în viață, obișnuia să colecționeze fluturi și alte insecte. La fel ca Nathalie, avusese și el o cameră întreagă plină cu ghiduri de specialitate și dicționare în limba latină. Copil fiind, lui Johannes îi plăcuse la nebunie să-și petreacă timpul în camera aceea.

— Poate că de asta mă simt… atras de tine, a zis el.

— Pentru că îți amintesc de tatăl tău? a spus ea cu un zâmbet sceptic.

— Pentru că mă faci să mă simt ca acasă.

Ea s-a făcut că nu aude cuvintele lui, prefăcându-se că nu înțelesese semnificația acestora.

— Dar tu? l-a întrebat ea. Care e povestea ta? De ce vrei să devii artist?

— O să vorbim altă dată despre asta. S-a făcut târziu, a zis el, ridicându-se de pe scaun.

— Eu o să dorm pe canapeaua din bucătărie, a spus ea. Poți să folosești tu patul.

— Mă duc cu bicicleta acasă.

— Nu cred că este o idee prea bună, a adăugat ea râzând.

— Nu-i nimic. Poate ne vedem mâine, a zis el, după care a luat-o în brațe, a sărutat-o pe frunte și a plecat.

În dimineața următoare, Nathalie s-a trezit devreme și a făcut curățenie toată dimineața. A măturat, a șters praful, a dat cu mopul, și-a spălat rufele, toate pentru că voia să se elibereze de starea de agitație, de neliniște care îi cuprinsese tot corpul. Pe la prânz, a sunat telefonul.

„Ai chef să ne vedem azi? Ai lucrat foarte mult în weekend, nu vrei să iei o pauză? Te îmbrățișez. J".

Mintea ei ezita, dar degetele îi alunecau deja peste tastatură.

„Sigur, sună bine. Dar nu ai treabă?"

„Nimic important".

„În regulă. Te-ai gândit la ceva anume?"

„Da. Vin spre tine. Îți spun când ne vedem".

Îl aștepta pe treptele din fața casei, ronțăind ceva, când l-a văzut venind pe bicicletă. Era o zi superbă și senină de septembrie, iar când l-a zărit pe bărbatul acela bine făcut, cu părul negru strălucind în razele soarelui, ceva în interiorul ei a izbucnit în flăcări.

— Salut! a zis el, frânând lângă ea. Ce vreme frumoasă!

— Știu, a răspuns tânăra. E o zi perfectă să iau o pauză. Nu prea am chef să stau în casă și să studiez diagrame.

Johannes și-a lăsat bicicleta pe iarbă, s-a aplecat să o îmbrățișeze și s-a așezat lângă ea, pe trepte.

— Care-i planul? l-a întrebat Nathalie.

— Am auzit că e un mic lac în pădure, a zis el. Mă gândeam să mergem cu bicicleta până acolo.

„Bytjärn”, a spus ea în gând numele lacului. Și-a imaginat pădurea seculară, cu bolovani mari și apa întunecată. Un lac fără fund, lucru care i se păruse întotdeauna atât de firesc, până ce ajunsese pe coasta de vest și realizase că era ceva cumplit pentru cei care iubeau marea.

— Apropo, a spus ea, ai mâncat? Au mai rămas ceva provizii.

— Tocmai am mâncat. Dar mulțumesc. Deci? Ce spui? Nu sună bine?

— Ba da. Hai să mergem. Vrei să luăm ceva la noi?

— Pe naiba, hai să pornim pur și simplu la drum, a zis el. Dar dacă vrei tu să iei ceva la tine, bineînțeles.

— Da, vreau să iau câte ceva. Mă întorc imediat.

A intrat în casă și a pus în rucsac cafea, apă, nuci și ce îi mai rămăsese de la masa de prânz, în caz că aveau să stea mai mult. A luat și o rolă de hârtie igienică, un pulover și încă o pereche de șosete. Ar fi putut să fie umed unde mergeau.

— Gata! a spus la întoarcere. Acum sunt gata.

O clipă mai târziu, cu memoria periferică a ochiului a observat ceva care dispărea în spatele casei. „Ce-a fost asta? Ca o umbră trecătoare”. A urmărit atent cu privirea, ochii ei cercetând curtea și gardul înconjurător, dar... nimic.

„Dar aș fi putut să jur...”

— Ce e? a întrebat Johannes. Ce tot faci acolo?

— Nimic. Hai să mergem.

Pedalau, cot la cot, de-a lungul potecii de pietriș. Gospodăriile pe lângă care treceau i-au trezit lui Nathalie fel de fel de amintiri. „De acolo, eu și Iulia îl spionam pe fermierul furios, înainte era o cocioabă, iar acum este o casă de vis pentru cei din clasa de mijloc, cu ferestre mari și cu un pridvor imens. Chiar acolo am văzut o pisicuță cu un șobolan imens în gură, eram pe bancheta din spate a automobilului nostru negru, marca Volvo, tata era la volan cu țigara pe geam: „Natti, uită-te la grăsanul ăla!”

Natti. Nu se mai gândise de mult la vechea ei poreclă. Și cu atât mai puțin la părinții ei biologici.

„Noapte bună, Natti”. Își amintea ușa dormitorului închizându-se, nodurile și nervurile tavanului din pin al camerei sale; striațiile acelea lungi și înguste pe care își fixa privirea când nu putea să adoarmă, formele unduite ale unei femei, precum

tabloul *Țipătul,* dar încrustate în fibrele lemnului. O înșiruire de ochi și guri căscate.

— Ne-ar fi trebuit niște biciclete de munte aici, a spus Johannes, uitându-se lung la ea.

Ea a strâns mai tare ghidonul, încuviințând din cap și ferindu-și privirea.

Au cotit pe un drum și mai îngust și pedalau cu grijă.

— Cred că în curând vom ajunge la capătul potecii, a zis Johannes.

— E chiar acolo, a conchis ea fără să stea pe gânduri.

Johannes și-a ridicat sprâncenele.

— Ai mai fost aici înainte?

— Mi s-a părut doar că văd o cărare acolo.

Și-au lăsat bicicletele la marginea drumului și au intrat în pădure. Soarele cădea pe mușchiul moale cu raze strălucitoare; terenul era împânzit de copaci în diferite stadii de putrefacție. Johannes s-a oprit și s-a uitat în jurul său și în sus, la lumina care se strecura printre copaci.

— Mă simt ca în Sagrada Familia, a zis el. Ai fost vreodată acolo? În Barcelona.

— Am văzut-o doar de afară, i-a răspuns Nathalie, privind în jos, spre terenul umbrit.

Au mers pe cărăruia parțial năpădită de vegetație sălbatică și într-un final au ajuns la acel mic lac, un luminiș pe care câțiva arbori înalți îl protejau de vânt. Nathalie s-a așezat confortabil, pe o piatră acoperită cu mușchi, iar Johannes s-a întins lângă ea, sprijinindu-se pe coate.

— Dumnezeule, ce splendoare, a zis el, închizând ochii în timp ce se întindea pe spate.

După aceea, mult timp au păstrat tăcerea. La început, Nathalie a fost ușor stingheră, dar s-a relaxat curând. Fusese de atâtea ori în locul acela! Ea și Julia, și alți copii din zonă, probabil, veniseră de atâtea ori acolo, pe furiș, să înoate. Își amintea cum obișnuiau să se scufunde și să se joace ore întregi, îi revenea în minte apa aceea care îi înghițea cuprinzându-le trupurile plăpânde în păienjenișul vârtejurilor argintii.

O pasăre de pradă a trecut în zbor cu aripile întinse pe deasupra lor, iar Nathalie a aruncat o privire spre Johannes. S-a uitat la pleoapele lui adânci, frumos arcuite. La nasul acela lung și drept. La gura lui, la zâmbetul aproape imperceptibil de pe

buze. Barba nerasă de vreo două zile, tenul deschis, un adevărat peisaj.

A zărit ceva cu coada ochiului și a întors capul. Chiar acolo, la doar câțiva metri distanță de ei, apăruse un cerb atât de brusc, încât ea nici n-a avut timp să tresară. Nu l-a auzit venind. Era atât de aproape de ei, încât ar fi putut să se oglindească în ochii lui negri. S-au privit așa o bună bucată de vreme, ea și cerbul, și ceva în interiorul ei s-a transformat. De parcă un văl fusese dat la o parte. I s-a schimbat complet perspectiva, ca și cum ceva se modificase în sufletul ei și totul devenise atât de clar și de simplu.

Într-un fel era ca și cum ceea ce crezuse a fi realitatea i se revelase și ea a căzut în spațiul acela, într-o întindere atemporală, fără cuvinte, un loc în care nu mai fusese niciodată. Ca o construcție care s-a prăbușit, iar în clipa aceea a conștientizat că era una cu prezentul, cu tot ce se întâmpla în jurul ei. Că ea era momentul acela.

O clipă mai târziu, un gând nu-i mai dădea pace, lovind-o ca un bumerang: „Ce se întâmplă cu mine? Ce simt acum?”

Un nor a alunecat pe deasupra loc, obturând lumina.

— *Capreolus,* a reușit ea să spună cu voce stinsă și ascuțită.

Tăcerea fusese ruptă.

Cerbul a sărit și a dispărut printre copaci.

— Ce ai spus? a întrebat-o Johannes, ridicându-se în șezut, uitându-se uluit spre umbra aceea albă care țopăia prin pădure.

Nathalie a clipit și înghițit în sec.

— Cerb, a șoptit ea. În limba latină.

*

Johannes obișnuia să treacă pe la ea după ce își termina tura de alergare. Se întindeau la povești în bucătărie, după care se întorcea acasă. Îmbrățișările lor de rămas-bun deveniră din ce în ce mai lungi, dar Nathalie avea grijă să se retragă exact la timp, înainte ca un sărut să devină inevitabil.

Nu voia să accepte faptul că aștepta cu nerăbdare vizitele sale. Că risca să se îndrăgostească de un bărbat care trecea o dată pe zi pe lângă casa ei și care, probabil, va continua să o facă, indiferent de ceea ce avea să se petreacă între ei.

Lucrul acesta risca să devină o complicație pe perioada șederii sale în Quagmire, o amenințare la adresa independenței și liniștii ei interioare.

Și, în plus, trebuia să se concentreze asupra scopului care o adusese până aici.

Johannes nu părea câtuși de puțin îngrijorat.

— Chiar am o grămadă de lucruri de făcut pentru școală, i-a spus el, așadar, dacă vrei să fii singură, ca să lucrezi, nu mă supăr. Promit să nu te deranjez. Atârnă pur și simplu un semn pe ușă, adăugase el, după care îi aruncase zâmbetul acela care o lăsa fără suflare, care îi apărea în minte când nu avea nici cea mai mică intenție să se gândească la el.

„Concentrează-te”.

Într-o seară o întrebase dacă voia să meargă în apartamentul lui studențesc, din vechea fabrică. Avea două camere, plus o bucătărie care pe vremuri era suficient de încăpătoare pentru o familie întreagă, dar insuficientă pentru un student la arte din ziua de azi. Pereții erau acoperiți cu desene abstracte, în cărbune, o adunătură de linii groase, de contraste și labirinturi care o făceau să se simtă deopotrivă pierdută și exaltată. Încerca să facă puțină ordine printre lucruri, strângând teancuri de hârtii cu o mână, mutând șevaletul cu alta, strângând stive de cărți cu piciorul, până s-au împrăștiat, căzând grămadă pe lângă perete.

— Dacă aș fi plănuit să te invit pe la mine, i-a spus el, în timp ce ștergea măsuța de cafea cu o cârpă, poți să fii sigură ca n-ar fi arătat așa.

A luat toate ziarele de pe canapeaua micuță, în stilul anilor ’70.

— Cel puțin e curat, s-a scuzat el. Poate că sunt dezordonat, dar chiar fac curățenie. Serios.

Nathalie a ridicat din umeri, râzând.

— Mă bucur pentru tine.

— Poate și pentru tine, a șoptit el, apropiindu-se de ea.

— Chiar așa? Ce vrei să spui cu asta?

Johannes s-a uitat lung la ea, cu o privire șovăielnică, dar iscoditoare.

— Nu știu.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Vrei o bere? Sau altceva de băut? a întrebat-o el.

Nathalie l-a îmbrățișat.

— Mâine trebuie să mă trezesc devreme. Nu pot să stau prea mult.

— Bine, a spus el, privind-o în ochi. Oricum, mă bucur că ai venit. Sper că nu te-ai speriat văzând cum sunt eu cu adevărat, a zis bărbatul, făcând un semn spre cameră.

Nathalie a înlemnit. „Cum e el cu adevărat... Ce vrea să spună?!” Dar și-a amintit că Johannes nu avea nici cea mai mică idee de unde era ea, cine era ea cu adevărat.

— Mi-e foame, a zis ea. Ție nu ți-e foame? Ai ceva de mâncare?

Johannes s-a dus în bucătărie.

— Am două pizze congelate, e în regulă?

∵

Au mâncat și s-au jucat Yahtzee, în timp ce ascultau pe Monica Zetterlund și Bill Evans Trio. Piesa „Come Rain or Come Shine” răsuna în întreaga încăpere.

— O crenguță de merișoare într-un pahar de cocteil, a spus Johannes, aruncând zarurile pe masă, nimerind un unu și un doi.

— Ia te uită! a exclamat Nathalie. Care era treaba cu merișoarele?

— Așa a fost descrisă Monica Zetterlund cândva. De roșcovanul acela înalt, cred. Tage Danielsson.

— Ai dreptate! Tipul cu monologul despre probabilitate. Nathalie și-a coborât privirea spre zaruri. Cu asta ai tu de gând să câștigi?

— De ce nu? Șapte puncte. Merge. Tu ce ai fi? a schimbat el subiectul.

— Poftim?

— Ce ai fi? Dacă ai fi o plantă într-un fel de vas de băut.

— N-am nici cea mai vagă idee. Oricum, nu un pahar pentru cocteil.

— Asta știam deja, a spus Johannes. Ai putea fi un „guksi”, o cană tradițională laponă, atârnată pe braț cu o curelușă din piele.

— Cum rămâne cu planta?

Johannes a căzut pe gânduri.

— Un trandafir, poate.

— Un trandafir?! Dumnezeule, ce plictisitor!

Johannes s-a uitat lung la ea cu o privire serioasă.

— Nu l-am ales pentru că e frumos sau pentru că miroase bine.

— Ok... Atunci, de ce?

— Principalul motiv a fost acela că are multe straturi. Și… a ezitat el, pentru că roza poate să fie puțin… cum să mă exprim mai bine? Țepoasă nu e tocmai cuvântul potrivit. Pentru că este mai refractară.

— Refractară?! a repetat ea, roșie în obraji. Ce vrei să spui?

— Scuze. Poate că am exagerat puțin. Hai să vorbim despre asta cu altă ocazie.

Nathalie a tras aer în piept și a aruncat zarurile.

— În regulă. Oricum, ar trebui să plec. Sunt sigură că ai câștigat. Chiar și cu scorul acela.

Ea s-a ridicat și s-a dus să-și ia haina din hol.

În timp ce își punea jacheta și fularul, a făcut câțiva pași, uitându-se la desenele de pe pereți.

— Apropo, n-ai vrea să îmi spui câte ceva despre creațiile tale? l-a întrebat ea. La ce lucrezi acum?

Johannes s-a ridicat și el, vârându-și mâinile în buzunarele de la spate.

— Sincer, numai Dumnezeu mai știe. Pur și simplu fac ce fac. Mă mistuie pe interior preaplinul unei bucurii… nefericite, care trebuie să iasă la iveală.

Nathalie s-a întors cu fața spre el.

— Poftim?!

Johannes și-a coborât jenat privirea.

— Știu. De obicei, lumea nu își imaginează așa un artist.

— O bucurie nefericită?! a repetat ea.

— Am trăit întotdeauna cu ideea că viața este, încă din start, o călătorie fericită. Și că tot ce se întâmplă o face, pur și simplu, din ce în ce mai minunată. Nu știu cum aș putea să trăiesc toată această bucurie, dacă nu o descătușez din mine.

— Termină cu asta, a zis ea. Îți bați joc de mine!

El clătina din cap.

— Chiar așa e. Așa sunt eu. Fie că-ți place sau nu.

— Dumnezeule, a zis ea, înnodându-și fularul la gât. Te-ai analizat vreodată? Ca să-ți dai seama de ce ești așa?

— Pentru că era cât pe ce să nu exist deloc, cam asta ar fi teoria mea. De aceea simt că totul în viață este un bonus. Fiecare secundă. Chiar și părțile dificile mă fac cumva fericit. Pentru că am avut ocazia să le trăiesc.

Nathalie a făcut ochii mari.

— Cum adică ai fost cât pe ce să nu exiști?

— Tata a plecat să-și cumpere țigări imediat după ce făcuse dragoste cu mama. A căzut, s-a lovit cu capul de o piatră și a murit. Cu alte cuvinte, lichidul seminal care a fertilizat ovulul din care am apărut eu abia apucase să-și facă treaba. Jur, a fost vorba doar de câteva minute. Nu eram nici măcar o diviziune celulară. Mama susține că tata era atât de disperat să fumeze, încât abia reușise să-l convingă să facă sex înainte de a se duce la magazin. Așa că... ai putea spune că a fost cât pe ce să nu mă mai nasc. Totuși, pentru oricine venirea pe lume este o loterie. Este o probabilitate atât de mică, încât e aproape de mirare că oamenii care s-au născut chiar sunt aievea. Numai că, în cazul meu, a fost ceva mai evident, a zis el, ridicând din umeri.

— Dar ce știu eu? Poate că e doar ceva genetic. Se pare că multe dintre rudele din partea tatălui se prezintă ca o gașcă de oameni fericiți. În schimb, familia din partea mamei e plină de schizofrenici și depresivi.

Nathalie s-a prins imediat încotro se îndrepta discuția aceea și a simțit nevoia să îi pună punct.

— În orice caz, e plăcut, a spus ea, ridicând din sprâncene, e plăcut să fii așa de fericit.

— Vai! a exclamat el, făcând o grimasă. *Plăcut.* Foarte sexy, ce să zic. La fel de sexy ca Moș Crăciun.

Johannes a luat o gură de bere. Nathalie s-a uitat la sticla din mâna lui, la degetele acelea lungi, subțiri, imaginându-și atingerea lor pe piele, pe sâni, găsindu-și drumul în interiorul ei.

— Dar tu?

— Poftim?

— Ce-mi poți spune despre tine? a zis el, lăsând sticla jos. Tu ce defecte ai?

Nathalie și-a îndreptat din nou privirea spre desenele de pe pereți.

— Ei bine, un lucru e cert, sufletul meu nu cuprinde o fericire atât de mare, a zis ea.

Au tăcut amândoi o clipă. Se auzea doar sunetul pașilor ei.

— Nu contează, a spus el, îndreptându-se spre ea și punându-i o mână pe spate. Am eu destulă pentru amândoi.

Nathalie s-a întors cu fața spre el, simțindu-și sufletul împovărat.

Au rămas mult timp nemișcați, ochi în ochi. Johannes nu și-a ferit privirea, nu a încercat să facă vreo glumă. A stat pur și simplu locului, în starea aceea de puritate, de apropiere, de contact.

Lumina se reflecta în ochii lui căprui, alunecoși. După câteva secunde sau minute, Nathalie și-a plimbat vârful degetelor pe brațul lui, după care i-a tras puloverul pe cap și au început să se dezbrace pe podea, aruncându-și hainele pe jos la fel de repede ca un castan care-și pierde toamna frunzele, apoi s-au îmbrățișat pasional, contopindu-se cu totul. După aceea, s-au luat de mână și s-au dus în pat, la culcare.

∵

În dimineața următoare, Nathalie s-a trezit devreme, cu o presiune în capul pieptului și un sentiment de aversiune profundă.

„Ce am făcut?!"

Johannes dormea cu spatele la ea, îl auzea respirând adânc. A coborât cu grijă din pat, și-a luat hainele și s-a furișat din casă. I-au venit în minte fel de fel de imagini de noaptea trecută.

„De ce am făcut asta? De ce?!"

S-a urcat pe bicicletă și a pornit spre casă cât a putut de repede, pedalând în forță, cu viteză, de parcă ar fi încercat să scape de amintirile acelea și de tot ce se întâmplase.

Odată ajunsă la cabană, a luat un prosop și s-a dus direct la conac, ca să-și facă un duș. A stat foarte mult timp sub apa fierbinte, ca să spele orice urmă, până și cea mai mică fărâmă de vulnerabilitate. Apoi s-a șters bine, de parcă ar fi vrut să își ia și un strat de piele. Era mai bine acum.

Când urca scările i-a văzut pe Jelena și pe Alex, dar a grăbit pasul și a reușit să-i evite.

După ce s-a întors în căbănuța ei, și-a pregătit un bol mare de fulgi de ovăz, petrecându-și întreaga zi cu documentele, diagramele și cu rezultatele testelor efectuate.

În după-amiaza aceea, a mers la cumpărături, în Åmål. Întâmplarea făcea să fi plecat de acasă tocmai când Johannes obișnuia să treacă pe la ea și, la urma urmei, poate că era mai bine așa, în ultima vreme se văzuseră zi de zi.

La întoarcere și-a făcut niște paste, încercând să nu se gândească la Johannes. Nu l-a sunat și nici nu a încercat să ia

legătura cu el. Dar simțea chemarea aceea în sufletul ei, acei fluturași în stomac.

Întunericul i s-a părut din nou extrem de apăsător. Fiorul acela rece o mistuia din nou pe dinăuntru.

Când s-a dus în cele din urmă la culcare, pe la miezul nopții, și-a verificat telefonul pentru prima oară pe ziua aceea.

Avea un mesaj necitit.

„Mulțumesc. Pentru ieri. Sunt aici pentru tine, când vrei tu. J".

Apoi s-a întins în pat ascultând sunetul picăturilor de ploaie lovindu-se de geam. Câteva minute au trecut fără să facă absolut nimic, fără să se lase acaparată de planurile pentru a doua zi. A rămas neclintită, ascultând ploaia, cu privirea ațintită în tavan, ca și cum s-ar fi odihnit.

Cândva, studiul și odihna erau totuna pentru ea. Odihna însemna să facă planuri privind proiectele pe care le avea în desfășurare, să se gândească la etapa următoare, la rezultatul testelor, la toate ideile și soluțiile care circulau neîntrerupt în mintea ei, ajutând-o să se relaxeze.

Dar acum conștientiza că odihna o părăsise. Își făcuse bagajele și se mutase în altă parte, într-un loc pe care putea doar să și-l imagineze în dimineața aceea, cu ploaia care cădea pe fereastră.

A decis să dea uitării toate planurile din ziua aceea și să încerce să stea în tihnă. Era încă tulburată de explozia de emoții ce avusese loc noaptea trecută, la Johannes acasă, dar a trebuit să fie sinceră cu sine și să recunoască faptul că în străfundurile sufletului spera că el va trece pe la ea astăzi.

Poate că nu era cazul să exagereze atât de mult în legătură cu ceea ce se întâmplase între ei sau, mai bine zis, cu ce credea ea că se întâmplase între ei. Poate că de data aceasta chiar putea să construiască o relație sănătoasă. Nu avea de ce să fie un lucru periculos faptul că se deschisese în fața lui... dacă făcuse într-adevăr asta. Nu avea de unde să știe. Poate că între ea și Johannes exista pur și simplu un fel de conexiune, după cum bine îi plăcea lui Harriet să spună.

„Nu ai avut niciodată o conexiune cu noi, Nathalie. Să nu crezi că nu am observat. Dar trebuie să putem petrece timp împreună. Noi suntem familia ta".

După ce a petrecut o bună parte din zi în fața sobei, ghemuită pe un scaun, încercând să citească un roman polițist norvegian,

pe care îl găsise în conac, a observat că afară începuse să bată vântul. La început, adierea a trecut ușor peste vârfurile copacilor, dar după un timp a suflat din ce în ce mai tare, până când a aruncat la pământ tot ce i-a ieșit în cale.

Semiobscuritatea înserării se așternea încet, de parcă ar fi încercat să acopere și să amortizeze intensitatea vijeliei, fără succes însă. Era o furtună rece și umedă, de toamnă, neobișnuit de vitregă și de aprigă. „De parcă ar vrea ceva de la mine”. Pe Nathalie o cuprinsese un vag sentiment de neliniște, ceva ciudat și confuz, dar totodată familiar.

Apoi l-a văzut pe Johannes pe geam. Parcă ar fi primit un cadou: inima îi vibra de fericire, dar curând a realizat că duioșia acelei reacții spontane se transformase brusc într-o durere ascuțită și usturătoare.

El se oprise în parcarea de lângă conac și își sprijinise bicicleta de un felinar. Deși își îndreptase privirea spre cabană, nu părea că a văzut-o. El începuse să-și facă încălzirea, iar Nathalie a presupus că va bate la ușa ei. Dacă nu acum, atunci mai târziu, după ce își va termina tura de alergare și ea a conștientizat că într-adevăr spera ca el să o viziteze.

Nu era obișnuită să aibă astfel de trăiri, era o dorință care se intensifica de la o clipă la alta, ca un foc de paie care se răspândea haotic, în toate direcțiile, fără ca ea să îl poată controla. Se îndrepta spre un teritoriu necunoscut, pe un tărâm străin, din străfundul sufletului ei. Era un sentiment atât de real!

Nu avea niciun rost să se mintă singură, trebuia să accepte adevărul. Era o dorință neobișnuit de periculoasă și un dor mistuitor, care îi amenința însăși existența.

Nu se așteptase că va fi răvășită de o furtună emoțională de acest fel tocmai aici, în mijlocul pustietății. Dimpotrivă, se așteptase să fie în siguranță aici.

Acum nu mai era sigură că va face față consecințelor. A izbucnit în lacrimi. Era copleșită de fel și fel de gânduri.

„Nu!”

Nu era pregătită. Și cu asta, basta. Trebuia să se concentreze asupra ei, asupra a tot ceea ce avea de făcut.

Dacă o să vină să bată la ușa ei, nu avea de gând să-i deschidă. Pentru început, se va preface că doarme. Relația lor nu putea să continue. Nu ca până acum.

A mai citit câteva pagini din carte, după care a lăsat-o deoparte, în ciuda vremii neprietenoase, a hotărât să se ducă la conac ca să ia nişte apă.

A luat câte un urcior în fiecare mână, a deschis uşa cu genunchiul şi a ieşit din cabană. Un gând a încolţit în subconştientul ei, dar a mai durat câteva clipe până el s-a conturat precis în mintea ei.

Dar odată ce acest lucru s-a întâmplat, a luat-o complet pe nepregătite.

„Totul s-a liniştit. Când s-a întâmplat asta?"

A scăpat urcioarele din mână şi a pornit în fugă pe potecă, în direcţia în care îl văzuse pe Johannes alergând.

„A fost furtună în toată regula", şi-a spus ea disperată, alergând cât o ţineau picioarele. „O furtună în toată regula! Acum câteva minute!"

Trebuie să-l găsească înainte de a fi prea târziu.

2.

Detectivul Leif Berggren arăta aproape la fel cum și-l amintea Maya Linde când, cu patru ani în urmă, sunase la ușa ei din Brooklyn, cu toate că nu avea nici cea mai mică idee că el și soția lui urmau să o viziteze.

— Eram prin zonă și ne-am gândit să trecem pe la tine.

Radia același aer relaxat și acum, când stătea în pragul ușii casei sale din Fengerskog. Părul i se mai rărise de când nu îl mai văzuse, dar era la fel de stăpân pe situație, îmbrăcat cu o pereche de blugi închiși la culoare și un pulover gros, tricotat, cu fermoar la gât.

— Știu că ar fi trebuit să începi lucrul de-abia luni dimineața, i-a zis el, îmbrățișând-o, dar a intervenit ceva... sunt sigur că ești ocupată cu amenajarea casei. Abia ce te-ai mutat aici.

— Nu-i nicio problemă, îl liniștise Maya. Spune-mi cu ce te pot ajuta.

— A fost raportat un caz, nu departe de aici. Un tip care se pare că a fost bătut cu sălbăticie. Da, avem deja câteva poze, dar ca să fiu sincer, au ieșit destul de prost. Era ceață când am trimis echipa la locul faptei. Mă gândeam, pentru că tot eram prin zonă, dacă nu ai vrea să vii cu mine? Avem nevoie de un fotograf profesionist.

— Unde este?

— În mlaștină.

— Am înțeles, a spus Maya. Nu m-aș fi așteptat.

— Leif, chiar mă bucur să te văd, i-a zis ea puțin mai târziu, în timp ce erau în mașină. Mă bucur atât de mult că o să lucrăm din nou împreună!

— Da, dar nu pentru mult timp, i-a răspuns el. Am de gând să mă pensionez la șaizeci și cinci de ani. Mai am doar doi ani.

— Să înțeleg că următorii treisprezece ani va trebui să lucrez pe cont propriu?

Detectivul a început să râdă.

— Treisprezece ani? Din păcate, generația voastră nu va putea niciodată să se pensioneze, din lipsă de fonduri.

— În cazul ăsta, n-am încotro decât să vin în continuare la serviciu. Dar ce ai de gând să faci după ce te pensionezi, dacă tot ai privilegiul să faci acest lucru? l-a întrebat Maya. Te-ai gândit să asculți muzică dansantă și să vinzi kitsch-uri cu normă întreagă sau ce?

Maya făcea referire la hobby-ul său, acela de a importa suvenire ciudate din Asia, ca să le bage pe gâtul prietenilor, al cunoștințelor și oricui părea câtuși de puțin interesat.

— Kitsch-uri? Să înțeleg că asta e opinia renumitului artist Maya Linde?

∵

Maya Linde își începuse cariera răsunătoare cu cincisprezece ani în urmă, în cadrul Bienalei de la Veneția, cu o expoziție intitulată Rain, după care se mutase la New York. De-a lungul timpului, diferite articole și reportaje au avut legătură cu destul de neobișnuitul ei loc de muncă part-time, unde Maya fotografia locurile crimelor. Mediul artistic și cel polițienesc făcuseră parte din viața ei încă din copilărie – ambii părinți fuseseră oameni de artă, iar mama sa lucrase și ca polițist.

În copilărie, Maya petrecuse mult timp în secția de poliție din Karlstad, care era la doar o oră distanță cu mașina de la casa familiei sale din Åmål. Mai târziu, prin anii ’80, pe când urma cursuri în domeniul fotografiei, a făcut practică și a primit și un loc de muncă pe timpul verii, în cadrul secției unde lucra mama ei. Pe atunci i se păruse o deviere temporară de la planul ei de a deveni artist, un rău necesar, prin care să ajungă să-și creeze viața pe care și-o dorea. Doar că munca sa în cadrul poliției conferise creativității sale o dimensiune pe care nu o anticipase niciodată și nu a ezitat nici măcar o clipă când a primit o ofertă de muncă part-time în cadrul poliției din Karlstad, după finalizarea cursurilor școlii de artă.

Ideea de a-și folosi aparatul de fotografiat pentru a captura imaginea unui trup care tocmai și-a dat ultima suflare s-a dovedit a fi o experiență profundă. La fel și analizarea locului în care se petrecuse crima.

Era permanent fascinată de modul în care un loc, până de curând absolut obișnuit sau un obiect complet banal, brusc se umplea de sensuri noi, devenind o probă importantă.

A lucrat în cadrul poliției din Karlstad timp de aproape douăzeci de ani. Când, în cele din urmă, la vârsta de treizeci și

nouă de ani, a decis să se mute la New York, unde reușise să obțină un job part-time, în cadrul secției numărul 9 din East Village din Manhattan, așa că nu și-a ieșit nicio clipă din mână.

Acum era pe punctul de a-și relua poziția în Karlstad, chiar dacă, din punct de vedere pur financiar, nu avea nevoie de bani. Convenise să lucreze două zile pe săptămână, înlocuind un coleg care era în concediu medical.

∵

— Kitsch-uri? a întrebat Leif râzând, întorcându-se spre bancheta din spate, de unde a luat o pungă din plastic. Stai să-ți arăt… ce culoare vrei? Albastru? Roșu? a întrebat-o, apucând mai multe perechi de ochelari ambalate în plastic.

— Am deja mai multe perechi, a spus ea.

— Dar nu ca astea, a zis el, deschizând o pereche de ochelari de culoare albastră, prinși la spate, ca să atârne la gâtul purtătorului.

— Cum se presupune că ar trebui să-i port?

— Îi deschizi de aici, i-a spus el, arătându-i o închizătoare. Au un magnet, ca să-i închizi în față.

Maya a deschis ochelarii, i-a tras pe deasupra capului și a prins magnetul, după care i-a deschis din nou, lăsându-i să-i cadă pe piept.

— Vezi? Adio firimituri pe ochelari, pentru că îți atârnă pe burtă. Sau, dacă îi porți de obicei pe cap, când îi dai jos de la ochi, nu-i mai găsești nicăieri. Corect?

Maya i-a probat de câteva ori, deschizându-i și prinzându-i cu magnetul acela. Îi punea la ochi, îi dădea jos de la ochi.

— Îi iau, a zis ea. Cât ceri pe ei?

— O sută de coroane, dar ție ți-i dau cu optzeci.

— Șaizeci.

— Șaptezeci.

— Bun, batem palma.

După un drum de zece minute cu mașina, timp în care au ascultat Lasse Stefanz la radio, au ajuns la locul crimei. S-au oprit chiar la granița dintre Dalsland și Värmland, unde drumul de țară se îngusta din ce în ce mai mult, până devenea unul forestier, pe ambele părți înconjurat de păduri. Apoi au văzut indicatorul vechi de pe marginea drumului.

Mossmarken.

— Am ajuns, a zis Leif.

Mossmarken, denumirea zonei care înconjura Quagmire Manor și mlaștina, fusese pe vremuri o destinație pentru grupurile școlare locale. Ea însăși fusese de multe ori acolo, în copilărie, până când, cu aproape un deceniu în urmă, un băiețel dispăruse fără urmă în timpul unei excursii. Maya era deja în New York la vremea respectivă, incidentul fiindu-i povestit de părinții ei. Ulterior, orice fel de activitate similară a fost întreruptă. Era prea periculos în mlaștină, spunea lumea, erau prea periculoase acele locuri.

De data aceasta, un tânăr fusese găsit aproape inconștient pe poteca folosită ca pistă de alergare. În urma examinării, se constatase că tânărul avea o rană la cap, iar scenariul cel mai plauzibil era că fusese atacat de cineva în mlaștină.

Leif a parcat mașina în parcarea îngustă. Maya și-a luat camera foto din portbagaj și s-au îndreptat spre panoul cu informații de la intrarea în mlaștină.

Rezervația naturală Mossmarken

„Rezervația naturală Mossmarken este formată din habitate diverse și include mai multe biotopuri importante, cum ar fi pădurea seculară de pini, dar principala sa trăsătură distinctivă este turba. Arealul adăpostește mai multe specii pe cale de dispariție. Printre cele care au reușit să se adapteze cu succes se numără mușchii și lichenii, dar și numeroși amfibieni și felurite păsări, cum ar fi broasca de mlaștină și cocoșul de munte.

De asemenea, aceste meleaguri reprezintă un interes aparte și din punct de vedere istoric. Legenda spune că prin aceste locuri se practicau unele ritualuri: erau aduse ofrande constând în unelte și alimente și se făceau diferite sacrificii, chiar și jertfe umane, în perioada Epocii Fierului. Procesul de descompunere este unul foarte lent din cauza mediului acid, lipsit de oxigen, iar la începutul secolului XXI aici a fost identificat un așa-zis „corp de mlaștină”, datând de prin anul 300 î.Hr. Trupul aparținea unei fete de aproximativ șaptesprezece ani, iar părul, îmbrăcămintea și pandantivul ei din aur au fost găsite intacte. Istoricii au numit-o Fata Merișor, iar astăzi poate fi văzută la Muzeul de Istorie Culturală din Karlstad.

Un traseu de alergare de opt kilometri înconjoară mlaștina. Există, de asemenea, mai multe poduri de acces, pentru cei care doresc să traverseze rezervația. Anumite porțiuni ale zonei sunt extrem de noroioase, iar vizitatorii sunt avertizați să nu se îndepărteze de traseele marcate. Explorați locul pe propria răspundere”.

— Îți amintești când au dezgropat trupul fetei? a întrebat-o Leif.

— Da, a răspuns Maya, ezitând puțin. Îmi sună cunoscut.

— Știrea a făcut senzație, dar lucrurile s-au liniștit până la urmă.

Îndreptându-se spre pădure, la vreo sută de metri distanță, au observat banda alb-albastră a poliției.

După care au ajuns la un loc de Belvedere.

Maya a rămas înmărmurită la vederea serenității acelui vast peisaj ce se întindea la picioarele ei: valuri întregi de smârcuri îngălbenite și de mușchi unduind sub azurul cerului. Mai mulți pini pitici care se împrăștiau în zare.

Privelistea aceea îi tăia răsuflarea. Era fascinantă.

— Ce frumusețe, a zis ea.

— Zici tu? a întrebat Leif. Da, presupun că da. În felul ei.

Au discutat ce fotografii aveau de făcut. Va insista asupra locului în care bărbatul părăsise traseul de alergare și asupra celui în care fusese găsit, pe un pod, la vreo zece metri în mlaștină. În plus, va fotografia și zona din imediata vecinătate.

— Dar să știi că nu ne trebuie ceva prea artistic, Maya. Doar niște fotografii documentare.

— Nu știam că poți sesiza diferența, a spus ea.

— Bineînțeles că pot. Ce crezi despre mine? Ți-am văzut ultima expoziție. Primăvară trecută.

— Chiar așa? Și, cum ți s-a părut?

— Vorbim mai târziu. E timpul să trecem la treabă.

Maya a decis să înceapă cu poteca. Nu era nimic neobișnuit acolo. Erau mai multe urme de încălțăminte amestecate, destul de greu de identificat, după cum era și de așteptat pe un traseu de alergare. A scos o riglă și a așezat-o lângă urmele de pași. Tocmai se pregătea să facă o poză, când a observat o lumină în depărtare, prin vizor.

— E ceva acolo, a spus ea, îndreptându-se spre locul acela.

S-a aplecat și în iarbă, lângă pista de jogging, a descoperit două monede de zece coroane suedeze, din aur.

Leif a prins-o din urmă. A scos o pereche de mănuși, a luat monedele și le-a analizat cu atenție. Erau noi, foarte strălucitoare.

— Bine lucrat, Maya, a zis el, punându-le cu grijă într-o pungă. Cum de nu le-au văzut ieri?

Zona aceea părea mai puțin afectată. Aici, urmele de pași erau mai pronunțate, iar pământul din jurul lor mai răscolit. Mai multe tufișuri și copaci doborâți, iar printre tufișuri erau împrăștiate mai multe vergele de lungimi diferite. Au examinat îndeaproape capetele crengilor frânte. Păreau rupte de curând.

— Să faci câteva fotografii și aici, i-a spus Leif. Se prea poate ca atacul să se fi produs în apropiere.

Apoi au intrat în mlaștină, ca să fotografieze locul în care fusese găsit bărbatul.

Au pășit pe puntea de acces, care părea destul de rezistentă. Maya s-a oprit și s-a uitat în jur.

Soarele se ascunsese în spatele norilor. Partea aceea părea mai puțin primitoare.

În anumite locuri părea că ai fi putut să calci direct pe pământ sau măcar să sari smârcuri. Pe alocuri, zona era noroioasă, iar alte porțiuni erau acoperite de frunze.

Ar putea ajunge la clădirea mare, ca un palat, aflată de cealaltă parte a mlaștinii, pe jumătate ascunsă de pini. „Acolo trebuie să fie Conacul Quagmire”, se gândea.

A pășit cu grijă de pe puntea de acces. Nu era ușor să mergi pe acolo. Smocurile erau înalte și bine înfipte în pământ, dar solul dintre ele era moale și umed. Brusc, piciorul i-a alunecat între două smârcuri. A avut timp să vadă cum apa tulbure îi cuprindea glezna și simțea cum piciorul imobilizat se afunda tot mai mult în mâl.

— La naiba! a strigat ea, dar a reușit să se elibereze și să revină pe traseu.

— Ia-o ușor, i-a spus Leif.

— Nu e... nu e tocmai ușor să mergi pe aici, a răspuns ea.

— Aici a fost găsit, a zis Leif, arătând cu degetul la câțiva pași în fața lor.

Maya s-a apropiat.

— Aici?

Leif a confirmat, dând din cap.

În locul unde bărbatul fusese găsit inconștient, apa băltea.

— Am crezut că terenul e solid în zona asta, a spus Maya.

— Cred că i se spune un covor plutitor, a completat Leif. Un covor alcătuit din plante vii și moarte, ce plutesc pe apă și din care se formează mâlul. Probabil că pământul s-a surpat în locul în care tipul a căzut, după care nivelul apei s-a mai ridicat puțin, presupun.

Maya a început să fotografieze.

— Ce situație mizerabilă, a spus ea, fără să se oprească din treabă.

— Ce zici?

— O adevărată mizerie, și la propriu, și la figurat. O situație dificilă, din care nu e deloc ușor să ieși. Un pericol. Lumea întreagă pare să fie o mizerie zilele astea.

— Că bine zici, a spus Leif oftând.

— Și, ce s-a întâmplat cu el?

— Nu se știe sigur. A fost găsit de o fată de la conac, avea o ușoară rană la cap, cauzată, probabil, de un obiect contondent. Asta e tot ce știm.

— Și nimeni nu a văzut nimic?

Leif a dat din cap că nu.

— Nu avem niciun martor, doar fata care l-a găsit. Nathalie Ström.

— Și cum se face că a dat peste el? Ieșise și ea la alergat?

— Nu, nu cred. Este biolog sau ceva de genul ăsta, a venit să strângă niște mostre, așa că a străbătut frecvent domeniul. Se cunoșteau puțin. Se pare că tipul este student la una dintre școlile de artă.

— Oh! a exclamat Maya, ridicând privirea din obiectivul camerei. Ce chestie! Poate îl știu. Cum îl cheamă?

— Johannes. Johannes Ayeb.

— Nu, n-am auzit niciodată de el, a zis Maya.

∵

După ce și-au terminat treaba, Maya a decis să mai rămână, să mai ia câteva cadre pe care să le folosească în interes propriu. La urma urmei, tot era acolo, în locul acela atât de neobișnuit.

— Crezi că aș mai putea să rămân o jumătate de oră? l-a întrebat ea.

— Da, sigur, a răspuns Leif. Dar să ai grijă.

— Da, am citit indicatorul de avertizare.

S-a aventurat în mlaștină, intenționând să mai facă niște fotografii preliminare. Deja se hotărâse să revină în timpul liber cu aparatul profesional de fotografiat pe peliculă.

Era atât de multă liniște în mlaștina aceea pustie! Când și când se auzea câte un trosnet. Și apoi, fâlfâitul unei bufnițe care zbura prin apropiere; recunoscuse sunetul datorită aripilor rotunjite.

Minutele treceau, iar Maya știa că trebuia să se întoarcă în curând. Și-a croit drum spre un loc mai răsărit, de unde putea să aibă o priveliște de ansamblu asupra zonei. De acolo putea să vadă mai bine conacul, dar și un fel de centru de exploatare, ce se afla în direcția opusă. Poate că era vechiul câmp de extragere a turbei, de care tot auzise. Chiar în spatele acestui loc se vedeau mai multe căsuțe înșiruite de-a lungul mlaștinii.

Mai voia să fotografieze un anume pin pitic, care se afla puțin mai departe, în interiorul mlaștinii. Arăta ca un bonsai, cu ramuri, cu nervuri și un vârf perfect plat. Trebuia să se mai apropie puțin.

Cu toată atenția concentrată pe aparatul foto, a pășit cu grijă de pe platformă, verificând atent cu piciorul pe unde călca, pentru a-și putea continua drumul. Pământul părea puțin mai uscat aici, mai ușor de parcurs. Dar brusc s-a împiedicat de ceva, și-a pierdut echilibrul și a căzut pe jos, cu tot cu echipament.

„Nu, nu pot să cred. De ce n-am putut să fac pozele de pe cărare?” a mai reușit ea să gândească înainte de a cădea pe pământul reavăn.

Acelea aveau să fie toate instantaneele pe ziua ce tocmai se sfârșise.

∵

Cioc, cioc, cioc.

Nathalie își dusese palmele la tâmple, în timp ce stătea lângă patul lui Johannes, în spitalul din Karlstad. El era încă în stare de inconștiență.

S-a întins spre el și l-a prins ușor de mână. Fusese intubat, ca să poată respira. Se auzea doar sunetul acela mecanic, monoton.

Părea grav, se gândea ea. Nu era bine deloc.

În cameră cu ei mai era o asistentă care citea o carte. Îi explicase lui Nathalie că se afla acolo pentru a monitoriza aparatura medicală și pe Johannes, că pacienții aflați în starea lui nu puteau rămâne nesupravegheați.

— Dar nu mă băga în seamă, îi spusese ea. Poți să te prefaci că nici măcar nu sunt aici.

Într-un final, Nathalie s-a dus la cantină să-și ia o revistă și o ceașcă de cafea. S-a așezat și a privit pe fereastră. Mai târziu s-a urcat în lift.

Când s-a întors în salon, a găsit o femeie lângă patul lui Johannes. Părea stingheră, de parcă nu știa pe ce lume e.

Nathalie s-a oprit în pragul ușii.

— Bună, a spus ea în cele din urmă.

Femeia a ridicat privirea.

— Bună, a zis ea ușor confuză. Tu trebui să fii Nathalie… nu-i așa?

— Da, așa este.

— Eu sunt Maria, a spus femeia, apropiindu-se de ea, cu brațul întins, pentru a face cunoștință cu ea. Sunt mama lui Johannes. Mi-a povestit despre tine, a zis ea, strângându-i mâna cu o forță surprinzătoare. Tocmai am aflat ce s-a întâmplat.

— Am rămas aici toată noaptea, nu l-am lăsat singur, a spus Nathalie. Mă rog, nu ar fi fost oricum singur, dar… a zis ea, aruncând o privire asupra asistentei care începuse să noteze ceva și care nu părea câtuși de puțin atentă la ele.

— A căzut în mlaștină, nu-i așa? a întrebat-o mama lui. Ieșise la alergat? Tot timpul iese la alergat. Dar cum ar fi putut să cadă? Unul dintre polițiști mi-a spus că e posibil să fi fost atacat. Știi ceva despre asta?

Nathalie o analiza cu privirea. Avea părul închis la culoare, prins într-o coadă de cal, de lungime medie și purta haine simple, dar alese cu gust.

— Nu știu nimic mai mult, a spus ea.

— Vă știți de mult? Sunteți colegi de școală?

Nathalie a ezitat puțin.

— Adevărul e că ne-am cunoscut de curând, a zis ea, coborându-și privirea. Eu locuiesc chiar la marginea mlaștinii… Acolo l-am găsit. Pe cărare. Complet inconștient.

— Dar ce crezi că s-a întâmplat? Nu înțeleg. Și are și glezna umflată.

Ochii îi sclipeau înotând lacrimi și se uita la Nathalie cu o privire tulbure, de parcă ar fi căutat ceva de care să se agațe.

— Trebuie să așteptăm să se trezească, să ne spună el ce s-a întâmplat, a spus Nathalie.

— Doctorul zice, a reușit să rostească mama lui cu vocea gâtuită, că următoarele zile sunt cruciale, s-ar putea să fie nevoie să-l opereze. Dacă i se inflamează și mai tare creierul… atunci vor trebui să elibereze presiunea… deschizându-i craniul.

Nathalie și-a pus mâna pe brațul femeii și a strâns-o ușor.

— Se pare că rana afectează acea parte din creier care reglează conștiența și somnul. Deci, chiar dacă situația lui nu o să se mai înrăutățească, s-ar putea să nu se trezească prea curând. Dacă am înțeles eu bine.

Femeia și-a ferit privirea.

Nathalie nu știa ce să mai spună. Se simțea distantă, deconectată, de parcă nimic din toate acestea nu aveau de-a face cu ea.

— Am înțeles, a spus ea. Atunci, cred că tot ce putem face este să așteptăm.

S-a ridicat în picioare și s-a uitat mai întâi la Johannes, apoi la mama lui.

— Trebuie să plec. Nu am vrut să-l las singur, dar acum, că sunteți aici…

Mama lui Johannes a îmbrățișat-o călduros.

— Mulțumesc. Mulțumesc mult, draga mea.

— Dacă nu se trezește curând, a zis Nathalie, pot să vin să mai stau și eu cu el, dacă vreți. Sau puteți să mă sunați, dacă se trezește. Vreau să spun, când o să se trezească. Asistentele au numărul meu de telefon.

S-a îndreptat spre ușă, dar s-a oprit din drum.

— Apropo, a spus ea, echipamentul lui de alergat e la poliție. Și au mai găsit asupra lui o… punguță cu o mulțime de monede de zece coroane. Vreo sută de monede.

Mama lui Johannes o privea cu surprindere.

— Se pare că au găsit-o în buzunarul lui.

∵

Casa pe care Maya Linde o cumpărase în Fengerskog era mare, veche și inițial fusese construită pentru a găzdui atelierul unui mecanic. În anii ’30 în locul acela se fabricau biciclete și, după ce producția a fost sistată, în anii ’80, diverși proprietari au

încercat să creeze spații de locuit, cel puțin în anumite aripi ale clădirii.

Imobilul arăta ca o cabană tradițională, în stil Dalsland, fiind neobișnuit de spațioasă și impunătoare. Era o clădire din lemn, cu două etaje, vopsită în roșu, cu ferestre înalte, iar pe fațadă, cu litere albe, scria: Atelierul Mecanic C.W. Haraldso.

Maya însăși era surprinsă, pentru că nu se aștepta niciodată să se stabilească din nou în vechiul cartier în care locuise pe vremuri. Copilărise în Åmål, la doar douăzeci de kilometri distanță. Doar că tatăl ei se îmbolnăvise și venise să-și ajute mama. În plus, o prietenă apropiată se mutase la Fengerskog, la fel cum făcuseră și mulți alți artiști în ultimii ani.

În timp ce în mod constant tot mai mulți oameni se mutau cât mai departe de „Vänerland”, cum îi plăcea Mayei să numească suprafața care înconjoară granița dintre Dalsland și Värmland, în partea de nord-vest a lacului Vänern, comunitatea restrânsă din Fengerskog se alăturase și ea valului. Desigur, școala de artizanat fusese deschisă cu câteva decenii în urmă, însă în ultimii ani cartierul fusese readus la viață, pe toată durata anului, uneori chiar zi și noapte. O școală de arte plastice mai progresivă fusese inaugurată cu doi ani în urmă, tot atunci fiind date în folosință mai multe cămine și apartamente pentru studenți; drept urmare, o dată la șase luni venea un nou val de artiști, nu numai din Suedia, ci din întreaga lume.

Treptat, școala a preluat vechile fabrici de hârtie abandonate din apropiere, câștigând astfel spații mari pentru expoziții, piese de teatru și alte genuri de spectacole și, nu în ultimul rând, locuri pentru petreceri. A existat dintotdeauna o cafenea în zonă. Dar, cu timpul, își deschiseseră porțile și un bar, și un mic restaurant. Tot mai mulți studenți și profesori se mutaseră în regiune. Alți artiști care, la fel ca ea, părăsiseră aceste locuri cu ani în urmă, se întorceau acum cu familiile și achiziționau proprietăți ieftine.

Școlile atrăgeau vizitatori pe tot parcursul anului. În perioada sărbătorilor de iarnă se organiza un târg de Crăciun, vara vizitatorii mergeau la teatru, de Paște se deschidea un nou târg și, în rest, puteau participa la fel și fel de expoziții. La cea mai recentă estimare, școala fusese catalogată drept cea de-a treia atracție turistică din zonă.

Prin ferestre se vedea că se lăsase întunericul, iar în cameră era cald. Lumina lumânărilor și strălucirea focului din șemineu pâlpâiau pe pereți. Maya îi invitase la cină pe prietena ei, Ellen, care era și rector la noua școală de artă și pe Oskar și pe un artist care venise în Fengerskog, cu câteva luni în urmă, ca oaspete de onoare. Maya îl văzuse de câteva ori la barul din vechea fabrică de hârtie, iar pretextul pentru care îl invitase la cină era acela că Oskar se oferise să o ajute cu mutatul.

Acum, după ce terminaseră de cărat toate cutiile și după aceea luaseră masa, el și Ellen stăteau întinși pe canapea, în timp ce Maya se tolănise pe imensul covor oriental.

— Ați fost vreodată în mlaștină? i-a întrebat Maya, cu ochii în tavan.

Oskar și Ellen s-au întors spre ea.

— Nu, a spus Ellen. Te gândești la ce s-a întâmplat acolo?

— M-am dus astăzi acolo. Pentru prima dată, în patruzeci de ani.

— Băiatul care a fost atacat e student, nu-i așa? a întrebat-o Oskar, uitându-se lung la Ellen.

— Da, a răspuns Ellen. E înfricoșător când se întâmplă ceva de genul ăsta. Presupun că luni va trebui să organizezi o adunare la școală. Umblă deja o grămadă de zvonuri ciudate. Dar nu de asta ai fost acolo?

Maya a dat din cap că da.

— Deși nu de asta vă întreb, m-a încercat o senzație atât de… magică nu este cuvântul potrivit. O senzație puternică, odată ajunsă acolo. Am făcut niște poze. Pentru uzul personal, desigur.

— Putem să le vedem? a întrebat Oskar.

— Nu le-am descărcat încă. Mai târziu, poate, a zis Maya. Dar știți vreun student care să fi fost acolo să picteze sau ceva de genul ăsta?

— Din câte știu eu, nu. Dar e o idee bună, Maya, a spus Ellen. Toamna aceasta, cursul de pictură pentru începători nu are o temă dată, ne-am putea orienta spre natură.

În momentul acela, Maya a regretat că adusese în discuție mlaștina. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să vadă o mulțime de studenți la arte plastice umblând pe acolo.

∵

Vinul se terminase, iar Ellen începuse să le relateze cum îl cunoscuse, din greșeală, în New York, pe cel care urma să-i fie soț și de care acum divorțase deja.

— De fapt, a fost greșeala Mayei, îi explica Ellen lui Oskar. Veniserăm amândoi în New York să o vizităm pe Maya, în aceeași săptămână, eu și fostul meu soț. Adică, înainte să fim împreună sau chiar înainte să ne cunoaștem. Și Maya nu numai că a uitat că mă invitase, dar l-a chemat și pe el în aceeași săptămână. Și, colac peste pupăză, ea însăși era extrem de aglomerată.

— Bun, și ce s-a întâmplat? a întrebat Oskar.

— Ei, bine, nu prea a avut timp de noi, deci presupun că a fost bine că ne-am avut unul pe altul, a spus Ellen, uitându-se urât la Maya.

— Da, a fost cu noroc! a exclamat Maya.

— Așa că am petrecut săptămâna vizitând muzee și galerii, a continuat Ellen, după care m-am mutat cu el în Stockholm. Acum avem un fiu și am petrecut aproape zece ani împreună. Ne-am despărțit cu patru luni în urmă, când l-am găsit în casa noastră de vacanță cu un alt bărbat. Sincer, cred că aș fi putut să trec și peste asta. Dacă n-ar fi fost cu adevărat îndrăgostit de el.

— Și acum ce ai de gând să faci? a întrebat Oskar.

— Mă gândesc să mă mut aici.

— Ești bine-venită, a spus Maya zâmbind. Trebuie să-mi ispășesc greșeala. În loc să plătești chirie, poți să dai cu aspiratorul și să lustruiești ferestrele. Am o grămadă de ferestre.

— Poate că o să mă mut și eu aici, a zis Oskar. Casele de oaspeți sunt atât de mici!

— Lăsând gluma la o parte, a spus Maya cu zâmbetul pe buze, cred că prefer să locuiesc singură.

— Și ce ai de gând să faci cu Vanja? a întrebat-o Ellen.

— Cine e Vanja? a zis Oskar.

— Asistentul meu din New York. Nu vom locui împreună. Și-a cumpărat o casă ieftină, nu departe de aici.

— Ah, da, cred că am auzit ceva despre asta, a spus Oskar.

— Ajunge mâine. Dar presupun că o să am nevoie de ajutor în următoarele câteva zile, i-a zis Maya lui Ellen. Crezi că vreunul dintre studenții tăi ar fi dispus să mă ajute? Am nevoie de

cineva ca să fac ordine printre lucruri. Aveam de gând să pun un anunț la școală.

— Nu, a spus Oskar. Nu face asta. Te ajut eu.

— Tu? Dar n-o să te plătesc.

— Nu contează.

Maya a dus paharul de vin roșu la gură și a zâmbit.

— Bine. Alcoolul începuse să o adoarmă. Cred că mai avem brânză.

Oskar s-a ridicat și s-a dus la bucătărie.

După ce Ellen și Oskar au plecat, Maya și-a făcut un duș rapid, și-a pus pijamaua și s-a învelit cu pătura. A răsfoit puțin ziarul, după care l-a lăsat deoparte și a aruncat o privire prin cameră.

În clipa aceea i-a venit o idee. Voia să facă o serie de fotografii de la mlaștină, lângă conacul Quagmire Manor. Câteva imagini tăcute, simple, cu diversitatea peisajului din zona aceea. Spații vaste, deschise. Câteva case, poate. Nimic pretențios, tocmai pentru a evidenția cu adevărat atmosfera de acolo.

Și-a luat laptopul și a mărit una dintre fotografiile pe care le făcuse pe tot ecranul. Se vedea locul unde mlaștina întâlnea cerul, două universuri cu structuri diferite. Poate că nu avea niciun merit artistic în momentul de față, dar măcar îi venise o idee și acum știa cum să-și pună ideile în practică. Alb-negru, format pătrat. Ar fi sugestiv și minunat.

S-a mai uitat la câteva poze. Tocmai când era pe punctul de a-și închide laptopul, ceva de pe ecran i-a captat atenția.

Instantaneul acela fusese luat de pe platforma de acces, chiar în mijlocul mlaștinii. În dreapta erau câțiva copaci. Dar acolo, în fundal, parcă era cineva care se ascundea printre copaci și tufișuri.

A verificat și restul fotografiilor din seria aceea. În primele poze, părea că persoana venea spre ea, dar în ultimele se oprise și se întorsese cu fața spre aparat. Silueta era ușor cocoșată, de parcă respectiva persoană ar fi stat aplecată. Putea fi o femeie, la fel de bine cum ar fi putut să fie și un bărbat. În fotografiile următoare, persoana dispăruse.

Nathalie a cercetat din nou fiecare cadru în parte. Poate că era pur și simplu cineva care ieșise la o plimbare în natură. Sau cineva care ieșise la alergat, și-a zis ea. Cine altcineva ar fi putut să aibă vreun alt motiv pentru care să fie acolo?

∵

— Scuze, nu vreau să te deranjez, a spus Agneta. Am vrut doar să văd cum ești. Și să aflu ce s-a întâmplat.

Agneta era în fața ușii cabanei, relaxată și stăpână pe sine, dar în același timp cumva nerăbdătoare. Era, în mod evident, dornică să afle ce se întâmplase în mlaștină. Și se aștepta ca Nathalie să-i dea toate răspunsurile.

— Nu știu prea multe, a spus Nathalie, doar că el nu e conștient încă. Dar poți să intri. Te servesc cu ceva?

Tocmai ce se așezase ca să mănânce câteva sandviciuri cu ouă fierte. I-a făcut semn să se apropie de masa din bucătărie, poftind-o să guste și ea niște cafea, pâine, unt și o cutie de suc.

— Îmi pari atât de cunoscută, i-a zis Agneta intrând în casă. De când te-am văzut m-am tot gândit la asta.

— Mi se spune adesea lucrul acesta, a zis Nathalie. Vrei să mănânci ceva? a repetat ea.

— Nu, nu, sunt bine, mulțumesc, a răspuns Agneta. Dar spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat când l-ai găsit pe băiatul acela. Îl cunoșteai deja, nu-i așa?

— Nu, nu chiar. Obișnuiește să iasă la alergat pe aici. Ne-am văzut doar de câteva ori.

— Dar ai stat cu el la spital, nu?

Da, era adevărat.

Se așezaseră la masă, iar Nathalie n-a avut încotro și trebuit să îi spună Agnetei că fusese în mlaștină. Că, mânată de o neliniște interioară, pornise în căutarea lui Johannes.

— Dacă nu l-ai fi găsit atât de repede, probabil că era mort acum, a zis Agneta pe un ton grav. I-ai salvat viața.

Nathalie și-a ferit privirea.

— Nu știu... a zis ea. Poate. Dar cred că a fost vorba mai mult de noroc.

— Sincer, nu înțeleg ceva, a continuat Agneta, uitându-se lung la ea. Nu a stat chiar atât de mult timp acolo încât să îți faci griji în privința lui. Ai avut tu un presentiment, nu-i așa? Că pățise ceva.

Nathalie nu se simțea confortabil să răspundă întrebărilor ei agasante.

— Nu știu ce să spun... da, poate. Am simțit pur și simplu că era ceva în neregulă. Și era atât de urât afară!

— În orice caz, să sperăm că o să se facă bine, a zis Agneta. Tot anul l-am văzut la alergat, aproape în fiecare zi, indiferent

de vreme. M-a impresionat. Apoi s-a ridicat de la masă. În fine, ai făcut o treabă extraordinară, Nathalie, serios îți spun. Să ai așa un presentiment. Asta numesc eu intuiție.

— Nu știu ce să zic, a răspuns Nathalie.

— Apropo, i-a șoptit Agneta, de parcă ar fi putut să o mai audă și altcineva, nu am vrea ca astfel de incidente să facă reclamă proastă zonei, nu-i așa?

„Care va să zică, își căuta interesul”, și-a zis Nathalie după ce Agneta a plecat.

La urma urmei, totul era doar o afacere.

De parcă, după toate cele întâmplate, Mossmarken nu era deja defăimat.

∵

Cele mai importante încăperi erau mobilate, inclusiv biroul. În câteva zile urmau să vină și muncitorii, ca să înceapă renovarea suprafețelor rămase. Avea în plan să construiască o cameră obscură, pentru a developa fotografii alb-negru, dar și un studio foto, cu un spațiu pentru expoziții, precum și un mic bar.

Maya a aruncat o privire spre laptopul ei, care era pe jos, lângă pat. Ar fi vrut să îl ia și să se mai uite o dată la fotografiile pe care le făcuse în mlaștină, la peisajul acela veșted, la silueta aceea cocoșată, dar era prea obosită. Un jurnalist și o doamnă fotograf de la o revistă lunară tocmai îi luaseră un interviu despre revenirea în locurile natale și despre planurile ei de viitor. Fengerskog versus New York.

Fusese o întâlnire interesantă. Jurnalistul Tom Söderberg era cult, bine documentat și familiarizat cu majoritatea proiectelor la care lucrase în ultimii ani. O flatase atenția pe care o acordase lucrărilor ei, pe care le studiase în amănunțime și era foarte mulțumită de concluziile pe care le trăsese acesta.

În plus, aprecia la el și faptul că nu încercase doar să o măgulească. La un moment dat o provocase cu o critică bine fondată, într-o manieră în care nu era obișnuită. Reușise să-i stârnească interesul, cel puțin din punct de vedere intelectual și cel puțin pe moment. Nu o deranja să fie criticată, ba chiar a primit argumentele lui cu zâmbetul pe buze, poate și pentru că s-a prins din prima că jurnalistul deja făcuse o pasiune pentru ea. Și că aceste sentimente se născuseră, probabil, chiar în timp ce se documenta, citind despre creațiile și cariera ei.

Nu a fost prima dată când i se întâmpla.

Doamna fotograf sosise spre finalul interviului. Părea puțin tensionată și nesigură și a vrut să o pozeze pe Maya în mai multe locuri din casă, dar și în mijlocul pășunii pentru vite și în drum spre hambar. Li se alăturase și Tom. Și-au zâmbit și au schimbat câteva priviri în timp ce fotograful își vedea de treabă.

După ce au terminat, ea s-a oferit să-i împrumute lui Tom câteva articole despre ea, de care el nu reușise să facă rost.

Când a rămas din nou singură, și-a pregătit ceva de mâncare, cu delicatesele pe care le mai avea prin frigider. S-a așezat la masă și se uita la cele două vaci brune de pe pășune, care o priveau. S-a văzut în oglinda mare, de pe perete, și i-au venit în minte câteva rânduri dintr-o carte pe care o citise cu mult timp în urmă, o descriere a unei persoane care părea să aibă „un trup îmbuibat cu mâncare și băutură”.

Avea fața rotundă a tatălui ei și gâtul lui scurt. Aceleași buze subțiri și părul castaniu. La fel ca ea, și tatăl ei începuse să încărunțească după vârsta de cincizeci de ani. Chiar și ridurile erau ca ale tatălui său. Chipul lui se odihnea în interiorul ei, ca o imagine scufundându-se sub suprafața apei.

Își amintea exact ziua în care a simțit pentru prima dată că trupul ei trecea printr-o metamorfoză, urmând cu eleganță legea firii. De fapt, procesul demarase de mai mult timp, desigur, dar își amintea exact clipa în care observase că arată din ce în ce mai rău, că nici măcar pielea nu mai era la fel de fermă și începuse să i se lase. Vedea ridurile de pe gâtul care căpătase forma unui acordeon, fiind plin de pliuri ce apăreau de fiecare dată când întorcea capul și, totodată, a remarcat și modul în care imaginea ei era reflectată.

Își aducea aminte de clipa în care înțelesese că trupul ei era un organism degradabil, ca al oricărei plante sau al fiecărui animal de pe pământ, din care se va forma îngrășământul natural, compostul.

Acest lucru o făcuse să se simtă absolut liberă. Era un fel de vibrație superioară, venită din interior, ca o eliberare. În momentul acela se simțise ca o frunză căzând de pe ram, direct pe pământ, unde avea să înceapă procesul de descompunere.

Era liberă să cadă.

Ca o umilă frunză.

„Învață-mă să mă descompun, ca o simplă frunză”, cum scrisese cândva un poet.

Maya nici măcar nu trebuia să învețe. Știa exact ce avea de făcut.

∵

Nathalie stătea la una dintre ferestrele cabanei, admirând peisajul, pădurea și acea deprimare familiară.

Toate amintirile care o împresurau.

Dar totul era atât de diferit!

Se simțea mult mai neliniștită. Sau mult mai liberă. Simțea viața prin toți porii. Ceva se trezise în interiorul ei, ceva ce voia neapărat să iasă la iveală. Parcă și-ar fi pierdut cumpătul. Dacă fusese vreodată cu adevărat cumpătată.

Lumina opaițelor arunca umbre subtile pe pereți, care se întețeau chiar și la cea mai mică mișcare, ca niște lilieci în noapte.

Căldura din interior făcea pereții din lemn să trosnească; se auzeau zgârieturi venind dinspre podea, probabil erau șoarecii care reveneau din grămezile de frunze și din găurile din pământ.

Nu i-a răspuns niciodată Agnetei la întrebarea ce o surprinsese și derutase în același timp, deși se mai întâlniseră în trecut, desigur. De mai multe ori, cu mulți ani și ani în urmă, la conac. Dar asta nu era totul. Nu îi spusese nici măcar adevăratul motiv pentru care a plecat în căutarea lui Johannes. Că fusese din cauza vremii. Dar nu pentru că fusese atât de furtunoasă. Ci pentru că se oprise atât de brusc.

Știa ce însemna asta, din proprie experiență și pentru că lecturase de mii de ori cartea despre schimbările meteorologice, primită cu mult timp în urmă de la vecinul ei, ale cărei cuvinte îi răsunau în urechi. Cuvintele acestea, și nimic altceva, fuseseră cele care o determinaseră să acționeze atât de repede.

„Probele”, și-a spus ea. „Trebuie să merg să iau probe”.

Trebuia să descopere ceva măsurabil, să-l trimită pentru analize și să primească un răspuns. Avea nevoie de documentul cu textul acela, ca să se liniștească. Voia să vadă scrisorile, tabelele. Concluziile pe care le putea trage din ele. Avea nevoie de toate acestea pentru a putea prelua din nou controlul, măcar să se simtă de parcă ar fi preluat controlul.

Cu o mână tremurândă, a dus la gură o lingură de fulgi de ovăz. Gura îi era foarte uscată. A dat pe gât un pahar mare cu apă, a tras un pulover gros pe cap, și-a aruncat echipamentul

special pentru prelevarea de probe peste umăr și a ieșit în aerul acela umed.

O ceață densă se așternuse peste mlaștină. Poteca părea că se formează pe măsură ce se îndrepta spre ea și putea vedea doar câțiva metri în față.

S-a deplasat în aceeași direcție pe care o urmase când pornise în căutarea lui Johannes și curând a ajuns în locul unde l-a descoperit. Și atunci fusese ceață, dar nu atât de groasă.

Aici îl găsise întins pe jos, gemând de durere, uitându-se la ea fără să fie cu adevărat prezent. Își amintea privirea lui pierdută și resemnată. În ochii lui se puteau citi confuzia, uluirea, poate.

L-a privit cum își pierdea încet cunoștința și a simțit că se năruie lumea peste ea în timp ce îl urmărea cum se chircește, se crispează și moare. Apoi s-a destins din nou, ca și cum ar fi încercat să-și tragă sufletul. În clipa aceea l-a târât de pe potecă, s-a asigurat că încă mai respiră și a fugit înapoi la cabană, să-și ia telefonul. După care s-a întors într-un suflet la el, vorbind cu dispecerul de urgență la telefon.

Până să apuce să se întoarcă pe potecă, Johannes era deja inconștient. A izbit-o din plin o durere surdă, năucitoare, avea sentimentul că era pe punctul de a pierde pe cineva drag, pe bărbatul pe care îl iubea. Avea senzația că nimic altceva nu mai conta dacă el va muri. Că lumea se va prăbuși printr-o fereastră uitată, pe care nimeni nu se obosise să o închidă și că ea era perdeaua subțire ce va rămâne fluturând în vânt, până se va rupe în bucăți și va fi complet distrusă.

Nathalie și-a continuat drumul. Ceața începuse să se ridice. Poteca se bifurca și o lua la dreapta. Trebuia să recolteze două mostre de bază, pentru a verifica activitatea bacteriană, care îi va oferi informații despre rata de descompunere. Trebuia să scape de neliniștea aceea și să se concentreze pe fapte concrete.

Câteva minute mai târziu, sistemul GPS a anunțat-o că ajunsese în locul potrivit. A lăsat geanta de pe umăr, și-a scos colectorul de probe și a manevrat prima secțiune, după care a înșurubat următoarea piesă și a continuat astfel până când colectorul de mostre a fost bine înfipt în pământ. După care l-a extras de acolo, a scos eșantionul de turbă și l-a pus într-o eprubetă.

Următoarea stație de recoltare nu era departe. Și-a continuat drumul și tocmai când era pe punctul de a introduce noile coordonate, a zărit ceva cu memoria periferică a ochiului, chiar lângă pod, într-o porțiune mai uscată a mlaștinii.

De parcă trupul său știuse instinctiv despre ce era vorba, înainte să proceseze creierul ei.

Nu era adânc și era gol, dar avea cel puțin doi metri lungime și nu era nicio urmă de îndoială că se afla în fața unei gropi de mormânt.

Cineva săpase un mormânt în mlaștină.

∵

— Nathalie Ström, fata care l-a găsit pe Johannes, a mai găsit ceva în mlaștină, a spus Leif. Mergem să ne întâlnim cu ea acolo.

Erau deja în mașină, în drum spre Mossmarken.

Leif fusese cel care o sunase. Nathalie descoperise o groapă în mlaștină, nu departe de locul în care fusese găsit zăcând inconștient studentul de la școala de artă. Leif voia să meargă să inspecteze zona și o invitase să meargă cu el. Iar Maya acceptase fără să stea de gânduri.

— E o fată destul de tăcută, a zis el. Nu vorbește mai mult decât trebuie. M-am întâlnit puțin cu ea și ieri. N-o să fie ușor să scoți ceva de la ea.

Câteva clipe au păstrat tăcerea, după care Maya a spus:

— Iar groapa e chiar în mlaștină?

— Da.

— În ce scop crezi că a fost săpată?

— Habar n-am. Poate voia cineva să-și îngroape câinele acolo sau ceva de genul ăsta.

— Nu te cred, a spus Maya. Nu te-ai duce să vezi cu ochii tăi, dacă ai crede cu adevărat asta. Și nici nu m-ai fi rugat să vin cu tine.

— Fata zice că e o groapă de cel puțin doi metri lungime. Vreau să văd dacă așa e.

— Bun, deci, este un mormânt, a spus Maya. Mlaștina asta chiar e un loc interesant. Din punct de vedere istoric, vreau să spun. Nu știu, mă tot gândesc la Fata Merișor și la toate mormintele care s-ar putea să existe acolo.

— Nu știu ce să zic...

— Dacă ar fi să ne apucăm să facem săpături prin mlaștină, sunt sigură că am găsi lucruri interesante, nu crezi? a zis Maya.

— Și? a întrebat-o Leif, uitându-se la ea.

— Tot ce vreau să spun e că unii oameni s-ar putea să fie atât de curioși, încât să se apuce să sape pe acolo, doar ca să vadă ce găsesc. Poate că e pur și simplu cineva care încearcă să găsească vestigii istorice.

— Nu aș paria pe chestiile astea de istorie, Maya. Hai să vorbim mai întâi cu Nathalie Ström și să aflăm ce e cu groapa asta. Și vedem apoi cum stă treaba cu Johannes, de ce ar fi putut să vrea cineva să-l atace. Și, mai presus de toate, ce căuta la acea oră în mlaștină, mai ales pe furtuna aia.

— Bine, dar să știi că nu este neapărat ceva ciudat că era acolo, merge zi de zi în mlaștină, i-a spus Maya. M-am interesat puțin la școală despre el, e un student la arte, perfect obișnuit, adresa lui permanentă este în Örebro și s-a înscris la școala de artă acum un an… nu e nimic ciudat la el.

— Știu, a zis Leif. Totuși, cineva Ta bătut măr.

Nathalie Ström îi aștepta în parcarea de lângă mlaștină. Să fi avut vreo douăzeci și cinci, treizeci de ani și era îmbrăcată foarte gros.

Au urmat-o în mlaștină, iar fata le-a povestit ce văzuse în acea după-amiază: un mormânt care fusese săpat în apropierea locului unde îl găsise pe Johannes.

— Ați aflat ce i s-ar fi putut întâmpla? a întrebat ea neliniștită.

— Din păcate, nu putem discuta detalii, a spus Leif. Tu ai vreo idee?

— Nu știu. Mi se pare ciudat că a părăsit poteca. Ce-i drept, nu era prea departe. Cu toate astea…

— Poate că a vrut să alerge mai puțin și a luat-o pe scurtătură, prin mlaștină, a spus Leif. La urma urmei, începuse deja să se întunece.

Nathalie a încuviințat, dând din cap.

— Totuși, îmi vine greu să cred că s-a gândit să alerge pe puntea asta alunecoasă, mai ales că ploua și bătea vântul. Nu cred că ar fi fost mai rapid decât dacă ar fi fost să rămână pe potecă.

— Crezi că s-a dus să facă altceva acolo? Că nu ieșise pur și simplu la alergat?

— Nu știu, a zis Nathalie, ridicând din umeri. Eu cred că l-a mutat cineva acolo.

Leif și Maya au urmat-o, au ieșit de pe potecă și au intrat în mlaștină. Au trecut fără să scoată vreo vorbă pe lângă locul în care fusese găsit Johannes. Câteva clipe mai târziu, Nathalie s-a oprit și a privit în jurul ei.

— Ar trebui să fie pe aici, pe undeva, a zis ea, învârtindu-se în loc. Stai puțin… Sau poate că era mai în față.

Și-au continuat traseul, fără a găsi însă vreun mormânt, nici măcar o mică groapă, iar Nathalie era din ce în ce mai frustrată.

— La naiba! Ar fi trebuit să înregistrez coordonatele. Vă jur, era chiar aici, a spus ea, uitându-se deznădăjduită spre Maya și Leif.

— Nu-i nimic, a zis Leif. Hai să mai cercetăm puțin zona, bine?

O jumătate de oră mai târziu, se lăsaseră păgubași.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată că o să fie atât de greu de găsit, a zis ea.

— Mi-a venit o idee, a spus Leif. Poate că unul dintre oamenii care locuiesc în apropiere a săpat după niște mușchi, ca să-l ducă acasă. Parcă am auzit pe undeva că fiecare fermier care locuiește în jurul mlaștinii deține câte o porțiune de teren. Dar chiar dacă ar fi așa, tot ar trebui să găsim groapa aia pe undeva.

— Vrei să spui că folosesc mușchiul de turbă acasă? a întrebat Maya.

— Da, în adăpostul animalelor, spre exemplu.

— Mă îndoiesc, a zis Nathalie. În parte, pentru că e vorba despre o rezervație naturală și e interzis să sapi după mușchi. Dar și pentru că nu s-ar proceda astfel. Este un semn de respect să sapi găuri cu laturi înclinate, pentru ca animalele să se poată cățăra, în caz că alunecă în groapă. Groapa aceea fusese săpată altfel.

Leif o privea uimit.

— Ești bine documentată, a zis el.

Nathalie s-a îmbujorat, după care le-a întors spatele și a început să meargă.

— Trebuie să mă întorc acasă.

— Stai, îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr, a spus Leif.

— Nu m-am supărat, a răspuns Nathalie ridicând din umeri.

— Uite cum facem, a continuat Leif. Dă-ne un telefon, dacă mai găsești ceva. Nu ezita să ne suni. Bine? E un areal vast, nu mă mir că nu am găsit nimic.

Fără să se uite la ei, Nathalie a ridicat o mână, în semn de la revedere și s-a îndepărtat.

Leif și Maya se întoarseră la mașină.

— Ei bine, asta a fost tot, a zis Leif. Se întâmplă. Hai să ne întoarcem la secție.

Maya și-a scos laptopul din geantă.

— Nu e de prin părțile astea, nu-i așa? a întrebat ea.

— Nu. Mă rog, nu cred. A închiriat cabana de la conac pentru câteva săptămâni.

După câteva clipe de tăcere, Maya a spus:

— Nu ți se pare ciudățică?

— Nathalie?

— Da.

— Nu chiar, a răspuns Leif. Dar e singura persoană care a fost văzută în ultima vreme umblând prin mlaștină, cu săpăligile ei. Și, pe de altă parte, tot ea a fost cea care ne-a contactat.

— Așa e, a zis Maya, cu privirea îndreptată spre drum.

— Dar presupun că ai dreptate, a spus Leif. Ar trebui să stau mai mult de vorbă cu ea, în circumstanțe diferite. Să aflu ce fel de cercetări face prin zonă, lucruri de genul ăsta.

Se lăsase din nou tăcerea, iar pădurea întunecată se profila în apropiere.

— Mai știi monedele acelea pe care le avea Johannes la el? a întrebat Maya.

— Da?

— M-am tot gândit la ele. De ce ar ieși cineva la alergat cu o punguță plină cu monede de zece coroane?

— Robin obișnuia să se antreneze cu șase luni înainte să plece la drum într-o nouă aventură, alergând cu rucsacul plin în cârcă, a zis Leif, făcând referire la fiul lui cel mic.

— Da, înțeleg. Dar monedele sunt altceva. Sigur au vreo semnificație.

— Așa o fi, a zis Leif.

Maya a oftat.

— E ceva ciudat la povestea asta cu mlaștina, a șoptit ea, cu privirea pe geam. La locul ăsta.

Leif a început să râdă.

— Da, cam așa e când nu știi cu ce ai de-a face.

— Adică, la începutul unei noi investigații?

— Da.

Maya a privit lung la el, a pornit laptopul și a deschis un fișier.

— Voiam să-ți arăt ce am mai descoperit ieri. Uite, a zis ea, arătându-i cu degetul silueta aceea neclară, cocoșată, din fundalul fotografiilor. Era cineva acolo, vezi?

Leif se uita spre ecran, în timp ce conducea.

— Nu văd prea bine. Dar probabil că era cineva în spatele cordonului de securitate, nu le interzice nimeni să umble pe acolo.

— Ai dreptate, a zis Maya, privind și restul pozelor.

Le analiza cu atenție și, brusc, a observat un detaliu pe care îl ratase până acum.

Silueta aceea nu dispăruse din ultimele cadre, cum crezuse inițial. Se aplecase pur și simplu, pitindu-se în spatele tufișurilor.

Poate că exista o altă explicație, dar ceva îi spunea că știa prea bine ce se întâmplase.

Cineva încercase să se ascundă de ea.

∵

Nathalie petrecuse atât de mult timp în pădure și pe dealuri în perioada studiilor, încât ajunsese să se simtă ca acasă în natură. Dar în locul acela, în care alții veneau să caute liniște și relaxare, ea găsea satisfacție și un înțeles mai adânc tocmai prin aprofundarea cunoașterii lumii naturale. Putea distinge diferite specii. Înțelegea comportamentele și trăsăturile acestora pe baza legilor evoluției. Întreaga ei existență părea înrădăcinată în denumiri latinești, în termeni de clasificare, procese organice complicate și alte date științifice.

O liniștea gândul că toate formele de viață de pe Terra erau împărțite în trei așa-numite domenii: bacterii, arhee și eucariote. Și că unul dintre sistemele care au stat la baza clasificării acestora a fost analiza comparativă a secvențelor ADN. Sau că eucariotele, la rândul lor, au mai multe subdiviziuni: regnul plantelor, al animalelor, fungii și procariotele. Și că fiecare regn se clasifică mai întâi după încrengătură și mai apoi după clasă, ordin, familie, gen și specie.

Psihologul ei, pe vremea când obișnuia să meargă la terapie, i-a spus că părea hotărâtă să-și umple creierul cu fel de fel de informații. Acesta sugerase că proceda astfel fie pentru că

încerca să evite un sentiment de gol, în sensul cunoștințelor importante, fie pentru că nu dorea să permită acumularea informațiilor de altă natură, de genul celor imposibil de gestionat, care, cel mai probabil, aveau de-a face cu viața ei anterioară.

Nathalie, pe de altă parte, era de părere că găsise o modalitate utilă, prin care să-și gestioneze emoțiile și, chiar dacă toți cei din jurul ei erau de părere că uneori sistemul ei nu funcționa, ea nu avea probleme majore cu asta.

Numai că acum totul părea întors cu susul în jos și începea să se întrebe dacă nu cumva făcuse o mare greșeală întorcându-se în Mossmarken. Începuse să piardă contactul cu realitatea.

Oare chiar văzuse mormântul acela? Dacă era atât de sigură că îl văzuse, de ce nu mai reușea să-l găsească? De ce nu era acolo?

Și Johannes. Nu i se mai întâmplase niciodată să îi distragă cineva toată atenția de la activitatea sa, așa cum reușise să o facă el, în ciuda faptului că nici măcar nu era conștient.

Cu toate că ar fi vrut să-și continue cercetările în mlaștină, nu-și putea lua gândul de la salonul 11 al spitalului din Karlstad. Noaptea, când mergea la culcare, își amintea de ochii lui, de zâmbetul lui și dorința sa sinceră de a o ajuta în mlaștină.

Trecuse atât de mult timp de când simțise binecuvântarea iubirii!

Și blestemul ei.

Oare din cauza lui Johannes își pierduse concentrarea? Sau altceva pusese stăpânire asupra ei?

Trecutul?

Dar era ca și cum ar fi existat o singură cale: să lase lucrurile să se întâmple. Pentru că nu avea rost să se opună. Cu cât încerca mai mult să țină trecutul departe, cu atât mai repede părea să o prindă din urmă.

Amintirile din acea ultimă vară începuseră să o învăluie. La fel și durerea aceea de cap, care era din ce în ce mai puternică. Tot mai acută.

De-a lungul anilor încercase să găsească o soluție medicală. Dar după ce doctorii nu reușiseră să găsească nimic în neregulă din punct de vedere fizic, fusese trimisă la un psihiatru, care concluzionase că era stresată, că era ceva care o agita.

— Unii oameni aud voci, i-a spus psihiatrul, iar alții aud diferite sunete. Tu auzi un ciocănit. Există medicamente pe care le putem încerca.

Probabil că acela fusese momentul în care decisese, scârbită, să stea departe de sistemul de sănătate și să se comporte de parcă n-ar fi durut-o nimic.

Dar oare chiar hotărâse să vină până aici?

Nu reușea să-și aducă aminte când luase această decizie. Sau dacă într-adevăr fusese decizia ei. Se trezise brusc aici. Din nou.

În Mossmarken.

După atâția ani.

∴

— Deci, dacă înțeleg bine, a spus Ellen, vrei să organizezi o întreagă expoziție doar cu instantaneele din mlaștină?

Maya era în camera de zi cu Vanja, Ellen și Oskar, la un ceai de ghimbir, în timp ce se uitau la fotografiile pe care le făcuse în Mossmarken.

— Nu vreau să fie ceva grandios, dar… Am deja planificată o galerie foto; numai că nu sunt atât de nerăbdătoare pe cât mă așteptam să arăt imaginile surprinse în New York. Proiectul ăsta mi se pare mai interesant, cu toate că va trebui să lucrez din greu, dacă vreau să termin la timp. Totul este fascinant… Mlaștina, umezeala, ceața. Ar trebui să veniți cu mine data viitoare.

— Ești sigură că nu te incită mai mult evenimentele ciudate care se petrec acolo? a întrebat-o Ellen.

Ei bine, da, nu era cazul să nege. Da, totul începuse cu Johannes Ayeb. Apoi cu mormântul care apărea și dispărea. Și să nu uităm de silueta aceea cocoșată, ca o umbră, pe care o surprinsese în fotografiile sale, persoana aceea care încercase să se ascundă de ea.

Totul părea imposibil de explicat. Iar ea se simțise întotdeauna atrasă de inexplicabil.

— Dar sunt și alte lucruri interesante la mlaștina asta, a zis ea, parcă încercând să se apere. Cu mult timp în urmă, acolo se practicau în mod obișnuit ritualuri ce implicau jertfele umane. Și umblă vorba că oamenii dispar fără urmă în Mossmarken. Nu am de unde să știu dacă sunt povești de adormit copiii sau chiar istorisiri fantasmagorice, dar îmi amintesc cum ne speriam unii pe alții în copilărie cu istorioare de genul ăsta.

— Mie mi se pare interesant, a zis Oskar.

Maya a căutat informații online despre Fata Merișor. Se gândise chiar să fotografieze trupurile găsite în mlaștină și expuse la muzeu și să le prezinte alături de pozele cu peisajul sălbatic. Poate că proiectul ei cu mlaștina avea șanse să devină o expoziție despre moarte și visul eternității. Ceva de genul ăsta.

Își amintea că văzuse niște imagini similare într-un album, cu mult timp în urmă. Portrete de corpuri îmbălsămate în diferite condiții, găsite în morminte subterane sau în catacombe, în Italia și Franța.

Ultima persoană care fusese îngropată în catacombele din Palermo fusese o fetiță pe nume Rosalia Lombardo. În 1920, la vârsta de doi ani, se îmbolnăvise de pneumonie și murise. Tatăl ei îndurerat luase legătura cu un profesor pe nume Alfredo Salafia, care îi îmbălsămase corpul cu o tehnică specială, ce s-a dovedit a fi una de succes. Rețeta lui părea să fie o combinație de formol, menit să omoare bacteriile, glicerină, folosită pentru a preveni deshidratarea, acid salicilic, pentru a stopa creșterea fungică și, cel mai important ingredient, niște săruri pe bază de zinc, pentru a menține celulele intacte. Chiar și în ziua de azi, Rosalia se află încă acolo, în sicriul ei deschis, cu obrajii netezi și rotunzi, cu o fundiță legată frumos în creștetul capului. Parcă ar dormi, dintr-o clipă într-alta urmând să se ridice în picioare și să plece.

Maya se întreba ce anume o fascina atât de tare la ideea acelor trupuri conservate, fie că era vorba de îmbălsămare naturală, ca în cazul celor din mlaștină, fie că fusese făcută de mâna omului, ca în cazul Rosaliei. În ceea ce privește mlaștina, era vorba despre evenimente istorice misterioase și de fascinația pentru locul acela care nu-i dădea pace.

Iar în cazul Rosaliei, probabil că însuși procesul acela de conservare o captiva, născut din dorința ca ființele iubite să nu ne părăsească niciodată.

În Statele Unite se dezvoltase o adevărată industrie pentru împăierea animalelor de companie. Văzuse, la un moment dat, un interviu cu un bărbat răpus de durere după ce își pierduse animăluțul. Dar cu ajutorul texidermiei a putut să-și revadă prietena odihnindu-se în coșulețul ei, cu botul pe labe, ca de

obicei. Vocea lui tremura de bucurie când povestea cât de vie părea, ca și cum l-ar fi urmărit cu privirea.

Era ceva în disperarea aceea, își spunea Maya, care demonstra felul în care oamenii se încăpățânau să acorde corpului fizic un statut pe care nu-l merită și pe care nici nu ar fi trebuit să-l aibă. Gândirea aceea nu face altceva decât să arate incapacitatea noastră de a vedea cine suntem cu adevărat, dincolo de trupurile noastre. Incapacitatea noastră de a accepta despărțirea de cei dragi, în viață și în fața morții.

Arta fotografică, se gândea ea, reprezenta, deopotrivă, o contemplare elegiacă a trecutului și o manifestare a prezentului. Un simplu gest din deget oprea timpul în loc. Imaginile de la locul crimei, într-un fel, îmbălsămează mortul. Pozele devin probe, dovezi. S-a întâmplat. A existat. Așa arăta. Un trup neînsuflețit, pe podeaua bucătăriei. În chiuvetă, o farfurie murdară. Pe masă, o caserolă folosită, cu resturile de la cină, niște tocăniță. Detalii care de obicei trec neobservate.

Scena crimei, tocmai aceste amănunte uzuale identificate acolo erau cele care o frământau pe Maya, cele care o năuceau. În cazul unei confruntări în lumea interlopă, ea nu era niciodată afectată de polițele de plată, de arme sau de droguri; ci de faptul că observa întotdeauna că omul care zăcea într-o baltă de sânge, în dimineața aceea, își pusese două șosete diferite în picioare. Și-l imagina stând pe marginea patului, căutând prin sertare, fără să bănuiască nici măcar o secundă că totul avea să se sfârșească.

— Am să te iau cu mine data viitoare când mă duc la mlaștină, nu mă interesează dacă vrei sau nu, i-a spus ea lui Ellen.

— Aș vrea și eu să vin, a zis Oskar.

— Desigur, a spus Maya. Chiar te rog.

Exact în clipa aceea, cineva suna la ușă. Oskar s-a dus să răspundă. S-a întors câteva clipe mai târziu, părând ușor confuz.

— E un jurnalist. Tom Söderberg. Zice că a venit să-ți înapoieze câteva cărți. Vrei să le iau eu sau…

— Nu-i nevoie, a spus Maya, ridicându-se de pe jos, merg eu să vorbesc cu el. Ce spuneți, deschidem o sticlă de vin?

∵

Maya l-a întâmpinat pe Tom cu o îmbrățișare și cu câteva cuvinte pline de emoție, referitoare la articolul pe care îl

scrisese despre ea. Tom fusese de acord să o lase să citească o primă ciornă. Ceilalți păreau puțin stingheri să aibă un jurnalist printre ei, dar Maya îl poftise înăuntru fără să stea pe gânduri.

Tom a intrat cu un surâs evaziv pe buze, trecându-și degetele prin părul lung și ciufulit. Nu știa dacă era de la vin, dar i se părea că radia de erotism, chiar mai puternic decât ultima oară când îl văzuse. Acel trup viguros, relaxat, ce se simțea atât de confortabil în propria piele. Și-l imagina dezbrăcat, visa cu ochii deschiși la pieptul și la coapsele lui.

Maya pusese piesa *Crosstown Traffic* și nivelul de energie din cameră crescuse simțitor. Jimi Hendrix a fost o forță a naturii, se gândea ea, sau el însuși fusese o stihie a naturii. Era dincolo de bine sau de rău. Despre apă sau despre foc nu aveai cum să spui că sunt bune sau rele. Acestea erau pur și simplu.

„You jump în front of my car when you
You know all the time that
Ninety miles an hour, girl, is the speed I drive
You tell me it's all right, you don't mind a little pain
You say you just want me to take you for a drive".

— Vanja, vrei, te rog, să mai inviți niște oameni? Mi-ar plăcea să ne strângem mai mulți, a zis Maya, luându-l pe Tom de braț și invitându-l în casă.

— Hai cu mine, vreau să-ți arăt ceva, i-a șoptit ea, parcă dorind să sublinieze faptul că vorbele acelea erau destinate doar pentru urechile lui.

Chiar dacă nu îi putea vedea fața, ea simțea privirea lui Oskar, care parcă îi ardea spatele. Era o durere oarecum plăcută. Era ca un whisky bun sau ca un lichior tare. Intensifica ideea de trăire în prezent și o făcea să aștepte cu nerăbdare o seară care se anunța a fi una cu adevărat plăcută.

∴

Vanja a trimis mesaje tuturor, n-a ratat pe nimeni. Începuseră să apară tot mai multe persoane, una după alta, iar noaptea se transformase într-o petrecere inaugurală spontană a noului studio al Mayei.

Tom îi cunoștea pe mai mulți dintre cei nou-veniți, iar asta îl ajutase să se simtă ca acasă. Avea o atitudine relaxată, își

spunea Maya. Nu părea să facă eforturi ca să se integreze printre artiști.

Câțiva, printre care și Oskar, și Ellen, au continuat să discute despre creațiile Mayei și despre cel mai recent turneu expozițional, în cadrul căruia va prezenta o serie de fotografii cu ființe și obiecte de zi cu zi. O piatră, un copac, o casă, un câine. O persoană, o poartă, un zid. Instantanee reprezentând lucruri simple, din lumea materială, ridicate la rang de artă. Expoziția se intitula „Nimicul" și prezenta tot felul de fleacuri prin intermediul cărora Maya încercase să evidențieze unitatea și eternitatea care alcătuiau fundamentul ilustrat al fiecărui obiect în parte. În lucrările sale nu s-a concentrat asupra caracteristicilor specifice, distinctive ale fiecărui motiv, ci pe puterea transcendentală care le interconectează.

— Cred că e cea mai impresionantă operă a ta, a spus Ellen. După cum am scris în prefața catalogului expoziției: „Parcă o briză ar fi trecut peste toate imaginile, eliminând tot, mai puțin impresia de a fi și demnitatea care le contopește în profunzime".

— Am văzut și eu expoziția la Oslo, a zis Oskar, și sunt perfect de acord. Mă gândesc adesea la fotografiile acelea. Transmit un sentiment de libertate.

Maya îl privea recunoscătoare.

— E cât se poate de interesant, a zis Vanja. Sunt atâtea conotații!

Tom s-a întors spre Maya și i-a pus o mână pe spate.

— E ceva în felul în care prezinți realitatea, i-a șoptit el la ureche, care îmi stârnește aleanul. Care mă face să-mi fie dor, să tânjesc să devin o singură făptură cu altcineva, la un nivel mai profund. Dorința de a fi împreună.

Maya simțea căldura propriului trup. Iar prezența celorlalți oaspeți stimula și mai tare flacăra pasiunii.

— Atunci când doi iubiți se întrepătrund, i-a șoptit ea la ureche, conexiunea dintre ei generează sentimente atât de puternice pentru că reprezintă dovada armoniei supreme între natura noastră lăuntrică și ființa veșnică, atunci când murim.

Tom se lipise de ea.

— Sună tentant.

— Ce anume? i-a spus ea în șoaptă.

— Moartea poate să mai aștepte. Cealaltă variantă.

Se priveau în ochi. Maya nu a spus nimic, dar nici nu și-a ferit privirea. Aceasta era partea cea mai frumoasă. Când încă nu s-a întâmplat nimic, când toate opțiunile sunt deschise.

În dimineața următoare, după ce s-a trezit din mahmureală, după ce și-a luat rămas-bun de la Tom, cu promisiunea să se revadă săptămâna următoare, s-a așezat pe canapea, cu laptopul și o ceașcă de cafea tare.

A accesat site-ul Muzeului de Istorie și Cultură, verificând secțiunea de contact și programul, dar evitând dinadins fotografiile cu Fata Merișor.

„Vreau să o văd mai întâi în realitate”, își spunea ea în gând.

∵

Nathalie făcuse deja câțiva pași nesiguri, dar de data asta era pregătită să meargă până la capăt. Avea de gând să străbată mlaștina pe poteca vestică. Decisese să urmărească stâlpii aceia electrici, pentru a reveni în locul de unde începuse totul. Era gata să urmeze firele acelea în direcția opusă. Nu mai era cale de întoarcere, era hotărâtă. Nu mai era vorba nici măcar despre o opțiune.

Avea rucsacul plin cu provizii și apă. Dacă totul va merge conform planului, până la lăsarea serii se va fi întors deja la cabană.

Nu voia să se grăbească. Intenționa să meargă agale o vreme. Să-și croiască drumul, să se acomodeze, să se identifice cu acele meleaguri. Gândul acela o înspăimânta, dar ciudat era că nu se simțea stingheră. De parcă o nouă formă de conștiență ar fi urmat-o. O prezență care o urmărea, ca o umbră. Sau poate că era exact invers… O prezență care îi deschidea calea.

La marginea pădurii, pe o parte a traseului, copacii erau în cea mai mare parte pini, dar zărise și câțiva plopi, meri mălăieți și buruieni. Pe jos erau căzute multe mere stricate, ciugulite de ceea ce păreau a fi niște ciocuri ascuțite. Stăncuțele și ciorile obișnuiau să se oprească pe aici.

Pe cealaltă parte, mlaștina își desfira panorama ofilită sub cerul plumburiu, umbre colorate în diferite nuanțe, ce se topeau unele în altele, contopindu-se. În perimetrul ce se întindea până la vârfurile semețe ale brazilor, siluete taciturne, nedeslușite, pierdute în zare.

Ca o mare de iarbă și mușchi.

Pe această porțiune, când încă nu pătrunsese în labirinturile ei, era evident că mlaștina nu era altceva decât un lac mai răsărit. Încă mai putea zări câțiva copaci, iar solul era acoperit de smârcuri și băltoace înșelătoare. Fără doar și poate, era o provocare să străbați acele locuri sălbatice. Dar de la distanță, peisajul părea de vis, aproape seducător.

∵

Se așteptase, probabil, să descopere o vegetație mai deasă, deși știa că procesul era mai lent în cazul mlaștinilor în care cresc păduri de pin. În toți acești ani, nu părea să fi crescut nimic acolo. Peisajul arăta exact cum și-l amintea de pe vremea când obișnuia să cutreiere atât de des pe acolo.

După un timp, mlaștina s-a deschis într-un ochi de apă, un fel de iaz. Cândva, în copilărie, găsise un artefact pe fundul bălții, care se dovedise a fi prelucrat dintr-un peroneu din Epoca Fierului, utilizat ca închizătoare pentru îmbrăcăminte, care fusese înlocuită cu nasturi, câteva secole mai târziu.

Descoperirea aceea îi stârnise interesul față de oamenii care trăiseră în vremurile acelea. Își aduse aminte de senzația că avea ceva în comun cu ei, din simplul fapt că locuia în același loc cu ei, pentru că pășiseră pe aceleași meleaguri, pentru că văzuseră soarele parcurgând același traseu pe cer, pentru că urmărise schimbările aceluiași peisaj, specifice fiecărui anotimp în parte.

A simțit un junghi în inimă.

A închis ochii și a lăsat acea amintire să iasă la iveală. Mama ei biologică, Jessica, observase ce preocupări avea Nathalie. Făcuse rost de o carte despre un băiat din Epoca Fierului și începuse să i-o citească. În acea povestire, copiii erau avertizați despre pericolele din mlaștină, despre care se spunea că era un refugiu pentru diferite entități mistice.

„Glasul ei”. Vocea mamei în timp ce îi citea. „Îi plăcea și ei. Îndrăgea și ea cartea aceea la fel de mult ca mine”.

Băiatul din Epoca Fierului trăia într-un sătuc, cu mai multe ferme, într-o colibă mai răsărită. Într-o parte a casei, exista o vatră mare, iar oamenii împărțeau spațiul de locuit cu purcelușii, găinile, câinele și pisica, rolul animalelor fiind acela de a le ține de cald. Chiar și animalele mai mari, vacile, caii, oile și porcii, viețuiau sub același acoperiș, într-o încăpere anexă.

Nathalie începuse să-și implore părinții să o lase să aducă porcii în casă. Sau măcar câteva găini. În cele din urmă, primise un canar albastru, cu pieptul alb, căruia îi puse numele Jackie.

— Acum suntem o familie de patru, a spus ea fericită. Își dorise dintotdeauna un al patrulea membru al familiei. Își dorise dintotdeauna o soră. O soră mai mare.

Câteva zile mai târziu, pasărea a ciupit-o tare de degetul arătător de la mâna dreaptă. După două săptămâni, a zburat pe fereastra deschisă de la bucătărie și nu a mai văzut-o vreodată. Nathalie n-a reușit niciodată să treacă peste durerea pe care i-a provocat-o fuga păsării.

Povestea despre oamenii din Epoca Fierului se încheia cu un sacrificiu pentru zei, pentru recolte bogate sau pentru a izbândi pe câmpul de luptă. Ori în semn de mulțumire pentru tot ce aveau deja. Obișnuiau să lase drept ofrande merinde, unelte și obiecte tradiționale în cea mai apropiată mlaștină.

Uneori sacrificau oameni.

∵

Aproape că ajunsese acolo, în locul acela în care trăise împreună cu părinții ei. Jessica, Jonas și Nathalie.

Oare avea să mai găsească acolo casa? Oare deja se mutase altcineva acolo?

A trecut pe lângă stejarul acela imens, prăbușit în lungul cărării; rădăcinile ieșeau din pământ ca un zid, iar crengile noduroase se îndreptau în toate direcțiile. Fusese atât de fericită prima oară, când reușise să se cațăre și să se așeze pe trunchiul lui. Era ca și cum ar fi ajuns pe cele mai înalte culmi ale lumii.

Mai avea puțin, așa că și-a continuat drumul.

Până când, brusc, a ajuns.

∵

Ferestrele o priveau goale. Unele dintre ele erau încă întregi; altele erau sparte și aveau muchiile scrijelite.

Nu avusese nicio așteptare de la momentul acesta, pentru că nu reușise niciodată să și-l imagineze. Nici măcar cu mintea nu crezuse că va mai găsi vreodată drumul spre casă.

Clădirea era părăsită.

Frunze peste tot.

Părinții ei lucraseră mereu cel mai bine împreună toamna. Mama ei putea să petreacă ore întregi greblând. Era îmbrăcată în haine largi, comode, cântând *Billie Jean* și *Man in the Mirror,*

în timp ce tatăl ei stătea în picioare, lângă butoi, cu șapca pe cap, râzând de ea. Cu ea. Își amintea părul lui blond, pieptănat pe spate, care îi cădea pe umeri. Felul în care părea atât de fericit să aibă grijă de foc, uitându-se la grămezile de frunze care dispăreau, ridicându-se spre cer. Ca și cum fiecare toamnă aducea noi oportunități pentru ceva mai bun.

Și casa. Șipcile orizontale, de un gri-deschis, care pe atunci erau proaspăt vopsite. Își aducea aminte de mirosul de terebentină din serile acelei ultime veri. Acum totul era acoperit de un strat de murdărie, ferestrele erau mizere. Poteca pietruită, pe care o construiseră înainte ca mama ei să-și piardă slujba de la salonul de înfrumusețare, înainte ca toți banii lor să se ducă pe apa sâmbetei, pietricelele acelea de un roz pal, fuseseră înghițite de pământ, măcinate, uitate.

Nathalie rămăsese cu sufletul la gură. Uitase să mai respire. Preț de o clipă a văzut negru în fața ochilor, a simțit că i se înmoaie picioarele și aproape că s-a prăbușit, fiind nevoită să se sprijine într-o mână. A stat puțin așa, perfect nemișcată, până i-a venit inima la loc.

Amintirile o invadau, toate deodată.

S-a ridicat din nou în picioare, tremurând din toate încheieturile. Dar nu a renunțat.

Nu părea să locuiască nimeni acolo. Și, după toate aparențele, nimeni nu se mai stabilise acolo după ei. Nu știa dacă i se părea ceva normal sau doar ceva trist. Un frasin își vârâse ramurile prin fereastra vechiului dormitor al lui Nathalie; tufa de mure din față bloca fereastra bucătăriei. Și acolo, în curte, spre marea ei uimire, a găsit vechiul Volvo negru al familiei.

S-a apropiat cu grijă de mașină. Unul dintre geamuri era spart. Scaunele fuseseră rupte și erau pline de gunoaie și de crengi. Și era clar că mai multe pisici se adăpostiseră aici, ferindu-se de vânt și de alte intemperii ale vremii.

Era bombardată de crâmpeie de amintiri. Îi vedea pe mama și pe tatăl ei de parcă ar fi fost aievea acolo, ca și când ei încă ar fi existat aici. Îi vedea umblând prin grădină. Livizi, parcă plutind, ca niște siluete imateriale, dar încă prezente. Îi vedea intrând și ieșind din casă, o fereastră se deschidea, o ușă se închidea.

Cugeta la vechea ei viață, care îi părea deopotrivă atât de străină, dar și foarte apropiată. Se gândea la iarnă, când se dădea cu schiurile pe capota mașinii. La perioada verii, când

pornea cu picioarele transpirate și lipicioase și cu o înghețată topită în mână spre iazul unde înota. Îi veneau în minte atât de spațioasa bancheta din spate și dorința ei de a avea o soră care să stea lângă ea. Tatăl ei, la volan, iar mama întorcându-se mereu să verifice că totul era bine. Părul ei blond, scurt. Ochii plini de viață.

Automobilul era încă aici. A fost întotdeauna aici. Parcă o aștepta.

În mașină să refugiase după ce se întâmplase totul. Mai întâi sunase la urgențe, după care fugise în Volvo, unde o și găsise în cele din urmă.

Acum, portiera din spate scârțâia și, când a deschis-o, s-a desprins din balamale și a căzut într-o parte.

Fiecare mișcare era dureroasă, fiecare respirație, mai usturătoare. S-a urcat cu grijă în mașină, a dat la o parte câteva ramuri și s-a cufundat în scaun.

În urechi auzea același hârâit. Prezentul sufocant, scurgerea timpului, abia mai putea să respire. S-a lipit de spătarul scaunului, a închis ochii, lăsându-se în voia celor înconjurătoare. Pisicile umblau în jurul ei, insectele se târau pe picioarele ei. Vântul o cuprinsese.

Probabil că adormise, pentru că ciocănitul acela a trezit-o din nou. Doar că, de data asta, era un ciocănit real, binecuvântat, făcut de mâini adevărate, care loveau un material solid din lumea fizică.

Un chip. L-a recunoscut imediat.

— Göran, a șoptit ea.

Bărbatul stătea cu mâna pe capota mașinii și se aplecase mult, ca să vadă înăuntru. Părul îi albise și avea chipul brăzdat de riduri, dar ochii erau la fel de ageri, de calzi, de prietenoși.

— Nathalie, a spus el. Să fiu al naibii! Chiar mă întrebam când ai să te întorci.

3.

Morții din mlaștină, așa erau numiți oamenii aceia care fuseseră îngropați acolo în Epoca Fierului și ale căror rămășițe fuseseră cruțate de la descompunere, în diferite stadii.

În acele vremuri, morții, de regulă, erau arși. Așa că se ridica întrebarea: de ce unele persoane se abătuseră de la această normă? Se credea că fuseseră oferiți drept jertfă zeilor, pentru a atrage prosperitatea sau, cel puțin, pentru a ține ghinionul sub control. Alții erau de părere că săvârșiseră o crimă sau un păcat împotriva valorilor morale ale acelor timpuri… infidelitate sau poate chiar homosexualitate. Dar știința nu avea cum să verifice aceste teorii și, în cele mai multe cazuri, astfel de ipoteze se bazau mai mult pe presupuneri și prejudecăți decât pe descoperiri autentice.

Totuși, adevărul era că, fără doar și poate, de-a lungul timpului, mlaștinile avuseseră un aer enigmatic, mistic, constituind astfel un loc firesc pentru ritualuri și pentru comunicarea cu lumea spiritelor. În vremurile mai recente, mlaștinile fuseseră considerate locul de înmormântare perfect pentru proscriși, un loc sărăcăcios, inutil, la marginea societății și a conștiinței publice și, mai important decât atât, un loc în care oamenii rareori se aventurau.

Un preot din Germania medievală considera zonele mlăștinoase ca fiind chiar iadul, refuzând să îngroape un om înecat în mlaștină.

„Cel care a fost înghițit de apele mlaștinii e mână în mână cu diavolul”, susținea el.

∵

După ce a cercetat puțin pe cont propriu, Maya a stabilit o întâlnire cu Samantha Olofsson, arheolog la Muzeul de Istorie Culturală din Karlstad, unde se odihnea Fata Merișor. Maya s-a prezentat la telefon ca fiind o artistă interesată de mlaștină, datorită misterului acestor locuri și, în special, datorită fenomenului istoric reprezentat de morții din mlaștină.

Muzeul se afla lângă apă și arăta ca un bordei, ca un hambar roșiatic, pe lângă austera clădire originală, care semăna cu un

templu. Nu era departe de fostul restaurant cu ring de dans Sandgrund, unde, în prezent, artistul Lars Lerin obișnuia să-și expună atât lucrările proprii, cât și pe cele ale altor artiști.

Samantha Olofsson avea cam șaizeci de ani și un păr alb, ca o aură de înger. Era îmbrăcată cu o tunică albă și era evident că abia aștepta să-și împărtășească timpul și cunoștințele.

Ochii Mayei erau captivați de cerceii ei, două cercuri mari, din piele, atârnați de fiecare ureche. „O copie grosolană a artei lapone tradiționale”, gândi ea.

Samantha a observat unde era îndreptată atenția ei.

— Sunt făcuți din cositor și piele de reni, a spus ea, ducându-și mâna la ureche. Sunt confecționați de poporul lapon.

Maya zâmbea.

— Aș vrea să încep prin a-ți pune o întrebare, a zis Samantha. Cunoști măcar o singură civilizație de-a lungul istoriei care să nu fi avut o relație cu lumea spirituală?

— Cred că aceea ar fi chiar cultura noastră, a răspuns ea. De la începutul timpurilor.

Samantha a început să râdă cu poftă.

— Nu chiar. Nu există nicio cultură, niciun popor care să fi trăit complet rupt de o astfel de relație. Oamenii au căutat dintotdeauna să ia contact cu o altă dimensiune, în maniere felurite. Omenirea a fost ghidată, în diferite forme, de noțiunea de lume spirituală, prin rugăciune și sacrificiu. Acesta este unul dintre lucrurile care i-au unit pe oameni de-a lungul timpului. Scopul urmărit de reprezentanții muzeului, prin organizarea acestui eveniment, este exemplificarea modurilor prin care această relație s-a putut manifesta în partea noastră de lume, în Epoca Fierului.

Expoziția era împărțită în două camere slab luminate. Câteva obiecte despre care se spunea că reprezentau ofrande erau expuse în casete din sticlă: o pereche de bețe, niște ornamente sparte și un vas de lut, a cărui utilitate nu era cunoscută. Pe niște ecrane mari rulau ilustrații despre cum se presupunea că arătau oamenii din Epoca Fierului și împrejurimile lor.

Fata Merișor era expusă într-o vitrină mare, într-un colț al încăperii. Nu era deloc precum și-o imaginase Maya. Trupul ei era un puzzle de piese negricioase, înșiruite unele lângă altele, adunate într-un gol care se voia să reprezinte mlaștina. Țesuturile feței erau practic inexistente. Singurele rămășițe cât

de cât bine conservate erau părul, care îi atârna în jurul capului, rochia din lână maronie, lungă până la genunchi, cureaua din talie, din piele împletită și o amuletă ovală, din aur, pe care o purtase cândva în jurul gâtului, dar care acum era expusă într-o vitrină separată.

— Când vine vorba de morții din mlaștină, contribuțiile Suediei la capitolul istorie sunt extrem de limitate, i-a spus Samantha. În comparație cu alte descoperiri europene importante, Fata Merișor este doar o notă secundară. Dar în Suedia, ea este cu adevărat unică.

Celelalte trupuri descoperite în mlaștinile suedeze erau din perioade mai recente, bărbatul Bocksten, din Varberg, trăise în Evul Mediu, așa că nu puteau fi considerate descoperiri „autentice”, deoarece, în majoritatea cazurilor, doar scheletul se mai păstrase. Istoricii o numiseră Fata Merișor, făcând astfel trimitere la un alt exemplu de acest gen, Fata Zmeură, cu o vechime de cinci mii de ani, care fusese descoperită în timpul unei recolte de turbă în afara orașului Falköping, în 1943. Singurele „părți moi” recuperate în cazul ei fuseseră câteva semințe de zmeură, despre care se presupunea că reprezentaseră ultima ei masă.

— Fata Merișor era în stare bună când a fost descoperită, a mai spus Samantha. Dar, din păcate, a trecut prea mult timp înainte de a fi tratată corect. Vezi tu, acest tip de descoperire, odată expus la aer, se degradează ușor. Trupurile pot rămâne în pământ timp de mii de ani fără nicio modificare, dar, odată scoase la suprafață, se deteriorează în scurt timp. E extrem de important să se acționeze rapid.

Un par din stejar fusese înfipt prin hainele și părțile corpului rămase, reconstituindu-se astfel modul în care se credea că fata fusese țintuită în pământ.

— Se crede că trupurile erau fixate bine pe rug, ca să nu plutească la suprafață, dar circulă fel de fel de opinii, de superstiții, a zis Samantha.

— Cum ar fi? a întrebat Maya.

— Cum ar fi că rugul ținea mortul în loc, ca să nu îi bântuie pe ceilalți.

— Are vreo legătură cu teoria că vampirii pot fi uciși cu un țăruș înfipt în inimă? a întrebat-o Maya.

— Nu, nu am descoperit nimic care să indice acest lucru.

Una dintre ilustrații înfățișa un bărbat și o femeie care încercau să înfigă o prăjină printr-un cadavru care zăcea într-o groapă.

— Suntem, desigur, extrem de mulțumiți și mândri de Fata noastră Merișor, a continuat Samantha. Dar, după cum spuneam, nu se compară cu descoperirile colegilor noștri din Danemarca, spre exemplu. Ai ajuns cumva pe la muzeul din Silkeborg? Unde este expus omul din Tollund?

Maya a dat din cap că nu. Samantha a oftat din nou, privind-o pe Fata Merișor.

— Haide cu mine, a zis ea. Vreau să-ți mai arăt ceva.

A condus-o pe Maya într-un birou mic, a tras jaluzelele și a pornit proiectorul. Pe perete apăru un ecran luminos.

Apoi Samantha a început să îi povestească despre Bărbatul Grauballe și despre Femeia Huldremose. Avea atâta pasiune în glas, încât ar fi putut fi confundată cu fericirea.

I-a vorbit Mayei despre omul Tollund, a cărui barbă era încă intactă după mai bine de două mii de ani și despre Fata din Windeby, în vârstă de treisprezece ani, care fusese găsită într-o mlaștină în sudul orașului Schleswig, din Germania, în 1947. Fata avea peste ochi o bandă împletită, din lână, atât de strâns legată, încât îi zdrobise nasul și ceafa. Inițial se crezuse că partea stângă a capului ei fusese rasă cu un cuțit ascuțit, pentru a fi făcută de ocară, presupuseseră istoricii.

— Se crede că a fost ucisă pentru că fusese infidelă, a șoptit Samantha în întuneric. Că această copilă a fost dusă în mlaștină cu scalpul ras, a fost legată la ochi și că a murit înecată acolo.

La câteva zile după ce trupul Fetei Windeby fusese descoperit, un alt corp a fost găsit la doar câțiva metri distanță, trupul unui bărbat, ceea se părea să susțină ipoteza adulterului, faptul că era vorba despre doi iubiți a căror idilă avusese un final tragic. În parte, se ajunsese la această concluzie deoarece arheologia germană de la acea vreme era influențată de ideologia nazistă. Sub conducerea comandantului SS Heinrich Himmler, morții descoperiți în mlaștinile din Germania au fost dați drept exemplu negativ, fiind dovada clară că poporul germanic pedepsise dintotdeauna indivizii cu comportamente sociale deviante.

Ulterior, cercetările arătaseră că fata era de fapt un băiat și că ambii „păcătoși” nici măcar nu trăiseră în același secol. Poate

că legătura de pe ochii fetei era de fapt o bentiță pentru păr, care îi alunecase de pe cap și poate că „părul ras” se dezintegrase, pur și simplu.

— Dar cum de a fost posibil ca aceste corpuri să fie atât de bine conservate? a întrebat Maya.

— În parte, pentru că în mlaștină oxigenul se găsește într-o concentrație foarte mică, degradarea bacteriană fiind încetinită. Dar mlaștina este și un mediu acid. Atunci când mușchiul de turbă moare, se eliberează o substanță ce se transformă într-un acid humic maroniu, care leagă calciul de azot, printre altele, a zis ea, dându-și o șuviță argintie de păr după ureche. Atunci când calciul se eliberează din corp, bacteriile ce provoacă dezintegrarea nu se mai pot reproduce. Și, pe termen lung, supusă acțiunii azotului, pielea devine maronie, printr-o serie de reacții chimice complexe. Pe lângă asta, a spus ea, trăgând aer în piept, am putea afirma că mai există alți trei factori esențiali: temperatura din mlaștină nu trebuie să depășească 4°C la îngroparea trupului, în caz contrar, corpul va începe să se descompună imediat. De asemenea, cadavrul trebuie să fie îngropat suficient de adânc, astfel încât animalele sălbatice să nu poată ajunge la el și trebuie acoperit imediat cu turbă.

Samantha a zâmbit și a dat aprobator din cap, dorind parcă să confirme informațiile pe care tocmai le împărtășise.

— În plus, condițiile specifice sunt diferite de la un caz la altul. Nicio mlaștină nu seamănă cu alta.

— Nu, bineînțeles că nu, a spus Maya. Dar de ce ai făcut referire la Fata Merișor ca la o notă „secundară”?

— Poate pentru că nu a fost nici bine conservată, nici bine restaurată, dar există și alte explicații.

A continuat prin a-i povesti că majoritatea trupurilor fuseseră descoperite în perioada postbelică, atunci când lipsa cărbunelui și a altor surse de energie duseseră la creșterea exploatărilor de turbă. Cadavrele fuseseră adesea confundate în primă instanță cu victimele omorurilor de dată mai recentă. Ba chiar, la un moment dat, în Anglia, un om mărturisise că își omorâse soția dispărută, atunci când a fost pus față-n față cu un astfel de corp descoperit, deși ulterior se dovedise că respectivul cadavru avea peste două mii de ani.

Mai târziu, când turba n-a mai fost atât de utilizată ca sursă de energie, iar extracția mecanică o înlocuise pe cea manuală, numărul descoperirilor și interesul din jurul lor s-au diminuat.

— La momentul descoperirii trupului Fetei Merișor, la începutul secolului XXI, interesul față de morții din mlaștină deja scăzuse considerabil, a mai zis Samantha cu voce gravă, în timp ce o privea pe Maya prin lumina obscură. Dar, bineînțeles, asta nu înseamnă neapărat că nu mai există cadavre prin locurile acelea. Poate înseamnă, pur și simplu, că ele încă nu au fost identificate.

∴

Puține se schimbaseră în casa lui Göran Dahlberg. Era boemă și plină de fleacuri, dar la fel de curată și de ordonată.

Camera de zi era mare, iar pereții, acoperiți de cărți. Două lustre cu ventilator se învârteau leneș pe tavan. Într-un colț al încăperii se aflau o canapea și un scaun negru, din piele. Jaluzelele din lemn erau trase pe jumătate, în dreptul ferestrelor mari.

— Îmi plăcea așa de mult să vin aici, a spus Nathalie, așezându-se pe scaun.

— Și mie îmi plăcea când veneai în vizită.

Au tăcut preț de câteva clipe.

— Mi-a fost dor de tine, a zis Göran. Tu mi-ai lipsit cel mai mult.

— M-am gândit de mai multe ori să vin, a mințit ea.

Göran a făcut un semn cu mâna, în sensul să o lase baltă.

— Înțeleg de ce nu ai vrea să mai pui piciorul pe aici.

Se simțea ca pe marginea prăpastiei. Ca și cum ceva ar fi purtat-o până aici în timp ce dormea și că abia se trezise și vedea abisurile care o înconjurau.

„Ce caut eu aici?” se gândea ea. „Ce să fac?”

— Dar tu ai rămas aici, în toți acești ani? l-a întrebat ea.

— Eu sunt cel care ți-a cumpărat casa. Știai?

Nathalie a dat din cap că nu. Harriet îi spusese că după vânzarea casei, optzeci de mii de coroane apăruseră în contul ei, dar nu se deranjase niciodată să afle cine era noul proprietar.

— De ce? De ce ai vrut să cumperi casa?

— Pur și simplu nu mi-am putut imagina pe nimeni altcineva locuind acolo. Am preferat să o văd părăginindu-se. Sper să nu ți se pară ciudat.

— Mie… mie nu-mi pasă, a reușit ea să spună. Chiar nu-mi pasă. Am trecut peste. Serios. Nu am stat o clipă pe gânduri.

— Totuși, iată că tocmai te-am găsit în mașină. Cum vine asta? a zis Göran, uitându-se fix în ochii ei. Cum mai ești?

— Nu știu. Îmi trec prin minte fel de fel de chestii. Lucruri peste care se pare că nu am reușit să trec.

∵

Era un sentiment ciudat, să stea în casa vechiului ei vecin, ca o femeie matură. Ar fi preferat să afle că totul rămăsese în trecut, că își lăsase copilăria în urmă. Dar acum părea mai degrabă opusul. În timp ce stătea acolo, în casa lui Göran, și-a dat seama că timpul a stat în loc, așteptând revenirea ei, urmând să curgă din nou de îndată ce ea va păși din nou pe acolo.

Nathalie i-a spus despre teza la care lucra în prezent și că începuse să studieze biologia.

— Zonele mlăștinoase, a zis el zâmbind. O alegere interesantă pentru cineva care se trage de prin părțile astea.

Ea a zâmbit vag, nefiind tocmai sigură că înțelegea ce voia el să spună, dar i-a zis despre cabana pe care o închiriase la Conacul Quagmire.

Simțea cumva întrebarea aceea care plutea invizibil deasupra lor. Niciunul dintre ei nu voia să o materializeze în cuvinte, pentru că amândoi știau ce ar fi putut însemna asta.

— Nu e primul, a spus Göran în cele din urmă.

— Cine?

— Știi prea bine la ce mă refer. Băiatul acesta căruia i-ai salvat viața.

— De unde știi?

— Lumea vorbește, Nathalie. Și am citit în ziar. Am făcut legătura. Nu este primul, a repetat el cu o voce gravă. O știi prea bine și tu.

Nathalie îl privea cu interes.

— A avut noroc, a spus Göran. L-ai găsit. Dar sunt mulți oameni care au dispărut de aici de când ai plecat tu.

Pentru o clipă, el s-a uitat pe fereastră, fără să spună nimic, apoi a continuat:

— Chiar mai mulți decât de obicei.

∵

Exact când Maya se urca în mașina ei să plece de la muzeu, i-a sunat telefonul. Primise un mesaj de la Tom, prin care îi mulțumea pentru ziua de ieri, citându-l pe criticul de artă John Berger:

„Relația dintre ceea ce vedem și ceea ce știm nu este niciodată clară. În fiecare seară vedem apusul de soare. Știm că pământul se îndepărtează de el. Totuși, această cunoaștere, această explicație, nu este niciodată ce vedem în fața ochilor.

Doar simțindu-ne doriți ne putem apropia în această viață de sentimentul de nemurire”.

A citit mesajul și a decis că era mai bine să îi răspundă mai târziu, când nu era atât de obosită.

Ei petrecuseră câteva nopți împreună, întotdeauna în aceeași formulă. El ajungea la ea acasă pe la ora șase, își lăsa mașina acolo și făceau o plimbare până la Staughterhouse, un restaurant care se afla puțin mai departe de incinta fabricii.

Localul avea doar cinci mese și funcționa într-un hotel recent renovat, un fost abator, de unde își și luase numele. Stilul industrial funcțional era reflectat în fiecare detaliu al decorului și aveau un singur preparat pe meniu, ceva vegetarian, parcă în semn de protest la adresa istoricului clădirii.

Mâncau și beau pe săturate, pierduți într-o discuție metafizică, apoi se întorceau acasă. Tom rămăsese de fiecare dată peste noapte. Era ceva drăguț, bineînțeles, doar că un voal invizibil de așteptare începuse să îi învăluie. Partidele lor de sex deveniseră din ce în ce mai tensionate și mai neinspirate.

Era dureros să vadă cât de mult efort depunea el încercând să evite inevitabilul, străduindu-se din greu să se asigure că relația lor nu-și pierdea scânteia, chiar dacă toate încercările lui nu făceau altceva decât să înrăutățească situația. Dezvoltase un comportament servil, iar intelectul lui își cam pierdea agerimea în timp ce stăruia cu disperare să bată șaua, ca să priceapă iapa, încercând să o determine să rămână acolo, să nu plece în căutarea altor orizonturi.

Conversația de ieri fusese despre concepția lui Schopenhauer despre idealismul transcendental al lui Kant. Nu-și amintea dacă ajunseseră la vreo concluzie substanțială, dar savurase pe deplin mâncarea: un castron mare cu varză roșie călită, umplută cu brânză de capră, spanac delicios condimentat și cu nuci sfărâmate pe deasupra. La desert au luat *parfait* de coacăze

negre, urmat de un coniac franțuzesc fin, pe care patronul restaurantului îl cumpărase vara trecută, când vizitase personal Franța.

Acum ea șofa spre casă, cu gândul în altă parte. La radio se difuza piesa *Für Alina* a lui Arvo Pärt. S-au auzit mai întâi tonurile timide ale preludiului, urmate de două minute de armonii compuse absolut impecabil. Pauzele dintre acorduri erau partea ce mai importantă, spațiul dintre moleculele muzicale, golul încărcat de emoții.

Muzica lui Pärt întruchipa acea seninătate aparte, din care izvora orice creație artistică valoroasă. Atemporalitatea. Spațiul din străfundurile sufletului fiecărui om, partea aceea care se reflecta în tăcerea dintre tonurile din compozițiile lui Pärt.

Se gândea la spațiul acela ca la un nimic.

La ceea ce reprezenta nimicul, nu la ceva care era un nimic. Un gol mistuitor, care ar putea fi asociat mai degrabă cu o evidență decât cu un pustiu. Care era totul. Și nimic. În același timp. O singură forță vitală a spațiului, care în lumea fizică se exprima prin forme aflate în continuă schimbare și care aprecia, în mod cert, atât umorul, cât și dragostea pentru diversitate. La urma urmei, au existat trei sute cincizeci de mii de specii diferite de gândaci. Unii dintre ei, când înaintează, rostogolesc bile de bălegar cu picioarele din spate; alții au coarne mari pe frunte sau antene care seamănă cu niște pene.

Așadar, în concepția ei, astfel de expresii fizice constituiau doar stratul exterior al realității, un văl schimbător de fapte iluzorii, care ascundeau unitatea autentică, fundamentală, a realității. În misticismul hindus, vălul acesta poartă numele de maya, și tocmai din acest concept își alesese pseudonimul, care foarte curând îi înlocuise complet numele de botez, Magdalena.

Contempla formele fizice pe care tocmai le văzuse la muzeu. Trupurile mlaștinilor. Care zăcuseră acolo în straturi de pământ în tot acest timp. Corpuri expuse acum în vitrine închise ermetic, în același timp lipsite de viață, dar și ferite de mortalitate. Era clar că nu asta reprezenta omul în cel mai fundamental stadiu al său.

Așa se simțea de fiecare dată când vedea un cadavru. Și de fiecare dată când se afla în preajma familiei sau a prietenilor îndurerați ar fi vrut să strige: „Chiar nu înțelegeți? Doar corpul este mort!” Și, în același timp, grija acordată acestui trup,

această pâlpâire către veșnicie, la fel de sfântă ca orice altă formă din jurul nostru, care se ridică și cade, se aprinde și se întunecă.

„Păcat că nu știm că strălucim”.

∵

A ajuns acasă la apusul soarelui. A coborât din mașină și s-a îndreptat spre curte. Ambii castani își pierduseră frunzele late în doar câteva zile, creând un imens covor auriu. Își coborâse privirea, întrebându-se dacă era mai bine să lase frunzele să putrezească unde căzuseră sau dacă ar fi trebuit să cheme pe cineva să le strângă. Era o experiență nouă pentru ea, să aibă o casă cu curte. Erau mai multe lucruri pentru care nu era pregătită.

S-a așezat pe o bancă lungă din lemn, ce se întindea de-a lungul casei, gândindu-se la toți muncitorii care stătuseră acolo, probabil, de-a lungul anilor, relaxându-se la soare înainte de a se întoarce la lucru. A răsucit inelul pe care îl purta pe degetul mijlociu, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Îl primise de la un prieten, cu mulți ani în urmă; era subțire, din argint, reprezentând un șarpe care i se înfășură în jurul degetului și apoi se întindea în sus, spre încheietură.

„Șarpele te-a mușcat, Maya. Nu vei mai fi niciodată aceeași. Acum vei deveni cine ești tu cu adevărat, cine ai fost dintotdeauna”.

Era relaxată, creierul ei începuse să se odihnească, analizând toate impresiile din acea zi, care începeau să o inunde, istorisirile despre pământul moale și loviturile acelea puternice. Parcă îi și răsuna în urechi ecoul acela, fără să știe de ce sau de unde venea, ce voia să-i transmită. Pur și simplu, auzea loviturile care îi vibrau prin tot corpul.

Cioc, cioc, cioc.

În clipa următoare, totul devenise limpede ca lumina soarelui.

„Rugul”.

Când se dusese să facă fotografii se împiedicase în ceva ce părea că ieșise din mlaștină și căzuse la pământ. Nu aducea tocmai cu o creangă sau cu o rădăcină de copac, era ceva mult mai mare.

„Ca un rug”.

Durase ore întregi pentru ca gândul acela să prindă contur și acum nu mai avea răbdare să aștepte. Nu fusese niciodată o

persoană răbdătoare. Avea nevoie de răspunsuri chiar îl clipa asta.

„Fata Merișor a fost trasă pe rug acum două mii de ani”.

S-a ridicat și s-a dus spre garaj.

„Or fi unelte pe aici?”

Și-a dat seama că nici măcar nu verificase ce lăsase în urmă fostul proprietar, dar parcă își amintea că zărise câteva obiecte ascunse în spate.

Într-un colț a găsit niște greble, o furcă, un topor și… acolo. O lopată. A luat-o cu ea și s-a întors în grabă la mașină.

A ieșit din parcare, îndreptându-se spre mlaștină.

∴

Ochii i se mișcau pe sub pleoapele delicate, iar Nathalie observase că îi zvâcnea buza de sus. Petrecuse mai bine de două ore cu el.

Mama lui Johannes întocmise un program, astfel încât să rămână mai tot timpul cineva cunoscut cu el. Câțiva prieteni de la școală se oferiseră și ei să o ajute.

Părea îngrijorată, dar în același timp ușurată, când i-a spus lui Nathalie că el nu avea nevoie de operație. Doctorii îi comunicaseră că tot ce puteau să facă era să aștepte ca inflamația să se reducă, după care sperau ca Johannes să se trezească fără leziuni permanente.

Între timp, medicii nu puteau să facă altceva decât să-i regleze temperatura corpului, să îi țină sub control nivelul de lichide și minerale din organism, să îi monitorizeze funcțiile renale și pulmonare sau circulația sanguină. Trebuiau să se asigure că organele lui primeau toate cele necesare, că sângele primea oxigen și că dioxidul de carbon era eliminat.

Programul lui Nathalie presupunea să stea câte trei ore, timp de trei zile pe săptămână, în salonul unsprezece al secției de Terapie Intensivă a Spitalului din Karlstad.

Ea și-a petrecut primele zile la căpătâiul lui, în tăcere. Stătea pur și simplu acolo, privind în gol. Din când în când se ridică și se ducea la fereastră, aruncând o privire în parcare. Apoi se așeza din nou pe scaun. Rareori mai venea câte o asistentă să-i schimbe o perfuzie sau să îi evalueze starea; uneori veneau câte două, ca să-l întoarcă pe o parte. Umblau prin cameră ca niște spirite tăcute, fără să atragă atenția asupra lor, arătând un

respect aproape pios pentru integritatea vizitatorilor și a pacienților.

După câteva zile, tăcerea a luat sfârșit. Nu mai putea să o țină așa.

— Nu am apucat să ne cunoaștem cu adevărat, îi șoptise ea la începutul unei conversații. Dar m-am simțit foarte bine în compania ta.

Singurul sunet care s-a auzit a fost cel al echipamentului medical din jurul patului.

— Nu am mai avut de mult astfel de sentimente pentru cineva, a zis ea.

— De mult, a repetat ea.

Când nu a mai știut ce să spună, a început să-i povestească tot ce se întâmplase între timp. De ce zăcea acolo, într-un salon în spital. I-a spus cum a reușit să-l târască din mlaștină. Despre mormântul pe care îl văzuse, care ulterior dispăruse.

— Poliția nu înțelege… a suspinat ea.

— Am dat peste un prieten vechi, un bărbat care locuiește în apropiere. El consideră că ți-am salvat viața…

A închis ochii și s-a prăbușit pe scaun.

— Oh, Johannes, habar n-ai tu.

A tras adânc aer în piept.

— Mi-a spus că mai mulți oameni au dispărut fără urmă în mlaștină. Că și tu…

Acum se uita atent la el: la chipul lui, la fruntea și la pielea lui palidă.

— Prietenii tăi au început să-ți organizeze o petrecere, a zis ea. Dar poate că știai deja. Vin să te vadă aproape în fiecare zi.

După care i-a vorbit despre progresul pe care îl făcuse cu teza de doctorat, despre ultimele măsurători. În același timp, își amintea cât interes arătase el pentru cercetarea ei sau cel puțin așa voia ea să creadă. Chiar i se păruse că fusese cu adevărat interesat.

— Ți-am spus că poți afla vârstele diferitelor straturi de mâl analizând semințele găsite în regiunile umede? Odată am găsit o sămânță din Epoca Pietrei. Mai mult decât atât, poți chiar să estimezi vechimea obiectelor îngropate în mlaștini prin identificarea polenului din stratul de mușchi de turbă. Dacă poți determina vârsta vegetației, poți, de asemenea, să estimezi și evoluția climatică și, astfel, să stabilești cu acuratețe intervalul

de timp. Cu toate că metoda Carbon-14 este puțin mai precisă, bineînțeles.

A tăcut din nou.

„De ce-ți spun toate astea? Aproape că ți-ai pierdut viața acolo, încă te mai lupți să supraviețuiești”.

S-a apropiat de el și i-a șoptit la ureche:

— Johannes, nu ți-am spus asta până acum, dar am crescut în Mossmarken. Până la vârsta de doisprezece ani am locuit într-o casă lângă mlaștină. Aș vrea să-ți pot povesti cum a fost, cum a fost cu adevărat. Aș vrea să-ți pot mărturisi ce se întâmplă, de fapt, acolo.

∴

Maya a oprit mașina și a ieșit. Parcarea era goală, totul era calm și nemișcat. A scos o lampă frontală, a luat lopata din portbagajul mașinii și a pornit spre pădure.

A mers în aceeași direcție ca data trecută, până la poteca de jogging, în jurul mlaștinii, trecând de locul unde fusese găsit studentul la arte. Vălătucii de ceață se rostogoleau la picioarele ei ca niște lumini tulburi.

În sinea ei știa că era orbită de nerăbdare. Nu ar fi trebuit să vină singură aici, noaptea, nu după tot ce se întâmplase. Dar nu s-a mai putut abține.

Voia să găsească locul unde se împiedicase. În clipa aceea își imaginase, desigur, că fusese vorba despre o cracă sau de o rădăcină de copac, poate, dar acum era sigură că se înșelase, că s-ar fi putut să fie altceva. Acum căuta pinul acela pitic, care i se păruse că semăna cu un bonsai scund și noduros, cu o coroană perfect plată. Îl văzuse foarte clar după ce căzuse pe pământul umed, învinuindu-se că a putut fi atât de neatentă.

Întreaga zonă părea atât de diferită în lumina lunii! Umbrele nopții erau, firește, diferite de cele din timpul zilei. Schimbau proporțiile, distorsionându-le.

A ieșit de pe cărare și a pornit spre mlaștină. De la distanță, terenul părea atât de moale și neregulat, dar era o senzație complet diferită când se afla în mijlocul ei. Nu era ușor să-și țină echilibrul, pășind de pe un smârc pe altul, fiecare de câte o jumătate de metru înălțime, încercând să nu facă vreun pas greșit și să calce în apa care băltea între ele. În doar treizeci de secunde, rămăsese fără suflu. Aluneca pe smârcurile care

fremătau sub pașii ei, ca și cum ar fi vrut să scape, de parcă nu voiau să se lase călcate în picioare.

S-a oprit o clipă să-și tragă sufletul, după care și-a luat avânt și a pornit spre o porțiune mai îndepărtată, unde se vedeau mai mulți copaci, iar solul era, probabil, mai solid. Când a ajuns acolo, s-a aplecat, încercând să respire.

„Nu este nimic ciudat la locul ăsta, și-a zis ea. E o mlaștină ca oricare alta”.

Dar ce citise în ultima vreme îi răsuna ca un ecou în minte. Mii de ani, mlaștina fusese considerată un loc posedat, atât de dificil de definit și de clasificat. Un spațiu reavăn, inutil, dincolo de controlul oamenilor. Un loc în care dominau și te ademeneau forțe tainice de putere, care luau tot ce le era de trebuință, oferind doar ce voiau să dea.

O graniță între pământ și mare, între uscat și umed, moale și solid. „Un tărâm între viață și moarte”.

O cioară a croncănit, rupând tăcerea. Ea a închis ochii și a tras adânc aer în piept.

Când s-a uitat din nou a văzut pinul acela noduros, cu o coroană plată. Era exact în fața ei, la vreo cincizeci de metri. Încerca să scape de sentimentul acela de neliniște și a pornit spre copac, îndreptându-și lampa frontală spre pământ. Nu părea nimic ciudat pe acolo.

„Exagerez eu”, își zicea ea acum, după ce se gândise mai bine, dar o clipă mai târziu l-a găsit. Avusese dreptate.

Obiectul acela de care se împiedicase nu era nici ramură, nici rădăcină. Chiar părea să fie un rug, o bucată de lemn, cu diametrul de câțiva centimetri, în formă de cilindru, ieșind puțin din pământ.

Își punea ordine în gânduri, în timp ce studia cu atenție peisajul pustiu.

Lumina lămpii frontale era rece și albă și i se părea că auzea zgomote venind din toate direcțiile. Se simțea neînsemnată, într-un fel care nu o caracteriza; vulnerabilă, spionată și înconjurată de întuneric. Frica i s-a strecurat în suflet, i-a intrat tiptil sub piele, după care a prins-o în ghearele ei. Lent, dar cu putere. În clipa aceea a urlat în sinea ei, în mintea ei: „Dacă tot am ajuns până aici, n-am de gând să...” A scos o pereche de mănuși, a apucat țărușul și a încercat să îl scoată. Văzând că nu reușește, a început să dea la o parte vegetația din jurul ei. A

smuls smocurile de iarbă, crăcile și turba, după care a luat lopata și a început să sape cu patos și îndârjire. Timpul parcă dispăruse, iar ea n-a mai ținut cont de el, lăsându-se dusă de val. Când minutele au început din nou să treacă, și-a dat seama că săpase o groapă în jurul rugului de peste o jumătate de metru în diametru și în adâncime.

Lopata ei s-a izbit de ceva. Precaută, ea săpa acum cu mâinile și, o clipă mai târziu, a tresărit speriată, de parcă ar fi fost curentată. Era ceva acolo. „E ceva…”

S-a aplecat să vadă ce simțise, era ceva rece, rigid și îngust, ca niște…

Ca niște degete.

„Unu, doi, trei, patru”.

O mână de om ieșea din pământ.

∵

Copil fiind, Nathalie primise două indicii despre cine era cu adevărat Göran Dahlberg. În primul rând, mama ei îi spusese că era vorba despre „un profesor, ceva la fel de încântător”, iar în al doilea rând, zărise prin fereastra casei sale lilieci împăiați care decorau rafturile cu cărți. Astfel, Nathalie și-l imaginase ca pe o combinație între contele Dracula și profesorul Balthazar.

După care îl întâlnise în realitate, într-o zi ploioasă de primăvară, pe când avea opt ani. Părinții ei se certau, tatăl ei trântise ușa, urcându-se nervos în mașină, exact când mama ei își trăsese haina și fugise în pădure. Niciunul dintre ei nu și-a dat seama că o lăsaseră pe Nathalie în urmă.

Stătea pe treptele din fața casei, jucându-se cu un băț, când Göran a venit să o întrebe dacă voia să vină la el acasă. Nu i-a spus „sărmana de tine”, nici „ce ai pățit, scumpo?”, ci pur și simplu a întrebat-o dacă voia să bea un ceai în timp ce își aștepta părinții să se întoarcă acasă. Nathalie nu mai băuse niciodată ceai, era pentru prima oară.

În scurt timp, a uitat că Göran i se păruse vreodată bizar, iar până la venirea verii își făcuse un obicei să treacă mereu pe la el, aducându-i păsări rănite și râme în borcane de sticlă. El se comporta cu ea la fel cum se purta cu oricine altcineva și îi vorbea ca și cum ar fi fost un om mare. Și-a dat repede seama că era ceva diferit la el, că nu era ca mama sau ca tatăl ei, că nu semăna cu alți adulți, dar era un om bun. Uneori se oprea în mijlocul unei fraze și părea cu gândul în altă parte. Îi plăcea asta

la el. Felul lui ciudat de a fi a făcut-o să se simtă liberă, să fie ea însăși.

Apoi, în prima zi de școală, când intrase în clasa a III-a, mama ei i-a povestit pentru prima dată despre interesul lui Göran pentru fantome. O turistă, o nemțoaică la vreo patruzeci de ani, aflată în vacanță, dispăruse în Tösse, lângă lacul Vänern. Se părea că o femeie vizitase mlaștina în aceeași zi, așa că poliția venise să cerceteze locul. Imediat după ce a terminat de vorbit cu ofițerul de poliție, mama lui Nathalie s-a așezat la terasă, cu o prietenă, aprinzându-și o țigară.

— Da, văd că acum s-au dus acasă la Göran, a zis ea. Presupun că o să înceapă să le spună că au furat-o fantomele.

— Fantomele?! a întrebat Nathalie, în timp ce prietena mamei ei o privea insistent.

— Ei bine, da. Dragul nostru vecin crede în fantome, a spus ea, expirând cerculețe de fum gros de țigară, după care s-a întors spre prietena ei. Pretinde că tot stafiile i-au luat și soția. Chiar crede că acesta este motivul dispariției ei. A stins țigara și a continuat: Dacă mă întrebi pe mine, pun pariu că e în vreun bar, într-o țară tropicală, la un pahar cu un bărbat care nu renunță la cariera universitară ca să facă pe vânătorul de fantome.

Prietena ei a început să râdă.

În aceeași după-amiază, Nathalie s-a dus să-l vadă pe Göran și l-a găsit lucrând la biroul său, cu spatele la ea.

— Crezi în fantome? l-a întrebat ea.

El a înlemnit și a ridicat privirea, dar nu a spus nimic.

— Mama a zis că crezi în stafii. Așa e? Crezi că fantomele sunt adevărate?

Göran s-a întors spre ea, și-a dat ochelarii jos și s-a uitat lung la ea. Apoi a revenit la birou și a continuat să scrie.

— Nu, Nathalie. Fantomele nu sunt adevărate, a spus el.

— Mama zice că tu așa i-ai spus, că ele există.

A urmat un nou moment de tăcere.

— Dar stafiile nu există, Nathalie. Tocmai despre asta e vorba, a zis el. Că nu există. Întrebarea însăși e contradictorie.

— Cum este? Nu vorbi așa ciudat. De ce nu mi-ai spus niciodată că ai văzut fantome? Sunt periculoase? Cum arată?

Göran s-a întors din nou spre ea, după care a luat stiloul și o bucată de hârtie de pe birou și a desenat o fantomă, ca un cearșaf zburător cu lanțuri.

— Cam așa.

— Așa arăta fantoma pe care ai văzut-o tu? Nathalie era vădit dezamăgită. Inventezi. Spune-mi adevărul.

Göran s-a aplecat spre ea și a privit-o drept în ochi.

— Chiar vrei să știi?

Ea a dat din cap că da.

Preț de câteva secunde, care i s-au părut o veșnicie, aerul din biroul lui Göran parcă se încărcase cu electricitate. Simțea că era pe punctul de a afla ceva atât de important, adevărul despre lumea fantomelor.

Dar Göran și-a coborât privirea și s-a întors din nou la birou.

— Nu contează cum arătau stafiile, Nathalie. Important este cum relaționezi cu ele.

Și asta a fost tot.

A rămas multă vreme acolo, uitându-se la spatele lui prelung, îngust, tăcut, știind prea bine că discuția se terminase.

Din clipa aceea, și-a dat seama că nu avea niciun rost să încerce să obțină un răspuns direct de la Göran, cel puțin nu când venea vorba de fantome. A trebuit să accepte că vorbele lui nu vor fi decât vagi și evazive, precum nălucile despre care obișnuia să vorbească. Sau, mai bine zis, despre care nu voia să vorbească.

Trecuse mai bine de un an înainte de a mai avea o altă conversație cu el despre spirite, de data aceasta chiar la inițiativa lui Göran. Se plimbau împreună prin ținuturile mlăștinoase. Nu avea voie să meargă singură acolo, dar părinții acceptaseră să o lase să se ducă, dacă era însoțită de Göran.

— Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, i-a spus el după ce s-au oprit să-și bea cafeaua și ciocolata caldă din termos. Dacă tot ți-ai manifestat interesul pentru… fantome și așa mai departe.

„În sfârșit”, se gândea, dând din cap în tăcere.

— Aceste meleaguri în care locuim noi, a început el. Sunt cumva… cum să spun eu? Sunt anumite lucruri pe care ar trebui să le știi.

A scos o carte din geantă.

— E pentru tine, a zis el. Am să te rog să citești măcar al cincilea capitol. Dar poate că ar fi mai bine să nu o arăți

nimănui. Oricum n-o să creadă nimeni ce scrie acolo, a spus bărbatul, uitându-se lung la ea. Dar promite-mi că o vei face, promite-mi că o s-o citești!

∵

În mai puțin de două ore, Leif Berggren ajunsese la mlaștină cu un coleg, un medic legist și doi tehnicieni. Maya tocmai se întorsese de la locul unde descoperise cadavrul. Se plimbase cu mașina așteptându-i pe ceilalți, se oprise la o tarabă să-și ia un hot-dog și alte alimente de care abia dacă se atinse, doar ca să fie într-un loc mai bine luminat.

— Ia, spune-mi, de ce ai venit aici? a întrebat-o Leif cu o voce îngrijorată și, în același timp, ușor iritată. Știa că nu era încântat că venit de una singură aici, dar și pentru că nu voia să poarte încă această discuție cu ea.

Apoi i-a spus că fusese la Muzeul de Istorie Culturală și că a auzit tot felul de zvonuri despre jertfele umane sacrificate pe rug și îngropate în pământ. Și că asta o ajutase să-și dea seama de ce anume se împiedicase în mlaștină.

— Vrei să spui că era un rug? a întrebat Leif, fără să o scape din priviri.

Maya a dat din cap că da.

— Obișnuiau să facă asta ca să fixeze corpul, dar și ca să împiedice morții să se ridice la suprafață, a spus ea cu un zâmbet istovit, încercând să facă haz de necaz. Bineînțeles, n-am de unde să știu dacă într-adevăr funcționează.

— Cât trăiește, omul învață, a zis Leif. Va trebui să vii mâine la secție să-mi dai mai multe detalii. A aruncat o privire spre zona din jurul rugului, care era acum pe jumătate ascunsă sub un cort de protecție. Presupun că întrebarea este dacă avem și de data asta de-a face cu un cadavru din Epoca Fierului. Am vorbit cu un arheolog care lucrează la muzeu și mi-a promis că vine cât de repede poate.

„Samantha”, a spus Maya în gândul ei.

Medicul legist, care se aplecase deasupra trupului, și-a îndreptat spatele auzind cuvintele lui Leif.

— Cred că ar fi mai bine să-i spui doamnei arheolog că nu vom avea nevoie de ea.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Și cred că ar trebui să te interesezi despre superstiții din vremuri mai recente, a continuat ea. Persoana aceasta e îmbrăcată cu o haină de firmă din piele.

Un stol de păsări a țâșnit în zbor dintr-un copac. Maya a observat că Leif se schimbase la față.

— Da, în regulă, a zis el.

Unul dintre tehnicieni a scos ceva din buzunarul jachetei din piele. Leif a făcut un pas în față.

— Ce-i asta?

O briză rece și umedă îi învălui, în timp ce tehnicianul își scotea masca și ridica punguța, cântărind-o.

— Un săculeț plin cu monede de zece coroane. Cred că e vreo jumătate de kilogram aici.

∵

Cartea pe care i-o dăduse Göran lui Nathalie se intitula *Mlaștini de sacrificiu, în prezent și în trecut* și descria, printre altele, cum oamenii din Epoca Fierului obișnuiau să-și îngroape jertfele aduse zeilor în mlaștină. Potrivit cărții, în mai multe locuri, ritualul dăinuise până în vremurile creștine. Numai că era o problemă despre care oamenii din timpurile acelea habar n-au avut, probabil: dat fiind faptul că trupurile nu se descompuneau, cei îngropați acolo nu își găseau niciodată odihna. Legenda spunea că tânjeau după noi sacrificii, motiv pentru care, brusc, alți oameni dispăreau fără urmă, lucru care continuă să se întâmple chiar și în vremurile moderne.

Astfel, mlaștinile de sacrificiu erau considerate atât locuri sacre, cât și periculoase. Un loc al groazei, dar și al idolatriei.

Nathalie învățase cuvintele din capitolul cinci pe de rost. Le-ar fi putut recita la fel de ușor cum rostea vocalele sau denumirile apelor din zonă.

„Când se dorește un sacrificiu, vremea se înfurie”.
„Când sacrificiul a fost ales, furia se transformă în pace”.

Într-o seară, la o săptămână după ce primise cartea, îl găsise pe Göran în bucătăria casei sale. Cartofii fierbeau pe aragaz, aburul se ridica din oală și plutea pe fereastra deschisă. Göran era așezat la masa din bucătărie și a invitat-o pe Nathalie să i se alăture.

— După cum probabil că ți-ai dat deja seama, i-a spus el, se crede că mlaștina din Mossmarken este un astfel de loc de sacrificiu, unde… sufletele pierdute tânjesc după noi jertfe.

La început Nathalie nu a reușit să scoată niciun sunet.

— De ce? a șoptit ea cu vocea pierdută. Ce te face să crezi asta?

— Mai mulți oameni au dispărut fără urmă, a zis el cu o voce solemnă. De-a lungul timpului.

După care i-a vorbit despre un fermier din secolul al XIX-lea, care nu s-a mai întors niciodată acasă după recolta de toamnă. Dar existau și povestiri mai recente, despre turiști care dispăruseră după ce vizitaseră zona.

Ar fi vrut să-l întrebe despre soția lui, dar nu a îndrăznit. Era speriată de reacția lui.

— Nemțoaica din Tösse, a spus Göran, uitându-se fix la ea mult timp.

Potrivit cărții, era important să fii în alertă dacă o furtună se liniștea brusc. Asta putea să însemne că morții își aleseseră victima, așa că era esențial să te adăpostești la loc sigur. Mai presus de toate, esențial era să eviți să te afli în preajma unei mlaștini de sacrificiu.

Cartea era scrisă pe un ton surprinzător de explicit, clar și la subiect. Ca și cum nu exista nici urmă de îndoială că asta se întâmpla cu adevărat în lumea reală sau cel puțin în mlaștină.

După părerea lui Göran, oamenii din această zonă cunoșteau situația de secole întregi. Informațiile fuseseră transmise din generație în generație și umblau chiar istorisiri despre modul în care locuitorii încercaseră în disperare să potolească spiritele. Să le țină mulțumite. Dar, desigur, nu era genul de lucruri despre care oamenii să vorbească în gura mare. Pentru că asta însemna sacrificarea altora. Sacrificarea străinilor, a vizitatorilor. Umblau, de exemplu, zvonuri cum că localnicii se adunaseră toți ca să ia viața unui colector de taxe agasant, pe care l-au îngropat în mlaștină.

În copilărie, cartea aceea fusese mai valoroasă pentru Nathalie decât toate jucăriile ei. Obișnuia să o citească noaptea, ascunsă sub așternuturi, la lumina lanternei, pitind-o de îndată ce intrau părinții ei în cameră. Singura persoană care știa despre carte era prietena ei, Julia.

Julia locuia cu familia ei de cealaltă parte a mlaștinii. Ele erau în aceeași clasă și jucau handbal împreună. Julia era cu ea prima oară când simțise ceva ciudat în mlaștină. Un fel de prezență, ceva… diferit.

Se întâmplase într-o după-amiază, când erau în clasa a șasea. Își dăduseră întâlnire la fortul pe care îl construiseră în mlaștină. Părinții lor nu știau nimic despre asta. Dacă ar fi știut, le-ar fi interzis să se joace acolo.

În ziua aceea de sâmbătă stăteau cuminți printre copaci, mâncând hot-dog și savurând niște cacao cu lapte.

După ce au terminat de mâncat, s-au sprijinit cu spatele de trunchiul unui pin, iar Nathalie a ațipit.

Când s-a trezit, vântul bătea cu putere și la început nu s-a dumirit unde se afla. S-a întors spre Julia, dar aceasta dispăruse.

Nathalie a privit cu atenție în zare și a avut un sentiment… ei, bine, la vremea respectivă nu reușise să exprime în cuvinte exact ce trăire a avut, dar avea sentimentul că prietena ei parcă se evaporase, devenind una cu împrejurimile. S-a simțit electrizată, dar era o energie care avea ceva malefic.

Și apoi, exact cum scria în carte, vântul s-a potolit la fel de brusc precum se stârnise. Exact în clipa aceea o văzuse pe Julia îndreptându-se spre mlaștină. A strigat-o, dar ea nu părea să o audă, continuând să se îndrepte spre o porțiune care era prea noroioasă ca să poată merge mai departe.

— Julia! a strigat ea. Oprește-te!

A alergat după prietena ei și a prins-o de braț, scuturând-o cu toată puterea.

— Trezește-te!

Julia a clipit de câteva ori.

— Trezește-te? a șoptit ea. Ce vrei să spui?

— Nu poți să te duci acolo. Era ca și cum… parcă ai fi fost adormită.

— Chiar cred că eram… Nu știu ce s-a întâmplat cu mine, a spus Julia.

Episodul acesta se întâmplase la începutul acelei veri care schimbase totul.

Acea ultimă vară.

Când avea doisprezece ani.

O săptămână mai târziu, fusese găsită în mlaștină Fata Merișor.

Exploatația de turbă din Larsson se bucurase de perioada sa de glorie în anii ’70, dar chiar și în secolul al XXI-lea, până la douăzeci și cinci de bărbați erau angajați acolo în perioada scurtă, intensă, de recoltare.

Un tânăr muncitor din oraș a dat peste trupul antic și l-a chemat în ajutor pe tatăl Juliei. Săpau cu toții. Au chemat arheologii, bâlciul era în plină desfășurare.

S-a dovedit a fi un corp din Epoca Fierului. Cercetătorii au ajuns la concluzia că femeia fusese sacrificată ca ofrandă adusă zeilor fertilității, în speranța unei recolte mai bogate. În apropiere au mai fost găsite câteva vergele și vase de lut.

Nathalie simțise o oarecare mândrie. Göran avusese dreptate, pe vremuri chiar avuseseră loc jertfe umane, iar cei sacrificați fuseseră îngropați acolo.

La scurt timp după aceea, spre finalul verii, s-au dezlănțuit tragediile.

Una după alta.

După care totul s-a sfârșit.

∵

Leif și Maya erau la cafeneaua secției de poliție, îngândurați. Din bucătărie se auzea zăngănit de vase și oale trântite, iar de cealaltă parte a ferestrei înghețate puteau fi văzute siluetele trecătorilor de pe trotuar.

Trupul din mlaștină se dovedise a fi al unui bărbat în vârstă de 48 de ani, Stefan Wiik, din Brålanda. El dispăruse în dimineața zilei de 15 martie 2012, după ce o vizitase pe prietena lui, care locuia la doar câteva sute de metri distanță.

Era oricum incredibil că descoperiseră un cadavru în mlaștină, dar pentru că era vorba despre un deces de dată recentă și pentru că fusese tras pe rug, făcea ca acest caz să fie cu atât mai interesant. Mai mult decât atât, o punguță plină cu monede de zece coroane, aidoma celei găsite asupra lui Johannes, fusese descoperită în jacheta lui Stefan Wiik.

„Zece coroane, din nou”.

Cu alte cuvinte, Johannes Ayeb și Stefan Wiik nu erau două incidente izolate. Cu toate că ambele infracțiuni avuseseră loc la patru ani distanță, erau opera aceleiași persoane sau a mai multor indivizi care lucrau împreună, poate.

Biologul care locuia în cabana de lângă conac probabil că îl salvase pe Johannes de la o soartă la fel de cumplită ca a lui

Stefan. Groapa pe care i se păruse că o văzuse era, evident, menită să fie mormântul lui Johannes, doar că cineva avusese suficient timp să o astupe.

Leif avea o privire încruntată.

— I-am rugat pe polițiștii din Trollhättan să afle mai multe despre Stefan Wiik. Tind să cred că are de-a face cu lumea interlopă, altfel nu-mi explic acest tip de cruzime. Dar întrebarea este, ce căuta Johannes în peisaj? Să fie vorba despre droguri? Se consumă droguri la școală?

— Din câte știu eu, nu, a spus Maya. După cum ți-am zis deja, Johannes pare să fie un student perfect normal. Chiar cred că ar trebui să vorbești cu fata aia, Nathalie. Am auzit că nu s-a desprins de la căpătâiul lui.

— Da, presupun că ar trebui să avem o discuție serioasă cu ea, a recunoscut Leif, scărpinându-se la ceafă. Și toate monedele alea, a mai zis el, uitându-se în gol pe fereastră. Care-i treaba cu ele?

Maya s-a lăsat pe spate. S-a întrebat dacă era cazul să spună ce-i trecea prin minte. Dar Leif i-a luat-o înainte.

— Hai, nu te sfii, a spus el. Știu că ai tu o teorie.

Maya s-a uitat prin cafenea, apoi s-a întors din nou spre el.

— Nu cred c-o să-ți placă, pentru că eu nu sunt de acord cu tine.

— Spune.

— Jertfe, a zis ea.

Leif s-a uitat lung la ea.

— Adică?

— Ei bine, asta obișnuiau să facă oamenii cu mult timp în urmă, a adăugat Maya. Se asigurau că sacrificau ce aveau mai valoros posibil, pentru a-i mulțumi pe zei. Merindele, uneltele și alte lucruri de acest fel erau ultimele pe listă. Pe primul loc erau jertfele umane. Și dacă tot voiau să facă treaba până la capăt, oamenii trebuiau îngropați în haine frumoase sau cu…

— Sau cu ce?

Leif încerca să apuce mânerul cănii cu degetul arătător, dar în cele din urmă a renunțat și a luat-o cu toată mâna.

— Sau le umpleau buzunarele cu obiecte de valoare.

— Asta ai aflat când ai fost la muzeu? a întrebat-o Leif. Sau așa îți imaginezi tu?

— Recunosc că mai mult îmi dau cu presupusul, a zis Maya. Dar mormântul lui Stefan Wiik arată ca și cum ar fi fost vorba de un sacrificiu.

Leif a încuviințat dând din cap.

— Vrei să spui că avem de-a face cu un individ… superstițios? Cineva care crede în astfel de jertfe?

— Da, este vorba despre cineva cu un scop anume. La fel cum în trecut oamenii obișnuiau să facă sacrificii pentru a câștiga războaie, pentru a avea parte de recolte bune sau pentru a scăpa de forțele malefice. Cineva care este pregătit să ucidă pentru asta.

Au tăcut din nou.

— Deci, ce încerci tu să-mi explici de fapt? a zis Leif, evitând parcă să ajungă la singura concluzie evidentă. Că oamenii încă mai fac sacrificii pentru zei, chiar și în zilele noastre? Asta vrei să spui?

Maya se uita lung la el.

— Cineva chiar face asta, a spus ea. Nu putem să ne prefacem că nu vedem, legătura este evidentă.

— Te referi la Fata Merișor?

— Da, a zis Maya luând o gură de cafea. Mă refer la Fata Merișor. La urma urmei, chiar a fost găsită pe rug. Nu poate fi o coincidență că am descoperit un cadavru din zilele noastre, tras în țeapă, în aceeași mlaștină.

∵

Portul Åmål era exact așa cum și-l amintea. Obișnuiau să meargă la cafenea, la sfârșitul fiecărui an școlar, pentru a sărbători cu prăjituri și înghețată. Alegea mereu aceleași arome: afine, ciocolată, fistic. Sau căpșuni. Niciodată vanilie.

Pe atunci era o fetiță perfect normală.

Cineva complet diferit.

Într-o altă viață.

Mama și tatăl ei și-au luat câte o cafea și își turnau lapte din niște cutiuțe rotunde, acoperite cu o folie pe care tatăl ei nu reușea niciodată să o deschidă.

„Draga mea, poți să mă ajuți?”

Avea o sensibilitate anume în glas, acea voce puternică, răbdătoare, care ieșea uneori la iveală. Pe atunci ar fi dat orice să închidă ochii și să se odihnească ascultând timbrul lui.

Și emoția din ochii mamei sale, pentru că Nathalie a mai terminat cu bine încă un an de școală, pentru că erau o familie care rămăsese unită, depășind toate greutățile. Era o privire caldă și plină de iubire, dar lăsa de înțeles că ar mai fi fost ceva de spus. Ca și cum, prin ochii ei, îi oferea lui Nathalie un spațiu pe care să-l umple cu propriile posibilități.

Și soarele acela. Întotdeauna soarele. Așa își amintea ea.

Era la fel și acum, când soarele de toamnă crea focuri de artificii în apă printre bărcile ancorate. Taraba de înghețată era în alt colț, dar în rest, totul era la fel. Scaunele și mesele erau noi, probabil, nu-și mai aducea exact aminte.

Portul. Mândria orașului. „Cel mai frumos din Suedia”, cum scrisese cineva cândva, undeva, și de atunci așa rămăsese. Aici se venea vara, aici sau pe plaja din apropiere, în Örnäs.

Vara deja trecuse. Dar era singurul loc care îi venise în minte când se hotărâse să viziteze Åmål și să bea o cafea. Nu avea nici cea mai mică idee dacă mai era vreo altă cafenea prin zonă. Probabil că da, poate că existau cafenele în care laptele curgea din espresoare sofisticate și nu trebuia turnat din cutiuțe rotunde, din plastic, cu folie pe post de capac. Dar ea nu știa nimic despre aceste localuri.

∵

Așa că ajunsese din nou aici, în orașul în care fusese la școală, un loc în care poate că ar fi rămas să trăiască până acum, dacă nu s-ar fi întâmplat nimic. Sau poate că nu.

Probabil că s-ar fi mutat oricum.

„Cioc, cioc, cioc”.

Nu acum.

Liniștește-te, respiră!

A simțit o umbră apropiindu-se de masa ei și a lăsat deoparte orice gânduri.

— Nathalie? Tu ești?

A ridicat privirea. Era Maya, fotograful de la poliție.

— Bună, a zis ea.

Maya purta o pereche de blugi negri, adidași roșii și un tricou bej pe sub un sacou negru, cambrat. Avea o tavă cu o sticlă de apă, o prăjitură, o cană și o carafă de cafea.

— Mă bucur să văd o față cunoscută, a spus Maya. Aici am copilărit, dar acum mi se pare că toți locuitorii au fost înlocuiți.

— Pot să înțeleg, a zis Nathalie.

Și-a dat seama că se simțea la fel ca data trecută. Într-un fel, Maya o făcea să se simtă în largul ei.

— Pot să mă așez?

— Desigur.

Maya a pus tava pe masă și s-a așezat pe scaun. Zgomotul de pe fundal venea de la un post de radio comercial: piese din top 40 și câteva reclame enervante.

— Ai auzit ce… Maya părea să-și aleagă cuvintele cu grijă… ce am descoperit în mlaștină?

— Te referi la cadavru?

— Da.

— Da, am auzit.

Maya se uita lung la ea.

— Se tot întâmplă lucruri în locul acela. Și nu cred că ai avut vedenii sau că a fost vorba despre vreo greșeală. Chiar cred că ai văzut cu adevărat mormântul acela.

Nathalie și-a plecat capul.

— Mulțumesc. Mă liniștește să aud asta.

„Poate că Maya vorbește serios”, a zis ea. Sau poate că voia pur și simplu să fie drăguță și să se asigure că Nathalie nu se simțea prost că solicitase poliția în mlaștină fără motiv. Fusese un moment atât de jenant, cum rareori i se întâmplase.

— Ai mai vorbit cu Leif Berggren? a întrebat-o Maya.

— Nu, ultima dată a fost atunci când v-am văzut pe amândoi, cu toate că m-a sunat și mi-a spus că ar vrea să stăm de vorbă. Deși nu prea înțeleg ce vrea de la mine.

— Leif a mai discutat și cu prietenii lui Johannes… suntem puțin curioși în privința lui, de când am găsit noul trup. Am vrea să știm ce fel de viață ducea.

— Nu prea știu ce să spun, a zis Nathalie. Nu știu prea multe despre viața lui. Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni, așa că nu ne știm foarte bine.

— Dar ai fost să-l vizitezi la spital, nu?

— Da, s-a întâmplat pur și simplu, nu știu… nu trebuie să zacă singur acolo.

Nathalie își simțea corpul ca pe o povară care o trăgea în jos. De ce nu rămăsese acasă, în Gothenburg, de ce nu lăsase lucrurile în pace? De ce nu alesese alt loc, altă mlaștină? Ar fi trebuit să rămână în lumea științifică, acolo unde totul putea fi clasificat, acolo unde o zonă umedă e o sumă de reacții chimice

și biologice bine clasificate, care se comportă conform unor modele bine stabilite.

În lumea științifică regiunile umede sunt zone umede și atât.

Nici urmă de suflete moarte sau pierdute.

„Oamenii dispar acolo”.

Oare spusese asta cu voce tare? Sau fusese doar un gând care îi trecuse prin minte?

Și-a dat seama că Maya se aplecase ușor, sprijinindu-și bărbia cu mâna. Fixând-o cu privirea.

— Dispar?

— Poftim?

— Tocmai ce ai spus că oamenii dispar acolo.

— Chiar am spus asta?

— Știi ceva… ceva ce ar trebui să ne comunici și nouă? a întrebat-o Maya.

Nathalie a tresărit. Oare ar fi putut face față discuției despre ceea ce o rodea pe ea?

— Umblă zvonuri cum că au fost oameni care au dispărut de-a lungul timpului în mlaștina aceea.

Maya o țintuia cu privirea.

— Dacă e așa cum zici tu, nu crezi că lumea și-ar fi dat seama deja? a spus Maya.

Nathalie simțea o apăsare în piept, o cuprinsese o furie bruscă, amestecată cu o epuizare profundă și o oarecare confuzie.

— Te referi la băiatul acela care a dispărut… când să fi fost asta? Acum vreo zece ani? a zis Maya.

— Da, dar nu e vorba numai despre el. Mai sunt și alții…

S-au cufundat în tăcere.

— Ai spus că ar fi vorba de mai mulți oameni, a repetat Maya. Cine?

— Ar trebui să stai de vorbă cu cineva. A luat legătura de mai multe ori cu cei de la poliție, sfătuindu-i să caute mai multe persoane dispărute în Mossmarken. Dar fără rezultat. Până acum.

— Chiar așa? a întrebat Maya.

Nathalie a încuviințat dând din cap.

— Numele lui este Göran Dahlberg. Locuiește în apropierea mlaștinii. Poți să-i spui că te-am trimis eu.

— Bine, a spus Maya vădit surprinsă.

A mâncat din prăjitură, aplecându-se asupra farfuriei, ca să nu se murdărească.

— Unde locuiești? a întrebat-o ea, de parcă subiectul Mossmarken devenise prea sensibil. Când nu stai la cabana închiriată, vreau să spun.

— În Gothenburg, a răspuns Nathalie. Dar sunt de aici, acestea sunt locurile mele natale… A ezitat puțin înainte de a continua: Mă rog, am crescut în Mossmarken. Göran este vechiul nostru vecin. Vreau să spun că a fost vecinul nostru, cu mulți ani în urmă.

— Înțeleg, a zis Maya. Ai mers la școală aici, în Åmål?

— Da, am făcut școala gimnazială aici.

— Care?

— Södra. Iar la doisprezece ani m-am mutat în Gothenburg.

Maya zâmbea.

— Și eu am învățat tot la Södra. Dar cu vreo douăzeci și cinci de ani înaintea ta, probabil. Și am rămas o vreme aici. Părinții mei încă locuiesc în Åmål. Tocmai ce am fost în vizită pe la ei.

Zicând acestea, Maya a înlemnit dintr-odată, cu sufletul la gură, pentru că tocmai îi picase fisa.

— Stai puțin, ești din Mossmarken… doar nu ești…

Nathalie nu a mai adăugat nimic.

— … fata ai căror părinți…? Maya se uita la ea cu ochii mari.

Nathalie dădu ușor din cap.

— Cred că te referi la tatăl meu, a spus ea pe un ton incredibil de relaxat. Care… a împușcat-o pe mama. Apoi s-a sinucis.

Maya închisese ochii.

— Dumnezeule! Îmi amintesc totul atât de bine! Urma să mă mut în New York, cred că s-a întâmplat în același an. M-am gândit mult la tine atunci, știind că rămăseseși singură pe lume. Nici nu pot să-mi imaginez cum a fost pentru tine. Și parcă a mai fost un accident, chiar înainte de incidentul cu părinții tăi, nu-i așa? Parcă a mai murit o fată?

— Da, i-a răspuns Nathalie. Tracy. Sora mai mare a Juliei, cea mai bună prietenă a mea.

Chiar nu își propusese să vorbească pe un ton atât de dur. Brusc, s-a ridicat de la masă, și-a luat haina și a ieșit în fugă din cafenea, auzind pe fundal scuzele frenetice ale Mayei, care pluteau în urma ei ca un nor.

∵

Ellen stătea de vorbă cu un coleg când Maya pășise în holul de la intrare al școlii de artă. Inițial, clădirea fusese un cămin cultural și era alcătuită dintr-o sală de spectacole, câteva birouri și săli de clasă.

Pereții erau plini cu poze și afișe pentru diferite expoziții și prelegeri. Într-un colț se aflau mai multe sculpturi neterminate, în poziții răsucite, parcă așteptând să i se facă milă cuiva de ele.

Ellen își prinsese părul creț în creștetul capului, într-un coc mare, iar ochii îi erau trasați cu o linie subțire de tuș negru.

— Bună, le-a salutat Maya pe Ellen și pe colega ei.

— Bună, Maya.

Ellen și-a terminat conversația și s-a întors spre Maya.

— Mergem? Mie deja mi-e foame.

— Da, Vanja și ceilalți sunt deja la bistro.

Poteca prin vechea zonă industrială se întindea de la intrarea cu pietriș, pe unde treceau cândva muncitorii, și până la fabricile cu furnalele îndreptate spre cer. Ici, colo dădeau peste grupuri mici de oameni care vorbeau în diferite limbi; felinarele colorate de pe terasa cafenelei se legănau ușor în briza toamnei. Acordurile unui bossa-nova se revărsau printr-o fereastră deschisă.

— Am auzit că ai fost din nou în mlaștină, a spus Ellen.

— Da, știu că umblă fel de fel de zvonuri prin școală. De fapt, eu sunt cea care a găsit trupul.

— Vorbești serios? a zis Ellen holbându-se la Maya. Dumnezeule, mi se pare înfiorător, dar ce informații aveți? Sau ești obligată să păstrezi confidențialitatea?

— Da, nu pot să-ți spun nimic. Pe de altă parte, nici nu știu prea multe.

— Normal, după cum îți spuneam, elevii noștri sunt destul de speriați. Circulă tot felul de zvonuri.

— E de înțeles, a zis Maya.

∵

O dată pe lună se organiza un concert la bistro și, ca de obicei, localul era plin. O mulțime de oameni veneau din Åmål, Säffle, Mellerud și alte orașe din apropiere.

Maya și Ellen se așezaseră deja la masă, așteptându-le pe Vanja și pe una dintre cunoștințele ei. Daniel Lemma avea să urce pe scenă într-o oră.

Maya și Ellen comandaseră câte un pahar de vin roșu și o pizza cu pesto și prosciutto. Ceilalți deja mâncaseră, așa că acum își comandau espresso și coniac.

— Tocmai vorbeam despre locul în care am ajuns, a spus Vanja.

— Ce loc? a întrebat Maya.

— Locul ăsta, Fengerkog.

— Ei bine, să nu vă prind că dați vina pe mine, a spus Maya. Numai Ellen e de vină. Eu fac ce-mi spune ea și, când mi-a zis răspicat să mă mut aici, n-am avut încotro.

— Situația e cu siguranță puțin mai tulbure acum, a zis Ellen, dar nu pentru că ar fi ceva în neregulă cu Fengerskog.

— Nu despre asta vorbeam noi, a zis Vanja. Povesteam despre școală, despre chestiile astea legate de arte și meserii, despre care nu prea avem noi habar. Nu prea înțelegem ce e cu mișcarea asta.

— Oh, am înțeles. Pur și simplu este vorba despre starea de bine, a spus Ellen. Artă pentru artă, să fii mulțumit de actul artistic în sine, într-o manieră tot mai rar întâlnită. Este vorba despre talentul real, despre creația adevărată.

— Creația adevărată? a întrebat prietena lui Vanja, nedumerită.

— Da, exact, a zis Ellen. Adevăratele opere de artă nu prea se potrivesc cu acest stil de viață confortabil, cu acest concept organic, pe care le întâlnim la tot pasul în Fengerskog. Adevărata creație nu se poate manifesta, nu poate evolua, dacă este pusă în aceeași oală cu mișcarea artizanală, mai rudimentară și mai accesibilă, care îi face pe oamenii obișnuiți să se simtă mai artistici, chiar dacă nu sunt cu adevărat talentați.

Ellen zâmbea, arătându-și gropițele.

— Chiar dacă încercarea lor de a coexista într-un spațiu atât de restrâns ar putea părea o mare greșeală, a continuat ea, din nu știu ce motiv, chestia asta a prins în Fengerskog, dacă mă întrebi pe mine. La început am fost puțin nesigură. Mi-a fost teamă că o să ajungem la munca de jos, că ne vom pierde sufletul, inspirația și perspectiva.

Maya a băut o gură de vin și s-a uitat lung la prietena ei, cu zâmbetul pe buze.

— Vreau să mă asigur că am înțeles bine, a spus ea. Vrei să zici că asta reprezentați tu și școala ta? Arta adevărată?

Ellen i-a aruncat o privire iritată.

— Ce fel de întrebare este asta?! Da, normal. Și tu la fel!

Toți patru au izbucnit în râs.

— Dacă îmi permiteți să spun și eu ceva, a zis Vanja, totul este folositor. Sau, mai bine spus, e loc sub soare pentru toată lumea.

— Perfect de acord. Mai puțin pentru elitism, a zis Maya.

Ellen a izbucnit în râs și a ridicat paharul.

— Suntem niște ipocriți. Știu că sunteți de acord cu mine. Noroc!

∴

— Salut! a zis Oskar, venind spre masa lor.

Și-a odihnit mâna pe umărul Mayei și s-a aplecat spre ea, ca să se facă auzit în zarva din restaurant. Ea și-a pus mâna peste a lui.

— Stai jos, a spus ea, făcându-i loc.

Oskar s-a înghesuit lângă ea. Nu se mai văzuseră de ceva timp și parcă ar fi vrut să-l sărute. Arăta altfel… mai expansiv. Atât de proaspăt! Atât de inocent și de vulnerabil!

— E ziua mea, a zis el. Vă fac cinste, următorul rând îl dau eu.

Toți au vociferat zgomotos.

— Să nu te prind, a spus Maya, făcându-i semn chelnerului să le aducă „un metru de tequila”.

— Câți ani împlinești? l-a întrebat ea.

— Douăzeci și șapte, a răspuns Oskar.

Maya oftă, după care îi șopti la ureche:

— Atunci, ești prea tânăr pentru mine.

Flatat, el se uită lung la ea, de parcă avansurile ei aproape că îl făcuseră să se piardă cu firea. Apoi și-a scuturat ușor capul, mutându-și piciorul puțin mai aproape de al ei, până când s-au atins.

Exact atunci, Mayei i-a sunat telefonul.

Era Leif. Părea nerăbdător, în felul său unic, discret.

— Maya, mă tot gândeam la fotografiile pe care mi le-ai arătat.

— Așa, a spus ea, ridicându-se de la masă și mutându-se într-un colț mai liniștit.

— Mi-ar plăcea să mă mai uit o dată peste ele, a zis el.

— Da, exact la asta mă gândeam și eu. Pot să ți le dau, dar nu sunt acum acasă, ți le trimit mai târziu.

— Sigur, cât poți tu de repede.

— Voiam să-ți mai spun ceva, a zis ea. Am dat astăzi din întâmplare peste Nathalie. Ai mai vorbit cu ea?

— Nu, n-am avut timp, a zis Leif oftând.

— Mi-a povestit mai multe chestii interesante. Chiar trebuie să discutăm despre ea și tu ar trebui să vorbești neapărat cu ea.

— Sigur, hai să ne vedem mâine. Vreau să mă duc dimineața la conacul Quagmire și pot să trec să te iau cu mașina.

— Așa facem. Și îți trimit și fotografiile cât de curând.

— Perfect.

∵

— Cine era la telefon? a întrebat-o Ellen curioasă, când a revenit la masă.

— Nimic important, dar îmi pare rău, trebuie să mă duc acasă acum, a spus ea. Distracție plăcută.

După care s-a întors spre Oskar.

— Și tu să ai o aniversare formidabilă.

Apoi și-a luat jacheta, și-a făcut loc prin mulțime și a ieșit din bistro, chiar când trupa urca pe scenă și intro-ul piesei *Haze* umplea încăperea.

∵

Devenise o rutină. Nathalie ajungea la spital, stătea puțin de vorbă cu mama lui Johannes, făgăduindu-i că avea să o sune dacă se întâmpla ceva.

Numai că nu se întâmpla niciodată nimic.

Starea lui Johannes era stabilă, dar neschimbată. Uneori încerca să-și imagineze cum ar fi fost dacă el s-ar fi trezit. Îi era imposibil. Ce și-ar fi spus? Cine ar fi fost ei?

S-a lăsat pe spătarul scaunului și se uita la Johannes, care era încă întins pe spate, cu ochii închiși, intubat complet. După care s-a aplecat în față cu scaunul și a început să-i vorbească aproape șoptind, cum se obișnuise să o facă, deși se îndoia că asistenta din încăpere s-ar fi obosit să o asculte.

— M-am gândit să-ți povestesc despre primul lucru care s-a întâmplat în vara aceea, a început ea. Eu și Julia eram tot timpul împreună. Cred că adevăratul motiv pentru care voiam să petrec atât de mult timp cu ea era de fapt sora ei mai mare… Tracy. Doar atât. Doar numele ei. Eram atât de geloasă!

∵

Dormise acasă la Julia, cum făcea uneori la sfârșit de săptămână, și se trezise foarte devreme în acea dimineață de duminică. Poate pentru că avea nevoie la toaletă sau poate că existase un alt motiv pentru care se ridicase din pat și coborâse la parter în liniște, fără să o audă nimeni.

Poate că spera să găsească deschisă ușa camerei de lângă baie, de la dormitorul lui Tracy, cum se întâmpla uneori vara, ca să o poată spiona în voie.

Tracy avea șaptesprezece ani și avusese mai mulți iubiți, care rămâneau adesea să doarmă peste noapte. Lua pilule contraceptive și obișnuia să meargă la petreceri în weekend, vara ieșea în parc, iar iarna la discoteca din Vikenborg. Aceasta era lumea spre care se îndrepta și Nathalie, dar care îi era încă atât de străină.

Tracy era fata perfectă, plină de farmec și mister. Era minunată. Avea părul șaten, ondulat, fie vară, fie iarnă, ea era permanent bronzată, se machia frumos, avea ochii albaștri, strălucitori și blugii rupți. Era foarte șic. Era inabordabilă și, în plus, mai era și deșteaptă, și talentată, înzestrată cu toate calitățile. Scria versuri despre dragoste, sex, alcool și țigări, pe care Nathalie și Julia le citeau în secret. Aveau ceva melancolic, chiar dacă Nathalie nu înțelegea mare lucru din ele. Tracy aproape că nu zâmbea niciodată. De parcă ar fi fost sub demnitatea ei să facă așa ceva.

Nathalie și Julia nu aveau deloc acest aer enigmatic. Se cunoșteau din clasa întâi, iar acum erau pe punctul de a deveni două adolescente perfect obișnuite. Era limpede că în vecii vecilor nu îi vor ajunge lui Tracy nici la degetul mic.

La un moment dat, Nathalie însăși asistase la o ceartă între Tracy și mama ei, Yvonne. Era pe scări, așteptând-o pe Julia să vină, și prinsese cearta din bucătărie.

— Să nu te mai prind că te duci acolo, m-ai auzit?! izbucnise Yvonne cu vocea ei pițigăiată.

— N-ai cum să mă oprești, i-a răspuns Tracy cu aceeași înverșunare.

— Ba, sigur că pot.

A urmat apoi o tăcere lungă, după care Tracy a început să vorbească pe un ton mult mai blând și rugător:

— Mamă, te rog, chiar vreau să mă duc.

O nouă repriză de tăcere, răstimp în care Yvonne încerca să ia o decizie. Apoi s-au îmbrățișat, ajungând la un compromis acceptabil pentru amândouă, un compromis care însemna finalul acestui scurt episod dramatic, trecător, dar intens, care aducea în prim-plan conflicte adolescentine, sentimente furtunoase și jocuri de putere.

.·.

În dimineața aceea de duminică, Nathalie se îndrepta spre baie. Ușa camerei lui Tracy era puțin întredeschisă, așa cum sperase ea. Lumina palidă a dimineții se strecura printre jaluzele, răspândindu-se în valuri pe podea. S-a chinuit puțin până a reușit să o vadă pe Tracy prin crăpătura îngustă a ușii, spatele ei gol, măsliniu. A zărit linia albă pe piele, de la costumul de baie. Dormeau amândoi, îmbrățișați, aproape complet dezbrăcați.

Sufletul ei era mistuit de dorință. Din străfunduri. O electriza prin toate vintrele.

Voia să fie ca Tracy. Viața ei ar fi fost searbădă, dacă n-ar fi fost ca Tracy.

Nu îi mărturisise niciodată Juliei cât de mult o admira pe sora ei. Poate că era de la sine înțeles, pentru că toată lumea o aprecia. Era evident. Pe de altă parte, vorbeau adesea despre faptul că Tracy făcea uneori sex în camera ei, ceea ce le-a stârnit o curiozitate nebună, râvneau să vadă cu ochii lor ce se întâmpla acolo, să o prindă în fapt. Se furișaseră de câteva ori noaptea până în dreptul camerei ei, își lipiseră urechile de ușă, dar fără niciun rezultat.

În dimineața aceea, Julia se trezise și ea devreme. Coborâse scările în tăcere și rămăsese lângă Nathalie. Nu și-au spus nimic, pur și simplu au stat în dreptul ușii întredeschise.

La un moment dat, trupurile au început să se miște și nudurile au dispărut sub așternuturi, urmate de sunete senzuale și suspine, care curând s-au transformat în altceva. Niște gemete mai discrete la început, care treptat au devenit tot mai intense.

Apoi, o tăcere, urmată de un râs înăbușit.

Oare va avea și ea vreodată parte de o experiență de acest fel? O privea insistent pe Julia. Părea ceva ireal. Nu putea fi adevărat.

Cu toate acestea, chiar în dimineața aceea, după ce s-au întors în camera Juliei, s-au culcat una lângă alta și au început

să își mângâie reciproc trupurile. Pielea catifelată, aromele trupurilor lor îngemănate... Apoi au jurat să nu vorbească nimănui nicicând despre cele întâmplate.

∵

După o scurtă plimbare prin împrejurimi, Maya și Leif au intrat pe porțile conacului Quagmire. Candelabrele răsfrângeau o strălucire aparte asupra covoarelor fine, de un roșu-închis, și peste scaunele și canapelele din salon.

— Știe că venim? a întrebat Maya.

— Da.

Au cutreierat întregul domeniu, ca să își facă o părere. Restaurantul era la stânga, iar salonul la dreapta; camerele erau despărțite de un hol înalt cu arcade înalte în toate direcțiile. În salon trona un șemineu, iar în fața lui, patru fotolii și o masă plină cu reviste și cărți.

S-au apropiat de avizier și au citit mesajul afișat:

„Creează-ți viața la care ai visat dintotdeauna”.

„Vrei să-ți trăiești cu adevărat viața? Vrei să obții locul de muncă pe care ți l-ai dorit mereu, să te vindeci de boli și suferințe sau să-ți găsești sufletul pereche? Sau pur și simplu vrei să ai mașina aceea superbă, ca să te invidieze toți vecinii? Orice gând poate deveni realitate. Tu ești la putere! Crede și se va întâmpla! Nimic, absolut NIMIC, nu este imposibil. MatrixMind te va învăța cum să te folosești de fizica cuantică și de miracolul legilor atracției universale în viața de zi cu zi, pentru a crea realitatea pe care ți-o dorești”.

„Contactează-o pe Agneta von Sporre, instructor de yoga, antrenor pentru dezvoltarea personală și instructor certificat în fizica cuantică aplicată”.

„(Preț: 1.200 de coroane pe oră, pentru consiliere personală și un plan strategic de acțiune personalizat.)”.

Cei doi au avut un schimb de priviri. Maya a ridicat din sprâncene și a dus mâna la gură, ca să-și ascundă grimasa. Leif se uita urât la ea.

— La naiba, nu e amuzant deloc, a zis el. În ziua de azi, oriunde te-ai duce, toată lumea încearcă să te fraierească și să te manipuleze folosindu-se de fizica cuantică și de afinitățile tale spirituale. Vor să ne facă să credem că putem schimba lumea materială prin intermediul gândurilor. E lamentabil! O nebunie curată!

Maya a aruncat o privire în jurul ei și a șoptit cu zâmbetul pe buze:

— Sincer, nu cred că ești mai breaz decât Lady Agneta von Certificare Bla-Bla-Bla. De fiecare dată când spui că un lucru despre care nu știi absolut nimic e o aiureală, te comporți la fel ca ea. Sunteți adversari în aceeași echipă, a conchis Maya. Ca să știi.

Leif s-a întors cu fața spre ea.

— „În aceeași echipă?” Ce vrei să spui cu asta?!

— La oratorie, Leif. Trebuie să te gândești la retorica ta. La fel ca Madam Fizică-Cuantică. Ea și cei de speța ei răstălmăcesc cuvintele și vin cu fel de fel de credințe, metode de persuasiune și sloganuri ieftine. Iar tu faci exact același lucru.

— Și ce ai vrea să spun?

— Ar trebui să găsești o modalitate mai bună de a te exprima, spre exemplu, ai putea să abordezi această chestiune spunând ceva de genul: „Dat fiind faptul că am cunoștințe limitate în acest domeniu și ținând seama de tot ce am ajuns să știm despre cum funcționează universul, personal, sunt de părere că puterea gândului e o mare prostie”, a zis ea întorcându-se spre el. S-ar putea chiar să fie un sâmbure de adevăr acolo unde te aștepți mai puțin, unde nu ai vrea să crezi că există, așa că ar fi stupid să lași să îți iasă vreun porumbel din gură, ca să mă exprim așa.

— Un sâmbure de adevăr… a zis el, dând ochii peste cap și oftând. Maya, nu te-ai schimbat deloc. Nici nu-mi vine să cred că ai petrecut atât timp în New York… dar e la mintea cocoșului că e o prostie totală.

Maya o urmărea pe femeia înaltă care se îndrepta spre ei și aproape șoptind i-a zis:

— Arta oratoriei, să nu uiți de asta, Leif.

— Dumneata ești Leif Berggren? De la poliție? a întrebat femeia.

— Da, a răspuns Leif, întinzându-i mâna.

— Eu sunt Agneta von Sporre, a spus femeia, cu o mișcare scurtă din cap, după care s-a întors către Maya și a repetat același salut solemn. Agneta.

— Maya.

— Și dumneata cine ești? a întrebat-o Agneta.

— Sunt fotograf. Cunosc bine regiunea, așa că i-am arătat puțin împrejurimile lui Leif.

— Am înțeles. Văd că v-a atras atenția cursul meu, a zis ea, întorcându-se spre anunț. Mica mea afacere, contribuția mea prin partea asta de lume, ai putea spune, a adăugat ea, uitându-se la ei într-un fel care Mayei i s-a părut ca fiind sincer. Știți, dacă mă gândesc mai bine, a continuat Agneta, poate că ar putea fi util poliției! a spus ea, închizând ochii. Parcă și văd, cum v-aș putea învăța… să vă imaginați, să vă proiectați propria imagine rezolvând toate cazurile. Și atunci, tot universul va lucra în favoarea voastră… a zis ea gesticulând… așa trebuie să fie. Se numește legea atracției universale. Puterea naturii, legea firii. Fapt dovedit științific.

Leif și-a dres vocea:

— Am venit să stăm de vorbă cu dumneata și poate și cu angajații dumitale, a spus el, încercând din răsputeri să se stăpânească. Și am vrea să aruncăm o privire în jurul conacului.

— Oh, este atât de frumos aici, a zis Agneta. Avem două săli mari de conferințe și am putem să vă oferim…

— Apreciez, a întrerupt-o Leif, dar mă întrebam dacă am putea să stăm de vorbă și cu oaspeții dumitale.

— Mă tem că acum nu e tocmai momentul potrivit, deși e posibil ca fata din cabană să fie disponibilă.

— Am vorbit deja cu ea, a spus Leif.

— Chiar așa? În regulă, atunci! Vă poftesc să stăm de vorbă în birou.

*

— Gata, trage aer în piept, a zis Maya, punându-i mâna pe spate, în timp ce se îndreptau spre parcare. Leif, ești sigur că nu vrei „să-ți creezi viața la care ai visat dintotdeauna”?

— Nu prea cred, a răspuns el.

— Mă rog, nu cu ajutorul ei, a zis Maya, aruncând o privire spre cabana lui Nathalie. Nu pare a fi cineva acolo. E întuneric beznă.

— Poate că e la spital, a spus Leif.

— Da, poate, a afirmat Maya. Ai avut timp să te interesezi de ea?

— Da și trebuie să-ți spun că am fost surprins să aflu cine e. Va trebui să fim cu băgare de seamă în privința ei.

— Ce părere ai despre ce mi-a spus? a întrebat Maya.

— La ce te referi?
— Tu chiar nu asculți ce-ți spun? a zis ea oftând. Mă refeream la toate zvonurile acelea, conform cărora oamenii dispar fără urmă în Mossmarken.
Leif o privea sceptic.
— De baliverne de genul ăsta sunt sătul, lumea e plină de ele dintotdeauna.
— Dar mi-a povestit despre un bărbat, un anume…
— Göran Dahlberg! a zis Leif, râzând. Da, îl știu.
— Nathalie mi-a spus că a încercat să stea de vorbă cu tine despre toate astea.
— Da, așa e, a zis Leif. Și chiar l-am ascultat, am verificat informațiile. Știm că studentul acela a fost pe aici. Dar, în afară de el, doar despre una dintre celelalte persoane date dispărute știm cu certitudine că era în Mossmarken în perioada în care nu a mai fost de găsit.
— Cine?
— Soția lui Göran, care s-a mutat cu mulți ani în urmă în Australia, Noua Zeelandă sau ceva de genul. Femeia le-a spus clar prietenilor săi că nu mai suporta să trăiască alături de el. Maya, trebuie să înțelegi că toată nebunia asta a început cu Fata Merișor. Nu auzisem niciodată de Mossmarken înainte ca Larssons să o sape și să o scoată din mlaștină. Și, din clipa aceea, totul s-a dus pe apa sâmbetei.
Maya a scos din buzunar o pereche de mănuși de unică folosință.
— Cu toate astea, sper că intenționezi să stai de vorbă cu Göran Dahlberg, nu? l-a întrebat ea.
— Maya, tu nu-l știi, e un tip… cum să spun, e un ciudat. Vine cu fel de fel de idei. La fel ca femeia aia… a mai zis el, arătând cu mâna spre conac.
— Dar tot nu înțeleg, a reliefat Maya. Acum că l-am găsit pe Stefan Wiik, situația se schimbă, nu-i așa? Stefan a dispărut din Brålanda acum patru ani și a apărut din senin aici. Trebuie să recunoști că e puțin curios.
Leif privea acum spre mlaștină.
— Da, e ciudat, dar hai să ne gândim la legătura dintre Stefan și Johannes, înainte să o luăm din nou pe arătură.
— Bine, fie, dar ai apucat să te uiți la fotografiile pe care le-am trimis? Ai văzut silueta aceea cocoșată?

— Da, a răspuns Leif, frecându-se cu palmele pe brațe, încercând să se încălzească. Sunt de acord cu tine. Chiar pare că este cineva care încearcă să se ascundă sau să te spioneze. Dar, după cum ai spus și tu, nu se vede nimic clar.

— Da, am încercat să măresc pozele, dar imaginea devine prea neclară.

— Va trebui să vorbim cu un expert, să verifice, a spus Leif.

— Pot să fac eu asta, a zis Maya. Oricum aveam de gând să mă întorc în mlaștină, să iau câteva cadre pentru mine, să fac niște poze cu oamenii care locuiesc în zonă sau ceva de genul ăsta, ca să nu mai trimitem alte persoane până acolo.

— Maya, nu ești agent de poliție!

— Tocmai asta e ideea.

— Dar ești angajată în cadrul poliției. Nu poți să faci ce ai tu chef.

Maya a ridicat din umeri.

— Un pic de tot, s-a rugat ea, ridicând degetele la un centimetru distanță. Lucrez în cadrul poliției, dar nu cu normă întreagă, doar puțin de tot. N-o să stau de vorbă cu suspecții, promit.

Leif a început să râdă.

— Eu tot nu sunt de acord. Fă cum vrei, dar fii cu băgare de seamă. Și, cel mai important, a continuat el, uitându-se lung la ea, spune-mi doar ce vreau să aud.

Maya își dusese mâna la inimă.

— Îți promit în mod solemn.

∵

— Cu un an înaintea acelei ultime veri, Nathalie și Julia creaseră un club secret, Societatea Vânătorilor de Fantome, și hotărâseră să construiască o fortăreață secretă în mlaștină. Acasă la Julia erau mereu mai multe materiale de construcție, nimeni nu avea să le ducă lipsa.

Tatăl ei colecționa cu pasiune astfel de obiecte și, cu toate că sorta cu mare atenție toate nimicurile, ele se gândiseră că era imposibil să țină evidența tuturor cuielor și scândurilor.

Într-o zi, cele două fete rămăseseră singure acasă la Julia. Părinții ei erau plecați în Åmål și urmau să lipsească toată ziua. Intenționau să își facă temele și să se uite la televizor. Cel puțin, asta le spuseseră ele părinților Juliei. În schimb, au dat iama în atelier și în magazie, unde au găsit mai multe materiale de

construcție, aparatură electronică, tot felul de instrumente și fel de fel de nimicuri.

— Fii atentă, a spus Julia, strângând niște scânduri din apropiere, pe care le legase cu o frânghie, ca să fie mai ușor de transportat.

Mai făcuse alte trei grămăjoare identice, ca să care fiecare câte două.

— Am găsit și un ciocan! a strigat Nathalie ridicând unealta. Sunt vreo zece, nici n-o să fie nevoie să-l punem la loc.

Au cotrobăit în continuare prin atelier, strângând cuie de diferite mărimi într-o cutie, pe care au aruncat-o în rucsac.

S-au privit mulțumite și au plecat. Dar materialele erau prea grele.

— Știu ce putem face, a zis Julia.

Au găsit o roabă în care le-au încărcat pe toate și au târât-o după ele în mlaștină.

Își făcuseră un pachețel cu sticle de suc și batoane de ciocolată, așa că erau bine pregătite.

— Hai să ridicăm o cazemată aici, ce zici, camarade Vânător de Fantome? a spus Julia când au ajuns la locul stabilit, o pajiște cu pini pitici.

A ridicat o scândură ca să-i arate.

— Da, arată bine, camarade Vânător de Fantome, a răspuns Nathalie, apucându-se de treabă.

Zgomotele ciocanului răsunau în zare.

Câteva ore mai târziu, fortăreața lor avea ziduri și acoperiș. S-au oprit să-și admire isprava.

— Cred că mi-am imaginat-o ceva mai mare, a spus Nathalie.

— Da, și eu, a răspuns Julia, ridicând privirea spre acoperiș. Și nu e etanșă, cred că intră ploaia prin ea.

Brusc, s-a auzit o voce în spatele lor.

— Aș putea să vă ajut eu.

Nathalie și Julia au tresărit speriate. Era Göran. Nu îl auziseră venind.

— Ați făcut o treabă bună, a aprobat el, bătând cu pumnul în perete, declarându-se mulțumit.

Julia o privea speriată pe Nathalie.

— Ar trebui… ar trebui să ne întoarcem acasă.

— Pot să o termin eu, le-a încurajat el. Doar să îmi spuneți ce vreți să fac.

∵

Următoarea dată când au vizitat fortul lor, era perfect. Exact cum și-l imaginaseră. Avea dimensiunea potrivită, cu pereți stabili și un acoperiș etanș. Pe jos au aruncat o piele de vacă pe care o găsiseră în magazia Juliei. Au întins o sârmă de rufe, ca să aibă unde să pună șosetele umede la uscat și au aranjat mai multe coșuri de hârtie, pixuri, alimente și jocuri într-o comodă mică, pe care Göran o construise în colțul camerei.

Au cercetat împrejurimile cu binoclul, au discutat pe tema observațiilor făcute și au decis să țină un jurnal despre activitatea fantomelor.

„6.40 p.m. Un vânt rece, patru minute. Un spirit malefic, probabil”.

Citeau cartea pe care o primiseră de la Göran.

Fusese ceva atât de nevinovat, de inofensiv! Până când iadul s-a dezlănțuit în vara următoare. În clipa aceea, Nathalie a simțit că ele erau de vină. Că stârniseră spiritele, că le treziseră la viață.

4.

Drumul de pietriș, care mărginea casele, forma o linie ușor curbată de-a lungul extremității de nord a mlaștinii. Maya trecuse cu mașina pe acolo, concentrată la volan, cu ochii în patru, cercetând împrejurimile.

Mai multe case abandonate, pe care locuitorii le lăsaseră pradă pădurii și vegetației. Mai multe cutii poștale erau deschise la marginea drumului, pline cu afișe și ziare deteriorate din cauza ploii. În lumea ei, casele aveau mare valoare, aici păreau ceva de care oamenii se grăbeau să scape.

Se afla la doar zece minute de mers cu mașina de Fengerskog, celebru pentru salatele de bulgur și supele-cremă cu spirulină, servite de barmani în cafenea. Două lumi atât de diferite.

Făcuse unele cercetări. Patru dintre casele de pe această rută păreau a fi încă locuite. Știa și care: cea a lui Göran Dahlberg, de la capătul cel mai îndepărtat al drumului, și cea familiei Larssons, aflată chiar la începutul străzii.

Celelalte două imobile erau deținute de un fermier care avea vreo cincizeci de ani și muncea la negru și de o familie care se întreținea din creșterea vacilor. Aceste două locuințe nu se vedeau de pe șosea. Avea de gând să viziteze fiecare casă și fiecare fermă, inclusiv pe cele abandonate, și hotărâse ca prima pe listă să fie cea a familiei Larssons.

Era o casă drăguță, cam dărăpănată, așezată pe un mic deal, cu vedere spre mlaștină. La marginea drumului se afla un indicator metalic alb, pe care scria cu litere stacojii: Turbăria lui Larsson. Proprietatea cuprindea și un hambar mare, o monstruozitate din șindrile, cu o cale ferată de mici dimensiuni, ce se întindea pe o pantă abruptă, într-o parte. „Probabil că pe acolo se transporta în trecut turba”, presupuse ea.

Poteca spre casă era împrejmuită de statuete înfățișând câini și gnomi. La etajul al doilea era o fereastră deschisă.

Maya a parcat mașina în mijlocul curții. A ieșit din automobil și s-a apropiat de o magazie mare, cu poarta întredeschisă. Din interior se auzeau sunete, cineva lucra de zor.

— Bună! a spus ea.

Niciun răspuns.

A făcut câțiva pași, uitându-se în jur. Erau atât de multe scule și ustensile atârnate pe pereți, cum nu mai văzuse vreodată. Sunetul părea că vine dintr-o încăpere situată în cealaltă parte a magaziei. Era înconjurată de atât de multe obiecte, încât abia îi venea să-și creadă ochilor.

În mod cert, cineva din familia asta colecționa obsesiv toate nimicurile. Într-un colț, așezate unele peste altele, se aflau mai multe căzi de baie, fel de fel de tuburi și lanțuri pentru biciclete atârnau din tavan. Era greu de crezut că toate astea i-ar fi putut fi cuiva de ajutor. Era înconjurată de frigidere, cuptoare vechi, cutii, borcane și butoaie. Era de neimaginat.

— Pe cine cauți?

Nici măcar nu și-a dat seama că zgomotul se oprise.

Un bărbat îmbrăcat într-o salopetă se ivise în pragul ușii, privind-o suspicios. Purta pe cap o șapcă și avea o barbă îngrijită.

— Bună, a spus ea, grăbindu-se să se prezinte. Îmi cer scuze dacă deranjez. Am salutat, dar cred că nu m-ați auzit.

— Da, se poate.

— Mă numesc Maya, sunt din Fengerskog. Sunt artist. Realizez o serie de fotografii cu peisaje din această regiune și am vrut să încep prin a mă prezenta… în caz că vă întrebați cine o fi persoana asta dubioasă, care bântuie prin împrejurimi.

— Vrei să faci poze? Vrei să spui că ai ce să fotografiezi pe aici?

— E un loc foarte frumos. În felul său unic. E liniștit și puțin mistic, a încercat Maya să zică.

Bărbatul nu părea să fie de acord.

— Nu aș spune că e chiar atât de liniștit. Proiectul tău are de-a face cu toată nebunia din ultimul timp?

— Te referi la…

— La tipul ăla care a fost atacat și la cadavrul pe care l-au găsit îngropat în mlaștină, i-a tăiat el vorba. Nu este deloc plăcut să fii în mijlocul acțiunii. Cine știe ce-o să se mai întâmple? Deci, nu ești jurnalist?

— Nu, sigur că nu, a spus Maya.

— Bun. Pentru că m-am săturat de ei. Și zici că ești artist?

— Da. Fotograf.

Lumina tuburilor fluorescente arunca umbre reci pe chipul lui.

— Ce faceți aici? Recoltați turbă? l-a întrebat Maya, încercând să schimbe subiectul.

— Cu mulți ani în urmă asta făceam. Între timp, zona a fost declarată rezervație naturală, așa că nu mai avem voie să facem asta. Dar ne-am făcut de lucru prin pădure, a rostit el, ștergându-și fruntea cu batista.

— Înțeleg, a spus ea, uitându-se în jurul ei. Aveți o grămadă de lucruri pe aici.

— De patruzeci de ani le tot strâng, a zis el ridicând din sprâncene și apropiindu-se de ea cu zâmbetul pe buze. N-am făcut curățenie pe aici nici măcar o singură dată. Și înainte de asta, părinții mei obișnuiau și ei să colecționeze astfel de lucruri. Poți să găsești orice pe aici, dacă ai timp să cauți.

— Îmi imaginez, a afirmat Maya, uitându-se lung la toate prostiile adunate.

A urmat o pauză scurtă.

— Știți, a continuat ea, în cadrul acestui proiect mă gândeam să fac și câteva portrete cu oamenii care trăiesc în jurul mlaștinii.

— Portrete?

— Da. Poze cu oamenii care locuiesc aici.

— Vorbești serios? De ce ai vrea să faci așa ceva? Suntem noi, pur și simplu. Noi, cei care am mai rămas. Eu și Yvonne, Göran și Texas. Laila și familia ei. Nu suntem prea interesanți.

Maya zâmbea.

— Așa spun mereu oamenii. Dar nu e niciodată adevărat. Aproape niciodată.

— Nu e pentru vreun articol de ziar, da? a întrebat-o el, de parcă ar fi fost încă prins de ideile lui referitoare la jurnaliști.

— Nu, lucrez la un proiect fotografic, cum s-ar spune.

Pe chipul bărbatului apăruse o grimasă.

— Și zici că vrei să-mi faci poze?

— Da, mi-ar plăcea foarte mult. Cum vă numiți, dacă nu vă deranjează că vă întreb.

— Peder. Vrei să mă fotografiezi chiar acum?

— Nu neapărat. Pot să mă întorc în altă zi, dacă e mai bine așa.

Bărbatul s-a aplecat, a luat o cutie goală de suc și a aruncat-o într-o grămăjoară unde erau mai multe pahare și cutii.

— Nu știu ce să zic. Nu cred că… a bâlbâit el, făcând o pauză. Ai aparatul la tine?

— Da.

— Și vrei să mă duc să o chem și pe soția mea sau…

— Ar fi grozav.

∵

Yvonne, soția lui Peder, era o femeie puternică, avea privirea hotărâtă și o strângere de mână zdravănă. Maya i-a vorbit pe scurt despre proiectul ei, iar Yvonne părea flatată.

Maya constata de fiecare dată cu surprindere că oamenii pe care voia să-i fotografieze erau atât de amabili cu ea. De cele mai multe ori se arătau nerăbdători să participe, rareori se întâmpla să se împotrivească, deși nu o cunoșteau, chiar dacă nu aveau nici cea mai mică idee ce avea ea de gând să facă cu fotografiile.

Mai mult decât atât, și poate chiar asta era partea cea mai ciudată, rareori se întâmpla să refuze cineva să semneze formularul ei, prin care îi dădeau mână liberă să publice fotografiile sau să prezinte imaginile în cadrul unei expoziții.

— E totul în regulă? a întrebat ea, ridicând hârtia. Am câteva cărți în mașină, dacă vreți să vă faceți o idee despre genul de lucrări pe care le-am făcut în trecut, înainte să semnați.

— Da, sigur, au răspuns amândoi. E totul în regulă.

După ce au terminat formalitățile, i-a rugat să se așeze în mijlocul magaziei și a ales un obiectiv cu unghi larg, pentru a capta cât mai mult din interior. Harababura aceea avea un farmec aparte, era un haos eliberator. Totuși, se vedea că obiectele nu erau puse tocmai la voia întâmplării. La urma urmei, colecția de robinete fusese sortată pe categorii, chiar dacă erau îngropate într-o grămadă de carburatoare și pedale pentru biciclete.

După ce și-a terminat treaba în magazie, i-a rugat să facă niște poze și afară, cu hambarul și mlaștina pe fundal.

— Putem să vedem și noi fotografiile mai târziu? a întrebat-o Yvonne, punându-și mâinile dolofane în șolduri.

— Desigur. O să trec să vă las câteva instantanee, pe cele mai reușite, a zis Maya.

— Ce drăguț, a spus Yvonne, uitându-se la soțul ei. Am putea să facem o felicitare de Crăciun și să o trimitem prietenilor noștri.

— E o idee bună, a conchis Maya. Nu o să fie neapărat în ton cu atmosfera Crăciunului, dar tot o să fie amuzant.

Apoi au condus-o la mașină.

— Sunt, de asemenea, interesată de istoria zonei, a mărturisit Maya. Peder, din câte am înțeles, tu ai fost cel care a găsit trupul acolo?

— Da… așa e, a răspuns el, cu privirea în pământ. A fost o agitație de nedescris după aceea.

Maya era cu mâna pe portiera mașinii.

— Pot să-mi închipui, a spus ea. Apropo, chiar zilele trecute am cunoscut o fată pe care sigur o știți. Nathalie. Era bună prietenă cu Julia, fiica voastră, nu-i așa?

O priveau șocați, convinși că nu auziseră bine.

— Ai văzut-o pe Nathlie Nordström? Aici? a întrebat Yvonne.

— A închiriat cabana de la conac pentru câteva luni, a venit să efectueze niște studii pentru lucrarea de dizertație în biologie. De regulă, trăiește în Gothenburg.

— Pe bune? Chiar ne întrebam ce s-a ales de ea, a zis Yvonne. A dispărut peste noapte. Totul s-a petrecut atât de repede! Sunt sigură că știi ce s-a întâmplat cu… părinții ei și așa mai departe, nu?

Maya a încuviințat, dând din cap.

— Da, la vremea respectivă locuiam în Åmål, știu povestea.

— Bun, eu trebuie să mă întorc la muncă, a spus Peder, îndreptându-se spre magazie.

— Încă un lucru, a stăruit Maya. Erați cumva, din întâmplare, prin mlaștină, joia trecută, în apropierea locului unde a fost găsit bărbatul leșinat? Acolo! a arătat ea cu degetul în zare.

— În mlaștină? Nu, nu-mi amintesc, a răspuns Peder. Yvonne, tu-ți aduci aminte? De ce întrebi?

— Făceam câteva poze prin zonă și am prins pe cineva în cadru. Voiam doar să știu cine era, m-am gândit că poate știți…

— Nu prea avem ce căuta pe acolo. De regulă, noi pe aici ne facem veacul, a vorbit Peder. Asta e tot?

— Da, mulțumesc, a zis Maya zâmbind.

∵

— Nu-i place să iasă din magazia lui, a spus Yvonne când Peder s-a îndepărtat. În fine, ce spunea… ah, da. Ai de gând să faci și poze printre smârcuri?

— Da, ăsta-i planul.

— Să fii cu băgare de seamă. Am avut o fiică, Tracy, sunt sigură că ai auzit de ea. S-a înecat în mlaștină. Unele porțiuni nu sunt sigure. Sfatul meu e să nu te îndepărtezi de potecă.

Pe Maya a surprins-o sinceritatea ei.

— Da, îmi amintesc, a spus ea. Ce poveste tristă!

— Așa e, a afirmat Yvonne, obosită. Și acum au mai găsit un bărbat îngropat acolo. Și tipul ăla despre care ziceai și tu, cel care a fost găsit leșinat. Te pune pe gânduri. Cine o să se mai încumete să-și cumpere o fermă prin părțile astea? Nimeni.

A ridicat privirea spre casă.

— Totuși, nimeni nu voia să vină aici nici înainte. Am scos-o la vânzare de trei ori. Nu vrea nimeni s-o cumpere. N-o să plecăm niciodată de aici.

În dreptul ușii de la intrare erau două copilițe care se uitau iscoditor. Una dintre ele să fi avut vreo cinci ani, cealaltă, vreo opt.

— Sunt ale Juliei, a zis Yvonne zâmbind. Fetelor, salutați-o pe doamna, le-a îndemnat ea.

— Bună! au strigat ele la unison.

Maya le-a salutat la rândul ei.

— Ești bona lor?

— Poftim?

Yvonne nu părea să înțeleagă ce o întreba, iar Maya dădea din cap spre cele două fete.

— Ah, nu. De fapt, stau la noi. Mai tot timpul. Julia lucra… lucrează la banca din Åmål și… are destule pe cap. Iar tatăl lor nu face mai nimic. Nu e tocmai genul de bărbat pe care să te bazezi.

Maya nu se putea abține. Era conștientă că profită de bunăvoința lui Yvonne ca să obțină informații intime.

— I-am spus-o de la bun început, a continuat Yvonne, dând mâhnită din cap. I-am zis să stea departe de el. Bărbații de genul ăsta îți dau numai dureri de cap. Se purta urât cu ea… cred că o și bătea. Dar n-o să poată să pună mâna pe copii. Ne-am asigurat noi de asta.

— Aveți custodia?

— Nu, nu chiar. Dar nici Julia și nici tatăl lor nu-și pot purta singuri de grijă, știu și ei că e mai bine pentru Nova și pentru Lilly să stea la noi. Peder petrece la lucru cea mai mare parte

din timp, desigur, dar am timp berechet. Ar fi casa prea goală, dacă nu aș avea grijă de copiii ăștia.

∵

Totul începuse cu descoperirea cadavrului. Se întâmplase în perioada când exploatația de turbă era pe val. Școala tocmai se terminase și mai mulți băieți din oraș lucrau la ferma familiei Juliei.

Nathalie era și ea acolo, când se întâmplase. Ea și Julia tocmai împliniseră doisprezece ani și stăteau tolănite pe o pătură, la soare, jucând cărți pe ghinde. Nathalie tocmai își pierduse ultima ghindă când tatăl Juliei ieșise în curte. Era roșu la față și ud de sudoare. Avea o cârpă în mână și se oprise lângă ele.

Când Nathalie a ridicat capul, privirea lui părea pierdută.

— Am găsit ceva, a spus el.

— Ce? a întrebat Julia.

— Unde este mama ta? Cred că trebuie să chem poliția, a zis el intrând în casă.

Un echipaj a venit imediat la fermă, însoțit de mai multe persoane de la centrul cultural și, în scurt timp, au fost chemați și experți de la muzeul din Karlstad. Au venit chiar câțiva reporteri și, curând, s-a iscat o adevărată zarvă la fermă. Mama Juliei a făcut cafea și aducea întruna tăvi pline cu produse de patiserie. Nathalie auzea răspunsurile date de un om care era intervievat de ziarul local.

— În clipa de față nu e nimic cert, a spus el, dar avem motive să credem că este vorba despre corpul unei tinere care a trăit aici cu mult timp în urmă. Poate chiar de pe vremea lui Hristos. Există teorii vechi conform cărora locul acesta a fost folosit în trecut pentru jertfe, iar acum se pare că s-au găsit dovezi concrete în acest sens. Am găsit haine și o amuletă din aur. Este o descoperire fabuloasă.

Câteva zile mai târziu, lucrurile s-au mai liniștit. Nathalie n-a mai ieșit aproape deloc din casa Juliei în perioada aceea, era fascinant să fii în centrul evenimentelor.

Tatăl Juliei nu era nici pe departe la fel de încântat. El ar fi vrut să se ocupe de recolta lui, să își vadă de lucru.

— Mi s-a luat, a spus el. Atâta agitație pentru un mort.

Trupul a intrat în posesia muzeului și a devenit exponatul denumit Fata Merișor.

∵

Tot în perioada aceea, Tracy se întâlnea cu un tip nou, unul mai în vârstă. Oamenii spuneau că avea aproape treizeci de ani.

— Mi se pare atât de scârbos, a spus Julia. E un boșorog.

— E incitant, o necăjea Nathalie.

— Ba nu, e scârbos.

Abia dacă o mai vedeau pe Tracy la față. Noul ei prieten nu venea aproape niciodată în Mossmarken. Iar Tracy își închiriase o cameră în Åmål, ca să fie mai aproape de școală.

Dar într-o noapte de vineri, Nathalie se afla în Åmål cu părinții ei. Urmau să ia cina cu niște prieteni și ea împacheta câteva reviste cu benzi desenate. Au mers împreună.

— Pot să ies puțin? a întrebat ea după cină.

— Unde vrei să te duci? a întrebat-o mama ei cu vocea ușor moleșită de la vin.

Pe fundal se auzeau ceilalți care ascultau muzică și discutau despre melodii. Cineva deschisese ușa terasei, ca să lase să iasă fumul de țigară.

Nathalie a ridicat din umeri.

— Nu știu. La chioșc.

Mama ei i-a zâmbit și a scos portofelul.

— Bineînțeles că poți să te duci la chioșc. Poftim, a zis ea, punându-i o bancnotă în mână, după care și-a dus complice degetul arătător la buze și i-a făcut cu ochiul.

Nathalie a ținut pumnul strâns până a ieșit în stradă. Cincizeci de coroane. A făcut repede câteva calcule în minte. Un baton de nuga, un suc de portocale, o pungă de pufuleți și tot aveau să-i mai rămână bani.

Mai multe grupuri de oameni se adunaseră în piață. Unii păreau beți, țipau unii la alții, râzând ca proștii, dar era și cineva care plângea.

Nathalie a ezitat puțin. Nu se simțea deloc în elementul ei, era aproape speriată și se îndrepta spre spatele chioșcului, încercând să nu atragă atenția asupra ei.

Duhnea a urină, a bere și a ulei rânced.

Atunci s-au auzit câteva voci înfundate lângă tomberoane. S-a furișat să tragă cu ochiul. Un băiat și o fată se îmbrățișau. A auzit-o pe fată suspinând, iar în clipa aceea și-a dat seama cine este.

Era Tracy.

∵

— Nu vreau să nu ne mai vedem. Nu știu ce o să mă fac fără tine, a spus Tracy cu lacrimi în ochi.

— Nu spune asta, a zis bărbatul trecându-și degetele prin părul ei, lipindu-și obrazul de al ei. O să fie bine, i-a șoptit el. Poate e chiar mai bine așa. Tracy… tu, viața ta nu mai e la fel ca înainte. Ești prea bună pentru mine.

Au rămas o vreme așa, cu fețele lipite. După care buzele lor s-au apropiat și s-au sărutat. La început cu tandrețe, apoi din ce în ce mai pasional, sălbatic și flămând. La final, el a împins-o, ca să-și tragă răsuflarea.

— La naiba, nu pot.

— De ce? s-a auzit vocea lui Tracy. Ești deja cu ea sau ce?

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Da sau nu? Te-ai culcat deja cu ea?

Tipul nu a spus nimic, se uita pur și simplu la ea.

— La naiba, a spus Tracy. Du-te dracului! Nu vreau să te mai văd niciodată!

Ea s-a oprit, s-a așezat pe panta dinspre râu și i-a făcut semn să plece.

— Tracy, o implora el.

— Dispari!

El și-a trecut mâinile prin păr și a privit-o vreme îndelungată. Apoi s-a întors și a plecat.

La început, Nathalie nu a îndrăznit să se miște din loc. Dar, câteva clipe mai târziu, s-a strecurat din spatele tomberonului și a pornit de-a lungul pantei. Se prefăcea că tocmai sosise.

— Tracy? Tu ești? a întrebat ea.

Tracy a tresărit, în timp ce își sufla nasul. Se uita lung la ea, încercând s-o zărească mai bine.

— La naiba… Nathalie, tu ești?

— Ce cauți aici? a întrebat-o Nathalie.

Tracy își ridicase sprâncenele.

— Cred că eu ar trebui să te întreb asta.

— Părinții mei au ieșit cu…

— La naiba, nu contează. Vino, hai să fumăm o țigară.

Nathalie simțea fluturi în stomac. Fiorii îi electrizau tot corpul.

Instantaneu s-a simțit mai matură.

— Vino, hai să fumăm o țigară.

S-a apropiat de ea și s-a așezat pe iarba uscată.

— Ai mai fumat vreodată? a întrebat-o Tracy.

Era murdară de rimel pe la ochi.

Nathalie a dat din cap că da.

— Mincinoaso! Nu contează, ia una.

Tracy a ales o țigară din pachet direct cu buzele, pe care i-a întins-o lui Nathalie, care a luat-o, sperând să nu-i tremure degetele. Tracy a luat bricheta, și-a aprins țigara și a tras aer în piept. Nathalie a procedat exact la fel. Țigările s-au aprins, doi ochi care se holbau unul la altul prin întuneric.

A ținut fumul în gură pentru o clipă, după care a expirat.

Au rămas acolo fără să spună un cuvânt, una lângă alta, apoi Tracy a început să vorbească:

— Eram cu un tip mai devreme, chiar înainte să vii tu. De aia… plângeam. Suntem împreună de vreun an, dar acum vrea să-mi dea papucii.

Nathalie a clipit de câteva ori. Trebuia să își aleagă cu grijă cuvintele:

— Ești îndrăgostită de el?

Tracy ofta.

— E mai mult decât atât. E ca și cum toate celulele din corpul meu sunt pur și simplu… obsedate de el. S-a strecurat cumva în mintea mea, în trupul meu, știi ce vreau să spun? A pus stăpânire pe mine. Mi-a intrat pe sub piele. Îl urăsc, a zis ea izbucnind din nou în lacrimi. Mă simt groaznic.

Nathalie s-a apropiat și a pus mâna pe spatele lui Tracy. Nu știa ce să facă.

— Așa a fost de la bun început, a continuat Tracy. Un an întreg. Ne vedem noaptea, dar în timpul zilei ducem vieți separate. Nu m-a vrut niciodată cu adevărat. Este atât de umilitor! Mă simt… mă simt ca atracția sezonului, o iubită de ocazie.

Și-a șters nasul cu mâneca hainei.

— Mi-a zis că are pe altcineva. Angelica i-a văzut împreună în oraș.

S-a întors spre Nathalie și a repetat furioasă:

— În oraș! O ținea în brațe. Cu mine nu s-a comportat niciodată așa. Nu am ieșit niciodată împreună în public.

S-a oprit, lăsându-și privirea în pământ.

— Mă doare atât de tare! De parcă nici n-aș mai exista.

Nathalie rămăsese cu sufletul la gură, cu gândurile răvășite.

— Dar exiști, a reușit ea să spună.

„Dar exiști”. Dumnezeule, ce vorbe!

Tracy se căznea să zâmbească. Și-a stins țigara și s-a ridicat în picioare.

— Sunt bine, Nathalie. Ești drăguță. Dar trebuie să plec, a zis ea, mângâind-o ușor pe creștetul capului. Ne mai vedem. Ai grijă de tine.

Nathalie a rămas locului o vreme, după care a aruncat țigara pe jos și a privit spre piață.

Oare fusese aievea? Oare ea, Nathalie, chiar a stat acolo cu Tracy, fumând și vorbind despre băieți?

Și-a îndreptat spatele și a pornit spre chioșc. De data aceasta nu se va mai ascunde de adolescenții aceia gălăgioși. S-a dus direct la geam și a cumpărat ce voia să-și ia, plus un pachet de gumă de mestecat.

∵

Într-o seară, câteva săptămâni mai târziu, după ce se mai liniștise situația cu Fata Merișor, Tracy s-a întors acasă. A intrat pe ușa din față, le-a salutat scurt pe Julia și pe Nathalie și a dispărut în camera ei. N-a scos niciodată vreo vorbă despre discuția ei cu Nathalie.

— Tipul ăla s-a despărțit de ea, a spus Julia mai târziu, în timp ce stăteau pe pat, ascultând muzică. Dacă au fost într-adevăr vreodată împreună, nu știu. Se pare că s-a cuplat cu altă fată.

— Oh, a oftat Nathalie. Îmi pare rău.

— Nu, eu cred că e mai bine așa, a rostit Julia, prinzându-și părul într-un coc. De când e cu el, e atât de morocănoasă! Nu mai vrea să mănânce nimic, nu vezi cât e de slabă?

În ultimele zile fusese frumos afară, dar în seara aceea se stârnise brusc o furtună la apusul soarelui. Julia adormise imediat, dar Nathalie nu avea stare. Rămăsese acolo, cu ochii în tavan, ascultând vântul de afară. Toată casa se cutremura.

Apoi se făcu brusc liniște.

În clipa aceea a sărit din pat și s-a dus la fereastră.

O putea vedea pe Tracy afară, nu departe de casă, desculță, în cămașa ei de noapte, cu dungi gri și albe. Parcă se poticnea, mergea împleticit în lumina lunii, îndreptându-se către partea aceea din mlaștină care se transforma într-un ochi de apă. În porțiunea aceea în care fuseseră avertizate să nu se ducă niciodată.

Curând, a auzit-o pe mama lui Tracy țipând de la o fereastră, un strigăt sfâșietor:

— Tracy! Unde te duci? Ai grijă, vino înapoi!

După care a auzit pașii grei ai tatălui ei, alergând prin casă. Nathalie a deschis fereastra și trezit-o pe Julia, care a pornit în goană pe scări, ieșind în curte.

Tracy își vedea de drumul ei, în timp ce strigătele disperate ale părinților răsunau cu ecou printre copaci, în noaptea târzie. Nu încerca să se oprească, ci își continua drumul spre porțiunea cu teren mocirlos. Nathalie îi urmărea traseul de la fereastra de sus; probabil că ea văzuse mai bine decât ceilalți cele întâmplate.

După o vreme, Tracy a început să se scufunde. Mai întâi până la genunchi, apoi și restul corpului. Ceața părea să-i învăluie trupul, care părea livid în lumina lunii, aproape străveziu, sclipitor.

Parcă ar fi primit-o.
Parcă ar fi îmbrățișat-o.
Parcă trăgând-o în adâncuri.
Și apoi a dispărut.

∵

În timp ce vorbea cu Yvonne la ferma familiei Larssons, Maya ar fi dat orice să afle mai multe despre moartea fiicei acesteia. Dar nu știa cum să întrebe. Nu dorea să-și dea seama cât era de interesată de incidentul acela.

Acum conducea de-a lungul potecii cu pietriș, cu pădurea în dreapta și mlaștina în stânga ei. La un moment dat, a trecut pe lângă un teren părăsit, situat pe partea dreaptă, apoi pe lângă altul, până a ajuns la o fundătură. După aceea, a parcat la marginea drumului, și-a atârnat camera în jurul gâtului și a ieșit din autoturism. Cerul era strălucitor, aproape alb.

Nu avea cum să-și dea seama dacă locuințele acelea tânjeau după atenție sau dacă încercau să se ascundă. Curtea spre care se îndrepta acum era absolut mizerabilă. Pământul era săpat pe alocuri, până s-a apropiat și-a dat seama că gropile fuseseră folosite pe post de latrine.

A făcut un ocol, a tras mai multe cadre și a încercat să descopere ceva prin draperiile pe jumătate trase. A văzut

tapetul murdar, niște rafturi pline cu gunoaie și alte nimicuri ieftine, și o canapea mare, infectă, acoperită de un morman de haine.

„Ființele umane chiar se străduiesc să moară fără pic de demnitate”, se gândea ea.

S-a întors la mașină și a deschis portiera. Cerul începuse să se întunece, iar în mai puțin de un minut picăturile de ploaie loveau parbrizul. Era cât pe ce să pornească radioul, dar s-a oprit. În schimb, a rămas pe scaunul din față și a privit direct spre stropii de ploaie, urmărind picăturile care formau șiroaie pe geam, ca niște râuri.

Într-un final, a băgat cheia în contact și a pornit motorul.

A mai condus vreo jumătate de kilometru și, cum ploaia se mai domolise, a oprit în fața unui indicator scris de mână, pe care scria pur și simplu „Texas”.

Mai multe oi și cai păşteau pe proprietate și câteva găini, gâște și un cocoș fugeau prin curte. Dinspre casă se auzea muzică dată la un volum foarte mare. Recunoscuse primele acorduri și versurile. Era Kris Kristofferson, cântând *Sunday Mornin’ Comin’ Down,* cu o melancolie familiară.

„Well, I woke up Sunday morning
With no way to hold my head that didn’t hurt”[1].

A oprit mașina, apoi motorul și a privit în jurul ei. Starea de spirit era cu totul alta aici, aceasta era o fermă plină de viață și de energie.

„And the beer I had for breakfast wasn’t bed
So I had one more for dessert”[2].

Un bărbat apăruse pe treptele din fața casei și se îndrepta spre ea. Avea părul lung și cărunt; gura îi era încadrată de gropițe și purta o pereche de blugi, un tricou și un șorț murdar.

Maya a coborât din mașină și a pornit spre el.

— Bună ziua, sper că nu vă deranjez, a vorbit ea. Vin din Fengerskog și sunt fotograf. Lucrez la un proiect despre zona

[1] „Ei, bine, m-am trezit duminică dimineață / Mă durea cumplit capul, nici nu puteam să-l țin pe umeri, de mahmur ce eram”. (în lb. engl. în orig., n.tr.)
[2] „Și berea pe care am băut-o la micul dejun nu a fost rea deloc / Așa că am mai băut una, în loc de desert”. (în lb. engl. în orig., n.tr.).

aceasta și am vrut să vin să fac cunoștință cu toți cei care locuiesc aici.

— Am înțeles, a zis Texas pe un ton rezervat. Ei bine, ești a treia persoană care trece pe aici săptămâna asta. Dar să știi că nu am nimic de adăugat. Mi se pare o poveste neplăcută, atâta tot.

— Nu e vorba despre asta, a spus Maya. Adică, nu sunt reporter. Sunt un artist, lucrez la acest proiect, vreau doar să fotografiez zona. Nu am nimic de-a face cu incidentele recente de aici.

Aceste cuvinte au părut să-l liniștească puțin pe bărbat.

— Mă bucur să aud asta. Mi se pare interesant, a zis el întinzându-i mâna. Eu sunt Texas.

— Mă bucur să vă cunosc, a răspuns Maya, strângându-i mâna.

— Apropo, îmi cer scuze pentru înfățișarea mea, s-a scuzat el, gesticulând spre hainele sale. O dată pe săptămână deretic prin casă, mai precis, curăț camerele pisicilor. Trebuie să o fac și pe asta din când în când. Ar trebui să o fac mai des. Cum ziceai că te cheamă?

— Maya. Camerele pisicilor?

— Da, au trei camere în casă. Parcă ar avea apartamentul lor. S-a întâmplat pur și simplu. Cred că o să ajungă să ne dea de tot afară din casă pe amândoi.

— Pe amândoi?

— Da, pe mine și pe partenera mea, Marie. Deși ea nu locuiește de fapt aici.

Maya i-a povestit mai multe despre ea și despre planurile ei. Texas și-a trecut mâna prin păr, ascultând-o cu interes crescând.

— Ei bine, ești bine-venită să le faci poze animalelor. Eu o să mă las mai greu convins, iar despre Marie, nu știu ce să spun. E la muncă. Iar eu sunt în concediu medical, momentan.

— Unde lucrezi?

— Sunt asistent în cadrul unui spital de psihiatrie. Dar acum câteva săptămâni am fost atacat, am fost lovit în cap de un tip care cântărește vreo 130 de kilograme. De atunci mă simt tot timpul obosit, fără niciun motiv anume. Presupun că mi-a zdruncinat bine creierii. Asta trebuie să fie.

Cocoșul îi tot dădea târcoale Mayei, de parcă ar fi avut o problemă importantă de rezolvat cu ea, care nu mai suporta amânare. Ea se uita la penele lui lucioase, la ochii mici, la ghearele uriașe.

— Îl cheamă Morgan. Probabil se întreabă dacă ai ceva de-ale gurii pentru el. Îți mănâncă direct din palmă.

— Morgan? a întrebat Maya amuzată.

— Da, l-am botezat după tipul din Ullared. L-ai văzut la televizor? Puii de găină sunt Boris și Ola-Conny. Printre alții. Rațele sunt ale lui Marie. Au venit la pachet. Trebuie să recunosc că sunt niște exemplare frumoase. Rațe suedeze.

Texas a scos o bucată de pâine din buzunar și i-a întins-o. Cocoșul a sărit în aer și a prins-o.

— Foarte bine! a exclamat Maya. Mi-ar plăcea să vă fac o poză împreună. Dacă nu te deranjează.

— Zici tu? Presupun că putem încerca. Doar să-mi spui ce să fac.

Maya l-a rugat să se așeze pe o găleată și, lucrând împreună, au reușit să-l convingă pe Morgan să stea locului lângă el o clipă. Erau aproape la aceeași înălțime, după ce Texas s-a așezat pe găleată.

— Faceți un cuplu reușit, a rostit Maya, făcându-le câteva poze.

— Nu-i așa? a afirmat Texas. Terapeutul meu a zis că tot progresul meu se datorează cocoșului.

— E prima dată când aud că o persoană îi povestește terapeutului despre cocoșul lui, a conchis Maya.

— Cineva trebuie să o facă. Morgan m-a ajutat să ies din întuneric. Avem o relație deosebită, a continuat el, mângâindu-și cocoșul pe cap.

— Din întuneric? a repetat Maya.

— Da, ce pot să spun? Viața este grea. Să nu-mi spui că nu ți-ai dat seama.

— Ba da, desigur, a spus Maya. Dar... la ce te referi mai exact?

Texas a scuturat din cap, îndreptându-și privirea spre pădure.

— Câteodată simt că totul în viață este despre alcool. Să bei prea mult, să bei prea puțin. Chiar simt că totul are legătură cu beția și, apoi, ce mai contează?

Maya încuviința dând din cap.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Cred. Și sunt sigură că nu-i deloc ușor să îți crape țeasta un tip de 130 de kilograme.

— Nu, chiar nu. Totuși, oamenii sunt loviți tot timpul la cap.

Au continuat să pălăvrăgească în timp ce Maya le făcea poze, iar Texas începuse să îi povestească despre incidentele petrecute recent în mlaștină.

— Încerc să nu mă gândesc la ce se petrece acolo. Nu-mi pot bate capul cu asta. A trecut și poliția pe aici, să pună întrebări, au venit și câțiva reporteri... Ieri l-am pus pe Morgan să atace o doamnă fotograf care se ascundea prin tufișuri. A alergat după ea cu aripile întinse, exact așa, a arătat el, ridicând brațele și făcând câțiva pași mari înainte.

— Chiar așa? s-a mirat Maya.

— Da.

— Ce chestie, a zis Maya râzând, pornind pe o pistă nouă. Apropo, ai fost de curând prin mlaștină, să sapi gropi?

— Dumnezeule, nicidecum. De ce întrebi?

— Era o groapă. Apoi a dispărut.

— O groapă care a dispărut?

— Da, cam așa ceva.

— De unde știi?

— Păi... lucrez și pentru poliție, ca fotograf, a spus Maya cu reticență, așteptându-se la o reacție negativă, dar Texas a ridicat pur și simplu din sprâncene și a dat din cap.

— Ah, am înțeles.

O oră mai târziu, după o ceașcă de cafea, cu scuzele de rigoare, că nu avea să-i ofere un pahar de whisky sau o bere, Maya era gata de plecare.

— Apropo, îmi place tare mult muzica asta, a zis ea. Tata obișnuia să-l asculte pe Kris Kristofferson când eram mică.

— Da, eu am nevoie de Kris cel puțin o dată pe zi. Altfel n-aș mai face niciodată treabă. Dar nici nu fac mare lucru, cum îmi place mie să spun.

El ținea în mână niște de tutun de mestecat și i-a oferit și Mayei, dar ea l-a refuzat. Texas a luat o bucată și a pus-o sub limbă.

— În rest, ascult mai mult piese country. Waylon and Willie, Townes. Uneori mă mai delectez și cu alte genuri, într-o perioadă ascultam Lars Demian. Dar apoi trebuie să te întorci la realitate, ca să spun așa. Începuse să se îndrepte spre casă.

Trebuie să ai grijă să nu te îndepărtezi prea tare de prețul de vânzare al unui porc, cum spunea cândva un deputat de la centru.

— De prețul de vânzare al unui porc?

— Da, normal. Ce să faci în viața reală, dacă nu știi cât valorează un porc pe piață? a zis el, punând mâna pe balustradă. Chiar e cazul să mă întorc la activitățile mele domestice înainte să vină doamna mea acasă. Ca să nu creadă că am stat toată ziua degeaba. Dar ce voiam să spun? Ah, da. Dacă vrei să afli mai multe despre Mossmarken, ar trebui să vorbești cu Göran Dahlberg. El are multe de spus. Mai multe decât mine, în orice caz.

∵

Ajunseseră prea târziu.

Nathalie rămăsese la fereastra de la etaj, văzându-i pe Peder și pe Yvonne fugind în pijama după Tracy, în mlaștină. Strigătele lor disperate, modul în care se poticneau, se împiedicau și cădeau, punându-se apoi din nou pe picioare, până ce își văzuseră fiica înghițită de ape. S-au aruncat după ea și au fost la un pas să se înece și ei.

Nathalie a închis fereastra și a văzut-o pe Julia căzând în genunchi. Arăta ca și cum ar fi urlat, dar nu auzea nimic. Probabil de la ferestrele cele noi, cu protecție fonică, pe care le montaseră anul trecut. Cele mai eficiente, îi explicase tatăl ei. Dacă și le-ar fi permis, tot pe acelea le-ar fi ales și el pentru casa lor, îi mai spusese el. Chiar ar fi fost o achiziție care ar fi redus considerabil facturile.

Nathalie a ieșit temătoare pe hol și a sunat acasă la ea. A răspuns tatăl ei, pe jumătate adormit.

— S-a întâmplat ceva, a șoptit ea cu sufletul la gură. Vino să mă iei.

Mai târziu, părinții ei parcau acel Volvo negru pe aleea cu pietriș, exact când au ajuns echipajul de poliție și ambulanța. Au dat buzna în casă și au îmbrățișat-o, de parcă ea ar fi fost în pericol.

Apoi au sosit și câțiva scafandri și niște rude. Peder și Yvonne s-au dus să le arate unde dispăruse fiica lor. Scafandrii s-au luptat câteva ore bune cu undele tulburi și sumbre.

Dar nu au reușit să o găsească.

Yvonne a venit în fugă, încercând să îndepărteze noroiul de pe corpul ei, cu mișcări insistente și brutale. Peder se ghemuise pe jos, cu spatele la ei și capul căzut între genunchi.

Nathalie experimentase totul de parcă realitatea ar fi fost în spatele sticlei ferestrei. Parcă ar fi privit totul pe un ecran, fără sunet. Și-a venit în fire abia când unul dintre ofițerii de poliție a întrebat-o ce văzuse.

— Nu știu, a răspuns ea cu glas pierdut. Am văzut-o umblând pe acolo, după care a căzut în apă. Era destul de departe. Nu am văzut până acolo. A intrat pur și simplu în apă.

Nu înțelegea de ce, dar nu voia să le spună cu câtă hotărâre pășise Tracy în apă. Poate pentru că părea de neconceput.

— A căzut? a întrebat-o polițistul. Crezi că s-a împiedicat?

— Da, cred că da. Așa mi s-a părut.

Apoi drumul scurt spre acasă, cu mașina, când nimeni n-a mai scos nici măcar un sunet. Tatăl ei a apucat cu disperare volanul, mama ei, Jessica, suspina și ea simțea că se sufocă.

Când au ajuns acasă, au stat îmbrățișați multă vreme și au dormit duși, în patul dublu.

Dar Nathalie nu-și putea lua gândul de la Julia. Pe ea cine avea să o mai țină în brațe? Ce urma să se întâmple acum?

∵

Trupul lui Tracy nu a fost găsit niciodată. S-a presupus că dispăruse în mlaștina întunecată. Scafandrilor nu le fusese deloc ușor să vadă și să se miște în locul acela și, în ciuda faptului că s-au declarat surprinși că nu i-au putut recupera corpul, acest lucru nu era de mirare, ținând cont de circumstanțele dificile în care au fost nevoiți să intervină.

Mai târziu, oamenii au strâns bani ca să plătească pentru căutări suplimentare, private, întrucât autoritățile renunțaseră să creadă că ar mai fi putut fi descoperite informații semnificative. În cele din urmă, familia a trebuit să accepte că toate eforturile erau în zadar.

Nathalie și Julia nu au mai vorbit săptămâni întregi. Nu a înțeles niciodată de ce. Ar fi vrut să se ducă să o vadă sau să o sune, dar părinții ei i-au spus că familia Juliei avea nevoie de mai mult timp.

Apoi a început cantonamentul de handbal, la care amândouă aveau în plan să participe, dar Julia nu a mai venit. Acest lucru a dat multă apă la moară gurilor rele, care au început să își dea cu

părerea despre ce se întâmplase cu sora ei. Nimeni nu părea să știe că Nathalie fusese acolo în noaptea aceea, așa că ea nu a spus absolut nimic.

Când Julia a sunat-o în cele din urmă și ele au început din nou să se vadă, Nathalie a încercat să o ajute să se simtă cât se putea de bine. S-au întâlnit de câteva ori doar ca să stea de vorbă, alteori au ieșit să alerge, făceau diferite lucruri împreună. Dar nimic nu mai era la fel.

Știau amândouă că poveștile și jocurile lor cu fantome deveniseră realitate.

∵

Slujba de înmormântare fusese atât de tristă, încât Nathalie nu a putut să mănânce nimic câteva zile după aceea. Angelica, prietena lui Tracy, a cântat *Amazing Grace,* făcându-l până și pe preot să suspine.

Atunci a fost prima și ultima dată când Nathalie l-a văzut pe tatăl ei plângând. Gândul acela o speriase, o făcuse să se simtă pe parcă ar fi venit sfârșitul lumii. Și, într-un fel, așa și era, cel puțin pentru ea, cu toate că nu avea nici cea mai mică idee la vremea respectivă.

În locul unui sicriu, în fața altarului fusese întinsă o masă pe care trona o fotografie a lui Tracy. Peder și Yvonne abia se mai țineau pe picioare, abia mai respirau și se sprijineau unul de celălalt. Julia mergea la câțiva pași în urma lor. Părea atât de singură! De parcă toată lumea se aștepta să se descurce pe cont propriu, spre deosebire de părinții ei, care se aveau unul pe celălalt. Nathalie auzise că erau sub efectul sedativelor, ca să facă față situației. Se întreba cum se va descurca Julia.

— Iată-l, l-a auzit Nathalie zicând pe un domn care stătea lângă ea, vorbind în șoaptă, în timp ce un bărbat la vreo treizeci de ani se apropia de fotografie ca să-și ia rămas-bun. Individul ăla, în cămașă verde. El e tipul cu care se vedea. Se pare că acum e cu altcineva, dar nu cred că a venit cu ea. Slavă Domnului!

Tipul acela era singurul care nu plângea; durerea lui părea să fie altfel. L-a urmărit în timp ce punea ceva pe masă. Nu era o floare, era altceva. A tras cu ochiul, când a venit rândul ei. Un bilețel scris de mână. Câteva versuri dintr-o melodie a lui Bob Dylan, și-a dat ea seama mai târziu, urmată de o singură propoziție.

„She takes just like a woman
She makes love just like a woman
She aches just like a woman
But she breaks just like a little girl”[3].
„Nu am vrut niciodată să te rănesc”.

După înmormântare, Julia s-a comportat de parcă nici nu se cunoşteau. Petrecea tot mai mult timp cu o altă fată, care părea extrem de fericită ca să fie prietenă cu Julia. Nathalie le văzuse de câteva ori ieşind cu bicicletele.

Nathalie era îndurerată. Pentru prima dată în viaţa ei se simţea cu adevărat singură. Era ca şi cum viaţa îi întorsese spatele, ca şi cum ceva imens bloca lumina lumii, transformând totul în frig şi întuneric.

Nu ştia că tragedia lui Tracy era doar începutul.

Nu ştia că era doar un mic cutremur ce anunţa un seism nimicitor, care prevestea ceva mult mai întunecat.

∵

Maya se trezise epuizată. Ziua precedentă fusese una grea. Astăzi avea de gând să meargă din nou în Mossmarken, ca să stea de vorbă cu Göran Dahlberg. În sfârşit.

Seara trecută, nouă dintre ei se adunaseră în jurul mesei din bucătăria Lailei Börjesson. În afară de Laila, soţul ei, Johnny, şi copiii lor, împreună cu partenerii, mai fusese prezentă şi o cunoştinţă din oraşul vecin, care se părea că venise să îi ajute să pună pietriş în curte, una dintre numeroasele favoruri pe care Laila le câştigase de-a lungul anilor.

Maya adusese o prăjitură de la brutăria din Fengerskog şi se strânseră cu toţii în jurul ei. Apoi au lăsat-o să facă nişte poze şi, o oră mai târziu, era deja în drum spre casă. Laila şi Johnny se trezeau în fiecare dimineaţă la cinci, ca să aibă grijă de animale, după care se duceau la serviciu, iar când se întorceau acasă, îngrijeau din nou animalele. Asta era viaţa lor.

Maya a luat telefonul de pe noptieră. I se păruse că îl auzise vibrând de câteva ori în timpul nopţii. Avea patru mesaje de la Tom. A oftat.

Primul era un citat din cartea *Despre fotografie,* de Susan Sontag.

---

[3] „Ea acceptă ca o femeie / Ea face dragoste ca o femeie / Ea suferă ca o femeie / Dar se frânge ca o fetiţă.” (în lb. engl. în orig., n.tr.).

„M-am gândit la tine când l-am citit”, îi scrisese el. „Ceva similar ai fi putut spune și tu”.

Știa pe de rost aproape fiecare cuvințel din cartea aceea, dar a parcurs oricum mesajul lui.

„Fotografiile reprezintă o modalitate de a întemnița realitatea… Nu poți să deții controlul asupra realității, dar poți regla imaginile… nu poți domina prezentul, dar poți păstra trecutul”.

În celelalte două mesaje, o învinuia că alesese să nu mai stea de vorbă cu el, tonul acuzațiilor crescând gradual.

S-a întins pe spate. Pur și simplu nu avusese timp.

„Ce vrei cu mine? De ce te comporți așa?” îi scrisese el în ultimul mesaj, care fusese trimis la 3.14.

Maya a decis să îi scrie un mesaj.

„Îmi pare rău, am fost prinsă. O să mă revanșez. Poate vii pe la mine într-o seară, la un pahar cu vin? Doar noi doi?”

„Doar noi doi”. Știa că asta îl va liniști pe loc. Știa că va interpreta aceste trei cuvinte ca pe un fel de promisiune, că le va da un sens în avantajul său.

Maya nu mai fusese la cumpărături de câteva săptămâni, alții îi făcuseră aprovizionarea. În frigider a găsit mai multe pateuri, legume proaspete, fasole gătită, brânzeturi și diferite semipreparate pentru petreceri spontane, date în miez de noapte.

Și-a prăjit niște pâine, a întins pastă de măsline pe ea și a pus-o pe o farfurie, împreună cu un avocado tăiat felii și semințe alfalfa. Și-a pus o ceașcă de espresso cu spumă de lapte și s-a așezat în camera de zi, cu ziarul în față.

Man Ray s-a furișat în cameră. Era o pisică norvegiană pe care o primise cadou de casă nouă, de la Ellen. Descoperise că pisica o făcea fericită. După vreo oră, și-a împachetat echipamentul, l-a pus în mașină și a pornit spre Mossmarken.

∵

Chiar înainte de a ajunge acasă la Göran Dahlberg, a frânat și a dat în marșarier.

„O căsuță poștală”. Ar fi putut la fel de bine să rateze intrarea. Odinioară, cineva locuise aici, dar aleea era acum plină

de frunze. În depărtare se vedea o casă. Era și un automobil ruginit. Natura biruise.

Pe cutia poștală, numele „Nordström” era scris cu litere stacojii.

Probabil că aici locuise Nathalie, copil fiind, numele ei fusese Nordström. Maya citise raportul poliției despre cele întâmplate, despre crima și sinuciderea care se petrecuseră în casa aceea. Polițiștii o găsiseră pe Nathalie în mașină, în timp ce părinții ei zăceau într-o baltă de sânge pe podeaua bucătăriei. Tatăl ei avea o pușcă în mână.

Evenimentul fusese descris în ziare ca o tragedie în familie, fără alte detalii. Dar Maya încă își amintea șocul și groaza pe care le provocase știrea aceea în întreaga regiune. Oamenii se întrebau ce l-ar fi putut determina pe un tată să-și omoare soția și apoi să-și pună capăt zilelor, lăsând în urmă o fetiță de doisprezece ani.

A pornit mașina, continuându-și drumul spre următoarea alee. „Mossmarken este un loc bântuit”, se gândea ea. Nu ai cum să treci peste genul acela de întâmplări, mai ales copil fiind. Asemenea lucruri te marchează, îți afectează personalitatea. Poți să o iei pe căi greșite, îți alterează conștiința.

∵

Göran Dahlberg locuia într-o casă din lemn, maro-închis, cu două etaje și o curte mare, plină de tufișuri. În parcare se aflau o furgonetă albă și o bicicletă sprijinită de gard.

Coborând din mașină, Maya a simțit răcoarea. În curând, toamna se va transforma în iarnă.

— Bună.

Maya a tresărit. El fusese în dreptul casei în tot acest timp: era un bărbat înalt, cu o constituție atletică, îmbrăcat cu un pulover tricotat, ponosit și cu o pereche de pantaloni în aceeași nuanță de maro ca a cabanei.

— Bună. Scuze, nu te-am văzut, a zis ea, apropiindu-se de el cu mâna întinsă. Numele meu este Maya.

— Eu sunt Göran, a spus el, făcând un pas înainte, distingându-se acum de fundal.

— Sunt fotograf și am venit să fac câteva poze cu peisajele din regiune, a continuat Maya. Am venit să mă prezint oamenilor care locuiesc în zonă.

— Am înțeles, a spus Göran.

— E foarte frumos aici, a conchis Maya, privind în jurul ei.

— Este ceea ce este. Capătul drumului. Sfârșitul lumii, ar spune unii.

— Se pare că oamenii s-au mutat de aici, făcând semn spre drum. Am văzut mai multe case abandonate.

— Așa e, a zis el. Altfel ar fi ciudat.

Maya îl privea nedumerită.

— Nu e genul de loc unde să trăiești, a lămurit-o el.

— Dar tu locuiești aici.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Da, eu da. Așa sunt eu, precum curtea mea... Îmi place să fiu liber, degajat, mai razna, dacă vrei, nu aș putea să trăiesc în altă parte, a explicat el, uitându-se lung la ea. De ce vrei să faci poze prin părțile astea?

— Lucrez part-time în cadrul poliției, în calitate de fotograf, și am venit recent aici, în misiune. Presupun că ai auzit despre cele întâmplate.

— Firește. Dar sunt sigur că nu ai venit să dai buzna prin casele oamenilor în calitate de angajat al poliției.

Maya simțea cum i se înroșesc obrajii și deja regreta că adusese în discuție subiectul. Era obișnuită să se rezolve totul de la sine, fără prea multe impedimente, fără să dea prea multe explicații.

— Așa e. Dar sunt și artist și lucrez la un proiect separat. Mossmarken mi se pare cu adevărat fascinant, cu toată istoria lui. Am fost la muzeul din Karlstad, ca să o văd pe Fata Merișor, și aș vrea să aflu mai multe. De aceea am venit să vorbesc cu tine, pentru că ești cel mai potrivit pentru asta.

— Nu crezi că mă confunzi cu Peder Larsson? El e cel care a găsit-o pe Fata Merișor...

— Nu, de fapt, Nathalie mi-a zis să iau legătura cu tine.

Bărbatul o scruta din priviri.

— O știi pe Nathalie?

— Nu aș spune asta, ne-am întâlnit doar de câteva ori. E o fată drăguță.

El a încuviințat dând din cap, chibzuind în sinea lui.

— Vrei o cafea?

— Da, a răspuns Maya cu un zâmbet prietenos.

Göran a condus-o în casă, într-o cameră cu pereți din lemn și o bibliotecă impresionantă.

— Ia un loc.

S-a dus la bucătărie, iar Maya a auzit curând sunetul unui expresor de cafea. A privit în jurul ei, cercetând titlurile cărților. A identificat volume în limba arabă, ebraică, spaniolă și rusă; de asemenea, erau și titluri în limba engleză, cum ar fi: *Anatomia unei fantome* sau *Un studiu al celor neștiute.*

După câteva minute, Göran a revenit cu două căni și o farfurie cu prăjituri.

— Știai că Nathalie mi-a fost vecină? a întrebat el.

— Da.

— Și știi ce s-a întâmplat cu părinții ei?

— Da. La vremea respectivă locuiam în Åmål. S-a vorbit mult pe tema asta. Dar tu i-ai cunoscut, nu-i așa?

— Da, bineînțeles, într-o oarecare măsură. La urma urmei, eram vecini. Dar cu Nathalie am vorbit cel mai mult…

— Sper că nu te superi că te întreb, a intervenit Maya, dar erai acasă în ziua aceea? Sau în noaptea aceea?

— Când s-a întâmplat?

— Da.

— Dormeam dus, a zis Göran, așa mi-e felul. M-am trezit abia în dimineața următoare, când totul era terminat. Nathalie fusese deja dată spre adopție și nu s-a mai întors niciodată, până acum.

Apoi s-a șters la gură cu un șervețel.

Ar fi vrut să îl întrebe mai multe despre Nathalie și despre incidentul acela, dar nu voia să riște să strice legătura dintre ei. Așa că a continuat să-i vorbească despre proiectul său fotografic și despre întâlnirea cu soții Larssons. Au discutat despre importanța colectării sau distribuirii de bunuri. După care a făcut un semn spre biblioteca lui.

— Să înțeleg că ești pasionat de… paranormal?

— Da, presupun că da, a răspuns el mușcând dintr-un biscuit.

— Așa ai fost mereu?

— Nu, nu dintotdeauna. Cândva am fost profesor… de fizică.

— Am înțeles, a spus Maya surprinsă. Ce specializare?

— Teoria coardelor. Mecanica cuantică.

— Interesant, a zis ea. Este adevărat că 99,99% din materie este spațiu gol?

Göran zâmbea.

— Văd că ești la curent.

— Nu chiar, a răspuns ea clătinând din cap.

— Tot se pare că știi mai multe decât restul oamenilor, și-a dat el cu părerea, punând cana pe masă. Dar adevărul e că aproape 100% este spațiu gol. Nici măcar nucleul atomic, despre care presupun că face vreo excepție, nu are niciun volum real la nivel fundamental. Dar poate că ar trebui precizat că nu este vorba despre un vid. Este ceva care fierbe, care fluctuează, permanent se întâmplă ceva. Acel așa-zis spațiu gol conține un potențial nelimitat pentru apariția particulelor. Include totul și nimic în același timp. Dar e puțin mai dificil de… să te raportezi la asta. În viața de zi cu zi, ca să mă exprim așa.

Maya zâmbea.

— În cazul acesta, aș vrea să împărtășesc ceva cu tine, a spus ea, în timp ce își scotea telefonul. Stai puțin… aici e.

A început să citească.

„Golul nu reprezintă un vid total, nu înseamnă că nu există absolut nimic, doar că lucrurile nu se manifestă în modul în care logica minții umane presupune că o fac. Golul este în esența tuturor lucrurilor, ființelor și evenimentelor și nimic din ceea ce vedem, auzim sau suntem nu e de sine stătător, totul este o expresie empirică a integrării perpetue într-un decor în continuă schimbare”.

A pus telefonul pe masă.

— Da, presupun că așa am spus și eu, cu toate că în varianta asta sună mai frumos, a zis Göran cu un zâmbet mulțumit. Explică mecanica cuantică pe scurt. Unde ai găsit-o?

— Este o descriere a golului ca realitate fundamentală, a spus ea, făcând o pauză. În filosofia budistă.

— Incredibil! a zis el râzând. M-ai prins!

— Și poți să intri în legătură cu această realitate prin înfrânarea simțurilor, continuă ea. Prin meditație, de exemplu. Deci, poate că trebuie să faci o incursiune în străfundurile sufletului tău, pentru a experimenta direct legile mecanicii cuantice, pornind de la existențialism.

— Poate că da, a aprobat Göran, ridicând din sprâncene și luând o gură de cafea.

— În orice caz, a clarificat Maya. Te ascult. Cum ai ajuns să renunți la fizică?

— Ne-am mutat aici. Iar toată atenția mea… cum să spun eu… a schimbat macazul. Asta a fost pe la sfârșitul anilor ’80. Doamne, cum zboară timpul! Au trecut aproape treizeci de ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Ei bine, ce pot să spun? După ce am locuit aici o vreme, am constatat… ei, bine, am început să observ că era ceva în neregulă.

— La ce te referi?

— La început, a fost un fel de presentiment. Dar apoi au început să se întâmple fel de fel de chestii. Lucruri mai concrete.

— Cum ar fi?

— Dispariţiile astea, a răbufnit Göran, privind-o insistent. De asta ești aici, nu-i așa? Despre asta vrei să vorbim?

Maya a luat cana și a dat încet din cap.

— Bănuiam de mult timp că toate disparițiile din zonă aveau de-a face cu Mossmarken, a spus Göran.

— Da, am auzit că aveau astfel de suspiciuni.

— Am chemat poliția de nenumărate ori. Dar nimeni nu m-a luat vreodată în seamă. Mă cred nebun, sigur m-au trecut pe vreo listă. Probabil că se aprinde o luminiță roșie de fiecare dată când apare numărul meu. Cel puțin până acum, pentru că eu le-am spus de mult că ar trebui să-l caute pe acel Stefan Wiik pe aici.

— Cine crezi că a mai dispărut aici și ce te face să crezi asta?

Göran s-a ridicat de la masă, a ieșit din cameră și a revenit repede, cu un plic gros.

— Uite, a spus el, împrăștiind mai multe hârtii pe masă.

Fiecare pagină conținea un nume, o vârstă și data dispariției, frumos listate, precum și o fotografie și articole decupate din ziare. Maya s-a aplecat asupra lor și le-a studiat în detaliu. O imagine anume îi captase atenția.

Stefan Wiik.

După atâția ani în pământ, încă putea fi recunoscut cu ușurință.

— Sunt sigur că ai auzit despre el, a spus Göran, ridicând o bucată de hârtie cu imaginea unui băiețel cu un zâmbet larg. A dispărut într-o excursie, acum vreo zece, unsprezece ani și nu a fost găsit niciodată. Cu mai mulți ani în urmă, la rândul ei, o nemțoaică la vreo patruzeci de ani n-a mai fost găsită vreodată și se credea că a trecut prin Mossmarken chiar înainte să fie

dată dispărută, dar după o vreme căutările au fost oprite și s-a stabilit că ea, cel mai probabil, plecase la casa ei. Și tot așa s-au petrecut fel de fel de astfel de cazuri în Mossmarken, dar nimeni nu pare să le acorde vreo atenție.

După câteva clipe de pauză, a continuat cu o voce joasă:

— Dar pentru mine, situația a fost dintotdeauna clară. Am început să studiez fenomenul, devenind tot mai interesat de… cum să mă exprim… de aceste vechi superstiții. Zvonuri despre lucruri aparent inexplicabile. Am citit diferite teorii despre spiritele malefice, despre stafii, dacă vrei. Dacă alegi să crezi măcar o parte din aceste informații, poate că astfel de dispariții nu ar mai fi atât de inexplicabile. Dar, bineînțeles, m-am băgat singur în belele. Interesul acesta este diametral opus poziției mele academice, așa că n-am mai călcat de ani întregi în instituția la care lucram. Reputația mea este complet compromisă, probabil.

Maya s-a aplecat în față. Printre toate documentele și hârtiile acelea era un dosar gros, de care nu se atinsese.

— Ce e acolo? a întrebat ea, arătând cu degetul spre dosar.

— Sunt… cercetările pe care le-am făcut despre… soția mea. Și ea a dispărut. Imediat după ce Nathalie și familia ei s-au mutat aici.

— Oh, da, am auzit despre asta.

— Nu prea… nu vreau să vorbesc despre asta, dacă nu te superi. Mulți oameni cred că m-a părăsit pur și simplu.

— Și nu asta s-a întâmplat?

Göran s-a uitat la ea.

— După cum am spus, aș prefera să nu deschid subiectul.

Maya și-a îndreptat spatele.

— Desigur. Dar dacă nu mai lucrezi la universitate, cum te întreții? Presupun că treaba asta cu fantomele nu-ți aduce prea mulți bani, nu?

El zâmbea.

— Habar n-ai tu. Nenumărate publicații din întreaga lume investighează fenomenele paranormale în fel și chip. Cred că am scris pentru jumătate dintre ele. În diferite limbi. Nu aș spune că fac mulți bani, dar mă descurc.

— Deci vrei să spui că tu… cum să formulez… chiar crezi în stafii? Göran a început să râdă cu poftă, dându-și capul pe spate.

— Nathalie obișnuia să mă întrebe același lucru. Pe atunci nu aveam nicio noimă despre acest subiect și nu știam niciodată ce să-i răspund.

— Dar acum ești informat?

— Ah, fac asta de aproape trei decenii și, când studiezi ceva atât de sârguincios, cu puțin noroc, ajungi să acumulezi o mulțime de cunoștințe. Mai mult decât atât, aș putea spune că am dezvoltat o relație cu spiritele de pe aceste meleaguri. Au devenit vecinii mei. Se întâmplă adesea ca ele să fie singurele care îmi ies în cale o bună perioadă de timp.

Maya se simțea puțin încordată. Desigur, țăcăneala lui i se părea amuzantă, dar ceva din comportamentul lui o neliniștea, în același timp, ceva care îl făcea să nu pară chiar atât de inofensiv.

„Nebunii inteligenți sunt cei mai periculoși”.

Nu-și mai amintea unde auzise asta. Oare la Leif?

— Și, la ce concluzie ai ajuns? a întrebat ea.

Göran a ridicat privirea și a privit-o insistent. Apoi s-a ridicat, a luat ibricul, a umplut cănile și s-a așezat din nou la masă.

— Dacă noi, oamenii, suntem diferiți când suntem în viață, nici nu se compară cu ceea ce se întâmplă cu noi după moarte. Ceea ce noi numim fantome cuprinde o întreagă serie de fenomene atroce. Cred că locul și istoria locului dictează forma pe care o iau spiritele sale.

— Aici cum stau lucrurile? l-a întrebat Maya. Cum ai descrie stafiile despre care tu crezi că bântuie în Mossmarken?

— Am ajuns să le văd ca pe niște… cum să spun eu… Reziduuri umane.

Maya îl privea nedumerită.

— Poftim?

— Imaginează-ți o persoană după ce corpul și sufletul ei au dispărut. Ce mai rămâne în urma ei. Gunoiul.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea.

— Gânduri golite de conținut, care rătăcesc fără țintă. Un chin etern, dar în absența durerii. Amintiri uitate, reprimate. Astfel de lucruri.

— Da, dar, a zis Maya, ceea ce descrii tu nu e… nimicul?

Göran părea mulțumit.

— Exact. Tocmai de asta susțin că este o contradicție în termeni să afirmi că spiritele există. Pentru că o fantomă este o

himeră, un gol. Numai că acest nimic, această lipsă, poate avea puteri enorme. Un fel de… foame. Cred că asta am simțit prima oară când m-am mutat aici, ceea ce mi-a stârnit interesul de la bun început.

— Și care crezi că e legătura dintre spiritele acestea puternice și dispariții? a întrebat Maya.

Göran se uita lung la ea.

— Tu ce crezi?

Au rămas amândoi cufundați în tăcere. Maya era înspăimântată. Trebuia să plece de acolo.

— Nu prea înțeleg, vrei să spui că… tânjesc după… oameni vii?

— Da, după trupul și sufletul care le lipsesc.

Göran a venit mai aproape și a privit-o drept în ochi, cu pupilele dilatate, blocând lumina.

— Problema este că, din moment ce aceste spirite nu au nici creier, nu au de unde să știe că, odată ce victima lor moare, ei nu se pot folosi de corpul sau de sufletul ei. E complet lipsit de sens. Dar când vine vorba de fantome, nu te poți aștepta să aibă vreo logică. Asta e tot ce pot spune cu certitudine.

Maya închisese ochii, încercând să-i înțeleagă raționamentul.

— Vrei să spui că, dintre oamenii care s-ar putea să fie îngropați acolo, unii sunt ca Fata Merișor, care a fost sacrificată pentru a-i mulțumi pe zei, în timp ce pe alții i-a înghițit pământul pentru că fuseseră ademeniți acolo de cei care erau morți deja?

— Da. Deși în cazul victimelor din timpurile moderne varianta a doua e mai plauzibilă, pentru că tradiția sacrificiului uman nu se mai practică.

Maya a tresărit, mușchii feței i se încordaseră. Uitase că în presă nu fuseseră publicate toate detaliile despre Johannes Ayeb și Stefan Wiik.

— Nu-i așa? a întrebat Göran, care observase schimbarea ei de comportament. A privit-o atent, apoi a dus degetul la buze. Jertfă umană? a șoptit el. Crezi că Stefan Wiik a fost sacrificat?

— Nu pot să dezvălui… a zis ea, gesticulând cu mâinile prin aer. Îmi pare rău!

— Nu e nevoie să spui nimic, am înțeles. Ce ai găsit în mormântul lui? Unelte? Bijuterii? Alte obiecte de valoare? Bani?

Ea îl privea înfricoșată, dar se părea că trăsese aceste concluzii de unul singur.

— Am spus-o mereu, dacă tot sunt sacrificați, măcar să le asiguri tot confortul.

— Cu cine ai mai vorbit despre asta? l-a întrebat ea.

— Cu cine am vorbit despre asta? De aproape treizeci de ani numai cu asta m-am ocupat, poate vrei să mă întrebi cu cine n-am apucat să vorbesc încă? Încerca să se adune. Pot să te mai întreb ceva? a spus el cu nerăbdare în voce. Zici că ai fost la muzeul de la Karlstad, așa că ai aflat, poate, că uneori se foloseau țăruși ca să țină trupurile în loc și, posibil, ca să-i împiedice să se ridice din morți. E adevărat că există puține dovezi care să ateste că această practică îi oprește cu adevărat pe strigoi, dar trebuie să întreb: bărbatul acela pe care l-ați găsit, cel din Brålanda, fusese cumva… tras pe rug?

Maya și-a dat seama că rolurile se inversaseră. Acum el era cel care voia ceva de la ea.

— Sunt sigură că nu va dura mult timp până când astfel de informații vor fi relatate în presă, a spus ea. Dar până atunci va trebui să ai răbdare.

Göran a ridicat din umeri.

— Uite, a continuat ea, acești strigoi… cum îți închipui că arată? Ca înfățișare?

— Ei bine, nu cum ți-ai imagina o fantomă, dacă la asta te gândești. Nu sunt străvezii… deși am auzit că siluetele morților se pot ivi din apă. Singura materializare pe care am văzut-o eu cu ochii mei este un fel de… fum sau o ceață. Se ridică într-un anume fel în aer. Înconjurând victima.

— Ai văzut cu ochii tăi?

— Cu mult timp în urmă. Presupun că asta m-a făcut să iau toată treaba în serios. Fizician fiind, nu puteam concepe cum ar putea să prindă formă ceva fără corp.

— Ce ai văzut?

— Un cocoș negru. Era dimineața devreme. L-am zărit înainte să mă vadă el pe mine și am încercat să mă furișez, ca să mă uit mai bine. Se umfla în pene. După care a început să-și agite speriat aripile. Parcă l-ar fi tras ceva în jos. Și atunci am văzut fumul acela. Iar cocoșul a dispărut în doar câteva secunde. Parcă l-a înghițit pământul. Am fost șocat.

— N-ar fi putut să se înece pur și simplu în mlaștină? Poate s-a împotmolit și nu a mai putut să iasă din mâl, a sugerat Maya.

— M-am gândit și eu la asta, dar nu. Am fost să verific. Pământul era destul de ferm acolo.

— Totuși, asta contravine teoriei tale, într-un fel. Spui că nălucile tânjesc după oamenii cu trup și suflet, pentru că ele nu au așa ceva.

— Nu le știu nici eu pe toate. Poate că nu e musai să fie o ființă umană. Presupun că nu e rău nici cu un cocoș. După cum spuneam, când vine vorba de fantome nu trebuie să te aștepți să aibă ceva vreo logică, a zis el, ridicându-se în picioare. Vrei să facem o plimbare? Vreau să-ți arăt ceva.

Maya a tresărit.

— Acolo? În mlaștină? a întrebat ea.

El a încuviințat dând din cap.

∵

Cineva a bătut la ușă. De două ori, cu putere. Nathalie tocmai se așezase la masă, în cabană, și pornise laptopul.

A deschis temătoare ușa și l-a văzut pe Alex, îngrijitorul, cu o cutie de unelte într-o mână.

— Ușa, a zis el. Încuietoarea.

— Da, așa e, a afirmat Nathalie. E stricată, uneori nu se deschide, de parcă aș folosi cheia greșită.

Alex nu a zis nimic, a lăsat trusa pe hol și s-a apucat de treabă.

Nathalie l-a urmărit, apoi s-a întors încet înapoi, în cameră, și s-a așezat pe pat. Asculta zgomotul burghiului, sunetul plăcilor metalice, loviturile înăbușite în pragul și în tocul ușii. Era ceva relaxant la acel zgomot, aproape hipnotic.

După un timp, a sunat telefonul. Erau cei de la laborator. Probabil aveau vești despre probele pe care le trimisese zilele trecute.

— Da, Nathalie Ström la telefon, a spus ea, dându-și imediat seama că era ceva în neregulă. Femeia de la celălalt capăt ai firului abia reușea să-și găsească cuvintele.

— Am fost puțin... nedumeriți cu privire la rezultatele analizelor. Am vrut să vă anunț înainte de a le trimite înapoi, pentru reevaluare.

— Bine, a zis Nathalie surprinsă. Ce se întâmplă?

— Cred că e ceva în neregulă cu probele acestea. Nu am găsit nicio particulă din componentele la care ne așteptam: azot, oxid de azot sau metan.

Nathalie era în stare de șoc.

— Ce vrei să spui? Le-am luat la fel ca de obicei. E imposibil.

— Îmi pare rău, dar nu s-a înregistrat nimic.

— Nici măcar unul dintre componente? a întrebat Nathalie.

— Nici măcar unul.

Nathalie simțea că i se uscase complet gura. Prin minte îi treceau fel de fel de gânduri.

„Este eroarea lor”, se gândea ea. „Despre asta trebuie să fie vorba. Sau poate că a greșit Johannes ceva când a luat probele”.

„Nu, spiritele sunt de vină. Asta fac ele. Elimină orice altceva”.

— Poftim? a întrebat femeia.

— Nu am spus nimic, s-a grăbit Nathalie să zică.

— Ce să elimine? se auzea vocea femeii. Nu înțeleg.

— Am spus că o să arunc o privire. O să vă trimit niște probe noi în câteva zile. Sau o să mă descurc fără ele. E în regulă. La revedere.

A închis telefonul înainte ca femeia să mai apuce să spună ceva. Avea lacrimi în ochi, iar oboseala începuse să-și spună cuvântul. S-a întins pe spate, a închis ochii și a ațipit.

Când i-a deschis ochii, o siluetă înaltă stătea în picioare, chiar lângă ea, falnică precum un munte.

— Dumnezeule, a exclamat ea când și-a dat seama cine este. Alex. M-ai speriat… am uitat că ești aici.

— Am terminat, a spus el.

Nathalie s-a ridicat din pat.

— Da, bine. Mulțumesc pentru ajutor.

Dar Alex nu se mișca din loc. Lumina cădea din spate, făcându-l să pară ca o umbră uriașă, cu doi ochi albi.

— Mulțumesc foarte mult pentru ajutorul tău, a repetat ea.

În clipa aceea s-a întâmplat ceva. Parcă întreaga sa ființă începuse să se transforme. Privirea lui absentă se limpezise brusc.

Nathalie se cutremura. Oare Alex era… normal?

Dar în clipa aceea s-a uitat pur și simplu la ea, poate chiar i-a zâmbit puțin. După care s-a întors și a plecat.

∵

Maya și Göran au pornit pe o cărare îngustă, împrejmuită pe ambele părți de pădure. În prima jumătate de oră au mai întâlnit câțiva oameni pe drum: mai întâi un grup format din cinci

adolescenți și, mai târziu, două femei și un bărbat la vreo treizeci de ani. S-au întors pe lateral, ca să treacă unii pe lângă alții pe cărare.

— De obicei este pustiu aici, a murmurat Göran. Ciudat ce poate face un cadavru.

Maya știa cât de multă atenție putea să genereze scena unei crime. Oamenii veneau să simtă starea de spirit, să vadă cu ochii lor locul. Iar toate zvonurile și istorisirile despre mlaștină îi incitau și mai tare.

Se opreau din când în când, ca să facă Maya poze.

Fotografiile nu erau deloc reușite. Se simțea constrânsă, încordată. De asemenea, nu se simțea confortabil să lucreze în preajma lui Göran. Nu știa de ce. În general, nu o deranja să lucreze în preajma altor oameni, dar bărbatul acela îi transmitea o stare stranie. În plus, nu era încălțată corespunzător, deja era udă la picioare.

— Este interesant să te văd în acțiune, a spus el. Nu mai sunt obișnuit să văd un om la treabă.

— Înțeleg, a zis Maya. Se întâmplă.

Au mers în tăcere o vreme.

— Pot să te întreb ceva? a rostit ea. Ce știi despre ce s-a întâmplat cu fiica mai mare a lui Larssons?

— Cu Tracy? Nu prea multe. Nimeni nu vrea să vorbească despre asta. Dar știu că oamenii, mai în glumă, mai în serios, spun că spiritele au luat-o, a explicat el clătinând din cap. Oamenii sunt niște proști. Nu e bine să faci haz de necazul altuia.

— Dar tu chiar crezi că spiritele au luat-o?

— Se prea poate. Deși habar n-am cum a fost vremea în ziua aceea.

— Vremea? a întrebat Maya, oprindu-se puțin.

— Există o teorie conform căreia fantomele își identifică victimele în timpul schimbărilor bruște de vreme, a spus Göran. Sau invers, procesul alegerii victimei influențează vremea. De obicei, o furtună se pornește din senin, iar odată ce spiritele și-au ales victima, totul revine la normal la fel de repede.

— Nu înțeleg. Ce legătură au toate astea cu condițiile atmosferice?

Göran a oftat.

— Te axezi pe ceva greșit. Sau, mai degrabă, nu pui corect întrebările.

Maya s-a cutremurat. Era atât de convingător! De parcă era sută la sută sigur că ipotezele lui erau adevărate. Atât de convins, încât nici măcar nu lua în calcul opiniile altora.

— Dar tu? a spus ea. Și familia Larssons? Și cei de la conac? Nu se presupune că voi, cei care locuiți aici, riscați să fiți aleși într-o zi?

— Ba da, și asta s-a întâmplat și cu Tracy, probabil. Poate că noi, ceilalți, am avut pur și simplu noroc. Deși poți să vezi și singură toate casele astea abandonate. Cine știe ce s-a întâmplat cu oamenii care au locuit în ele? Eu n-am nici cea mai vagă idee. Nu știu. Și nici nu am primit vreun răspuns plauzibil.

S-a oprit și a ridicat privirea spre decorul liniștit.

— Nu crezi că e posibil să se fi mutat pur și simplu, să-și fi părăsit locuințele? Nu ar trebui să fie atât de greu de aflat, a spus Maya. Yvonne Larsson mi se plângea că nu reușește să-și vândă casa.

— Tocmai. Cine ar vrea să se mute aici? Acest ultim incident nu face o reclamă prea bună. Da, or fi oamenii fascinați de un mister nerezolvat, dar vor să se țină la distanță.

— Ție nu ți-e frică? a întrebat ea.

— Frică? Nu, deloc. Ar putea fi punctul culminant al carierei mele, să fiu înghițit de fantome.

— Să înțeleg că ești puțin dezamăgit de faptul că nu ți s-a întâmplat asta până acum?

Göran a început să râdă.

— Nu este niciodată prea târziu. Cu o moarte, toți suntem datori și un astfel de sfârșit ar fi unul inedit.

— Dar, dacă nu mă înșel, a zis Maya, cei care sunt ademeniți de spiritele din mlaștină nu sunt trași pe rug, nu?

El râdea din nou, cu poftă, de parcă nu mai auzise de mult ceva atât de amuzant.

— Nu, nu cred că sunt capabili de așa ceva. Asta e o acțiune concretă, întreprinsă de oameni care chiar sunt în viață. S-a oprit și i-a arătat o porțiune împădurită a mlaștinii. Acesta este locul pe care voiam să-l vezi.

Maya zărea ceva printre crengi.

— O fortăreață? a întrebat ea, urmându-l pe Göran.

— E vechea cazemată a lui Nathalie, unde venea să se joace cu Julia, prietena ei.

Maya privea lemnul ce părea nou și acoperișul metalic, care nu era deteriorat aproape deloc, părea ridicat doar cu câțiva ani în urmă. S-a strecurat înăuntru și a deschis un dulăpior plin de reviste cu benzi desenate și prăjituri. Locul părea recent construit, nu avea cine știe ce semne de uzură.

— Dar trebuie să fi trecut deja vreo cincisprezece ani de când Nathalie a plecat de aici. Fortăreața asta a fost folosită recent. Este în stare perfectă.

— Știu. E o poveste amuzantă. Eu le-am ajutat să o construiască. A trecut mult timp de atunci. Părinții lor nu știau nimic despre asta. Sunt sigur că nu le-ar fi permis să vină aici. Fetele nu aveau voie să umble singure prin mlaștină. Dar își doreau atât de mult să stea aici, încât m-am gândit că era mai bine pentru ele să aibă un loc sigur, de care să știu și eu, decât să alerge brambura pe aici.

— Și l-ai păstrat, l-ai îngrijit în toți acești ani?

— Nu, tocmai, asta e chestia. M-am gândit că ar fi bine să știi că... cineva a preluat cazemata de când au plecat fetele.

— Știi despre cine ar putea fi vorba?

— Da, a răspuns el ferindu-și privirea.

— Despre cine e vorba?

— Nu vreau să-i creez probleme, te rog să mă crezi, nu am nicio treabă cu el, dar...

— Cine e?

— Numele lui este Alex. E îngrijitorul de la conac.

— Un bărbat în toată firea?

— Alex este adult din punct de vedere fizic, dar mental e complet imatur. Locuiește într-o casă din apropierea conacului și cunoaște mlaștina asta mai bine decât oricine altcineva, probabil.

— Cum așa?

— Aici vine să își petreacă timpul liber. Se uită după păsări și alte animale, păstrează un fel de jurnal despre ele. E locul lui preferat.

Maya a intrat în fortăreață și a privit în jur. Dinăuntru se vedea până departe, în zare, cu toate că fortăreața era bine ascunsă.

— Cum l-ai descrie pe individul ăsta, pe Alex?

— Ce vrei să spui?
— Cum arată? Postura lui… cum merge?
— De ce întrebi?
— Am văzut pe cineva prin zonă când fotografiam prin mlaștină, era cineva care… care părea să se miște într-un mod mai ciudat.
— Da, s-ar putea să fie vorba despre Alex, merge cumva cocoșat, a spus Göran, imitându-l. De parcă ar vrea să pară mai scund decât e în realitate.
Maya a scos telefonul, dar nu avea semnal.
— Trebuie să dau un telefon, a zis ea nerăbdătoare.
— Putem să mergem la conac, este mai aproape de civilizație, a îndemnat-o el. Și poți să vorbești și cu Alex, dacă tot suntem acolo.

*

— Tocmai am terminat de servit masa de prânz, dar sunt sigur că a mai rămas ceva, dacă vă este foame, a spus Agneta, poftindu-i pe Maya și pe Göran în foaierul conacului.
Agneta l-a îmbrățișat pe Göran și i-a zâmbit Mayei.
— Văd că te-ai întors! Ți-a stârnit cumva interesul cursul care te învață cum să trăiești o viață perfectă? Sper că nu vii cu vești proaste.
— Nu, a răspuns Maya. Am vrea doar să stăm de vorbă cu meșterul.
— Cu Alex? Tocmai l-am văzut. Mă duc să-l chem.
Agneta a dispărut, dar a revenit curând.
— Nu-l găsesc nicăieri. Cred că s-a dus acasă. Știți unde locuiește?
— Da, a răspuns Göran.

∵

O potecă îngustă, cu pietriș, se întinde din curte spre pădure. Maya bănuia că acea casă mică, vopsită în roșu, de la capătul drumului, era casa îngrijitorului.
— Acolo locuiește, a spus Göran. Am fost să-l vizitez de câteva ori. E un băiat bun. Tăcut, dar cumva simpatic.
Au bătut de câteva ori la ușă și l-au strigat, dar nici urmă de Alex.
— De regulă folosește baraca aceea pe post de atelier și spațiu de depozitare, a explicat Göran, făcând semn spre o clădire din apropiere.

Ușa era deschisă. Înăuntru se simțea un miros proaspăt, iar instrumentele atârnau pe perete atât de frumos ordonate, încât părea aproape înfricoșător, iar podeaua era mai curată decât la ea acasă.

— Alex? a strigat ea.

Niciun răspuns. Göran a ieșit afară, în timp ce Maya continua să se uite prin atelierul lui Alex. Într-o tavă din plastic, pe banca de lucru, se afla o hartă. S-a aplecat, ca să vadă mai bine.

Era harta mlaștinii, plină de note și simboluri. Și-a dat seama că unele semne marcau locurile unde văzuse anumite păsări și alte vietăți. Dar erau și alte marcaje, pe care nu le înțelegea.

A fotografiat harta cu telefonul și s-a îndreptat spre ușă. Între timp, mărise imaginea pe ecranul telefonului și cerceta în detaliu unele însemne.

A identificat șase marcaje cu același simbol. Dacă nu cumva citea greșit harta și instrucțiunile, se prea putea ca unul dintre însemnele acelea să reprezinte locul în care fusese găsit Stefan Wiik.

∵

— Moartea lui Tracy nu a fost singurul eveniment tragic din vara aceea, a spus Nathalie.

Era în spital, uitându-se la Johannes, care se odihnea în patul lui. Prin fereastra deschisă se auzeau zgomotele din trafic, cineva râdea pe stradă, altcineva pornea motorul mașinii.

— M-am gândit că a venit momentul să-ți povestesc și despre celelalte evenimente. Nu e ușor, dar dacă tot am ajuns până aici, măcar să continui. Vreau să-ți spun tot.

Apoi nu a mai spus absolut nimic mai mult de douăzeci de minute, își plimba degetul pe încheietura lui Johannes, gândindu-se la acea noapte, din august 2002, când a fost începutul sfârșitului. La acea Nathalie de vreo doisprezece ani, care-și pierduse cea mai bună prietenă, după ce o văzuse pe sora mai mare a Juliei înecându-se în mlaștină. Își amintea tăcerea aceea profundă și durerea mută pe care o simțea până în măduva oaselor.

„De ce nu a spus nimeni nimic?”

„De ce a fost totul cufundat în liniște?”

∵

Ultima zi începuse în camera ei, în casa lor din Mossmarken. Radioul și aparatul de cafea o treziseră. Zgomotul acela

repetitiv, care cândva i se păruse atât de plăcut și familiar, era acum doar un șuierat agasant, supărător. Patul ei moale, ce i se păruse mereu atât de minunat, acum era anemic și plin de disperare. Gurile din tavanul de lemn țipau cu adevărat, mai zgomotos ca niciodată.

Cutia de cereale și sticla de lapte se terminaseră când s-a trezit ea, o așteptau doar un castron gol și o lingură rece.

— Bună dimineața.

Vocea mamei îi răsuna fantomatic în minte.

— Unde e tata? a întrebat Nathalie, dar chiar în clipa aceea i-a zărit haina roșie prin fereastra de la bucătărie, chiar înainte ca el să intre pe ușă, cu mâinile murdare de ulei.

O rafală de vânt rece a pătruns dinspre grădina ofilită, înainte să închidă ușa în urma lui.

— 'Neața, Natti. Ai dormit bine?

Ecoul acelor cuvinte care nu mai existau. Vorbele rostite în acea ultimă zi. Pluteau în jurul ei, prin trupul ei, spulberând orice speranță, mistuind-o ca o vâlvătaie. Cum puteau să doară atât de tare niște cuvinte care nu mai existau?

Nathalie mângâia în continuare încheietura lui Johannes, fără să-și dea seama că nu era deloc o mișcare delicată. Abia mai putea să respire.

∵

Toți cei care locuiau în jurul mlaștinii își dăduseră întâlnire în seara aceea, acasă la familia Nordström. Aveau un fel de întrunire și, după cină, părinții ei au început să scoată sticlele de băutură. Își pregătise fiecare câte ceva de băut înainte de sosirea invitaților.

— În seara asta aveam o întâlnire doar între adulți, i-a spus mama ei. Poți să-ți iei niște chipsuri în camera ta, dacă vrei.

Apoi au început să sosească. Göran. Agneta și Gustav. Yvonne, Peder și alte câteva persoane de la casele și fermele învecinate. Vedea totul ca prin ceață.

Nathalie își amintea că adormise și că se trezise brusc. Apoi țipete și agitație. Tăcerea care urmase după ce toți oaspeții plecaseră. Simțea că se învârte pământul cu ea. După care îi auzise certându-se. Vocea furioasă a tatălui ei.

Și focurile de armă.

Își amintea împușcăturile.

Nu îi mai mângâia încheietura lui Johannes. L-a prins cu putere de mână, strângându-l tare, parcă ținându-se de el, ca să nu cadă. De parcă el era singurul punct de sprijin de care se putea agăța.

Își amintea cum coborâse în bucătărie, unde o văzuse pe mama ei zăcând într-o baltă de sânge. Era îmbrăcată cu tunica aceea albastră, pe care Nathalie i-o alesese cu câțiva ani în urmă.

„Albastru? Zici tu? Da, de ce nu?”

Îl văzuse pe tatăl ei, Jonas, chiar lângă mama ei.

„E rănit. Are capul spart. Sună la poliție. Tata are capul spart și zace pe podea, lângă mama. E sânge peste tot, sângerează amândoi… Nu pot să opresc sângerarea”.

Așteaptă afară.

„O să aștept afară”.

Își amintea cum ieșise din casă și așteptase în mașină să vină poliția și ambulanța.

Nu mai știa exact ce a urmat după asta, avea un gol de memorie, i se tăiase filmul, ca și cum ceva din interiorul ei ar fi fost scos din priză, fiind complet deconectat de la realitate. Parcă ar fi plutit stele cu părinții ei, dansând, râzând, ținându-se în brațe.

Oare murise și ea? Oare ajunseseră în rai?

Parcă nicio frontieră n-ar mai fi fost între ea și părinții ei; parcă ei înșiși erau întruchiparea dragostei pe care o simțeau unul pentru celălalt, ce radia din ei la ceremoniile școlare, în zilele însorite de toamnă, în mașină, în drumul spre lac, care se ascundea în ochii mamei ei și în vocea tatălui său.

În același timp, panica îi sfredelea sufletul, ca o lamă tăioasă, din oțel rece ca gheața. Era o promisiune ce urma să fie încălcată, o promisiune pentru tot restul vieții ei, care zăcea sângerând în bucătărie. Și lumina aceea strălucitoare, azurie, ca tunica mamei. O mare de albastru.

Sunetul sirenelor.

Întrebările care au urmat. Răspunsurile.

— Nathalie, știu că e dureros să auzi asta, dar credem că tatăl tău a împușcat-o pe mama ta, după care s-a sinucis.

„Vreau să plec de aici. În clipa asta”.

„Poți să mă iei de aici? Acum?”

„Cum să fugi, să scapi, să uiți de tine?”

∵

Leif nu i-a răspuns la telefon, așa că Maya i-a lăsat un mesaj. Dar, în cele din urmă, nu a mai avut răbdare și s-a urcat în mașină, a traversat pădurea și a pornit pe autostrada E45, spre Karlstad.

Tocmai parca în fața clădirii unde se afla apartamentul lui Leif, când acesta a sunat-o.

— Ești acasă? a întrebat ea.

— Da, a răspuns el.

— Urc la tine. Chiar acum.

Leif a ieșit nedumerit pe hol, în întâmpinarea ei.

— Ai venit până aici în ziua ta liberă? a întrebat el. Trebuie să fie vorba despre ceva important.

— Ai cafea? l-a întrebat Maya, trăgându-și sufletul.

— Da, a răspuns Leif, îndreptându-se spre bucătărie.

Maya s-a așezat nerăbdătoare la masa din bucătărie, în timp ce Leif scotea două căni.

Apoi a început să-i povestească despre ce găsise în cabana îngrijitorului. Leif se lipise cu spatele de spătarul scaunului, ascultând-o cu brațele încrucișate. Maya își încheie pledoaria arătându-i imaginea hărții de pe telefonul ei.

— Vrei să spui că… Tu chiar crezi că…

Maya se uita lung la el.

— Cred că locurile însemnate de el ar putea fi alte morminte. A marcat pe hartă exact locul unde l-am găsit pe Stefan Wiik.

— Dar de ce? a întrebat Leif. Cine e individul ăsta?

— Lucrează de mulți ani la conac, ca îngrijitor. Lumea zice că are un ușor retard mental.

— Cine zice asta?

— Așa mi s-a spus…

Multă vreme nu și-au mai vorbit, se auzea doar ticăitul ceasului cu cuc de pe perete, care marca impasibil fiecare secundă cu un bâzâit discret.

— Mai întâi de toate trebuie să mergem să investigăm locurile bifate de el, a concluzionat Leif în cele din urmă. Nu e cazul să ne ambalăm. Vom merge doar noi doi. În recunoaștere.

Au printat harta și au găsit o busolă și o lopată în magazia lui Leif, apoi și-au început pelerinajul prin pădure. Codru și iar codru cât puteai vedea cu ochii. Maya aproape că uitase cât de împădurită era regiunea aceea.

Când au ajuns în parcarea din Mossmarken, a urcat în mașina lui Leif, pe scaunul pasagerului. Au studiat harta și au decis unde să meargă mai întâi.

∵

Amurgul se lăsa ca o perdea de mătase. Și-au continuat cu pas alert drumul prin mlaștină, încercând să nu se abată de la hartă.

Cincisprezece minute mai târziu, se apropiau de locul unde se așteptau să găsească rugul. S-au despărțit și a început să caute fiecare pe cont propriu. Au mers înainte și înapoi pe cărare, pe lângă potecă, prin mlaștină. Această porțiune era ușor de parcurs, nu băltea apa la fiecare pas. Problema era că nu reușeau să găsească locul marcat. Harta acoperea o suprafață de aproape cincizeci de metri în diametru.

— La naiba, a strigat Leif, după care: Aici! Maya, vino! E ceva aici!

∵

Leif a început să sape cu grijă, în timp ce Maya ținea lanterna îndreptată spre el, încercând să îl ajute, mutând smârcuri și bucăți de pământ din drum. A petrecut mult timp ghemuită, examinând terenul, fiecare smârc părea un mic univers, o lume aparte, cu mușchi în diferite culori și cu floricele delicate ca niște clopoței.

După aproximativ o oră au zărit ceva în turbă. Ceva care nu părea să aibă ce căuta acolo.

Leif s-a așezat în genunchi. A apăsat ușor, cu vârful degetelor, trecându-și mâna pe suprafața netedă, parcă dezmierdând pământul, în cele din urmă, și-a îndreptat spatele și s-a întors spre Maya.

— La naiba, Maya, cred că este… piele de om. Sau de animal, a zis el, ștergându-se la nas cu încheietura mâinii. S-ar putea să mă înșel, dar… Cred că aici e îngropat un om.

O oră mai târziu, alți tehnicieni și un echipaj de poliție ajunseseră în parcare. Au pornit în grup de-a lungul cărării, spre locul descoperirii. În costumele albe, de protecție, arătau ca o procesiune fantomatică. Au ridicat din nou un cort în mlaștină, pentru a proteja orice dovadă.

Orele treceau. După-amiaza s-a transformat în seară. Singurele sunete care se auzeau erau cele făcute de aparatul

foto și de echipamentul de protecție. Și, din când în când, un scurt comentariu sau o întrebare.

— Ce facem acum?

— Curăță aici, te rog.

— Am găsit ceva.

Chiar identificaseră o persoană acolo.

Maya a făcut mai multe fotografii, pe măsură ce corpul apărea puțin câte puțin din pământ. Un braț, capul, o ureche. O femeie, îngropată ermetic în mâl, prinsă în mrejele naturii, ca într-o eternă îmbrățișare.

— Verifică-i buzunarele, i-a spus Leif tehnicianului aplecat peste cadavru.

El măsura cu pasul înainte și înapoi, în timp ce îi analiza degetele și rămășițele hainelor.

Câteva clipe mai târziu, a scos la iveală un săculeț familiar.

— Vi se pare cunoscut?

Leif a luat săculețul, l-a desfăcut și a analizat conținutul. S-a uitat la Maya și a făcut un semn scurt din cap.

Maya a lăsat aparatul din mână și s-a așezat pe jos.

S-a întors de la locul crimei și s-a uitat la mlaștină. Cerul acela plumburiu, siluetele copacilor. Noroc că vântul nu mai bătea. Frigul devenise suportabil, deși ea era îmbrăcată cam subțire.

Trecuse deja de miezul nopții, când Maya a auzit pe cineva întrebându-l pe Leif cum reușiseră să găsească trupul. El a povestit despre hartă și despre marcaje.

— Vrei să spui că mai sunt și alte morminte? a întrebat respectiva persoană.

Leif s-a aplecat ușor, și-a scos mănușile și și-a masat fața cu mâinile.

— Da, a afirmat el în cele din urmă. Mai sunt și alte morminte.

5.

Maya s-a încălțat cu cizmele pline de noroi, și-a aruncat aparatul foto pe umăr și a ieșit afară, în răcoarea dimineții. I-a dat binețe o ciocănitoare, al cărei sunet mecanic răsuna cu ecou peste câmpuri și pășuni.

Era extenuată.

Reușise să prindă doar trei ore de somn. La fel și cu o noapte înainte. Trecuse prin multe la viața ei, dar cele petrecute acum le întreceau pe toate. Își amintea lătratul mândru al câinilor care descopereau cadavru după cadavru, lumina reflectoarelor strălucind ca niște stele nefaste deasupra corturilor amplasate în fiecare loc în care fusese identificată o persoană decedată.

Poliția nu avea suficient personal, așa că Leif fusese nevoit să cheme întăriri și echipaje suplimentare.

Doar într-o săptămână, cinci cadavre fuseseră recuperate din mlaștină și niciunul nu reprezenta vreo descoperire istorică.

Tina Gabrielsson, 48 de ani, din Trollhättan, care dispăruse după o călătorie de afaceri în Karlstad, în martie 2004.

Sergio Manchini, 59 de ani, care n-a mai fost de găsit după ce a ieșit la alergat în Hunneberg Park, în Vänersborg, în martie 2008.

Eira Wallgren, 77 de ani, dispărută după o vizită la mormântul soțului său din Cimitirul Nygård din Åmål, în octombrie 2010.

Karl Fahlén, 62 de ani, fusese văzut ultima oară în fața casei sale din Mellerud, unde locuia singur, în octombrie 2014.

Ultima victimă pe care o găsiseră se dovedise a fi Sara Månsson, o fată în vârstă de 21 de ani, care a dispăruse în drum spre casă, în Edsleskog, în octombrie 2006.

Fața ei era ridată, dar intactă, iar părinții au putut să o identifice imediat. De parcă abia ar fi murit.

„Da. Ea este”.

După zece ani.

Maya s-a întâlnit cu părinții Sarei la secția de poliție, unde așteptau să stea de vorbă cu Leif. A venit să-i întâmpine și i-a întrebat dacă voiau ceva de băut.

— Nu, mulțumim, au răspuns ei.

Asemănarea dintre ei era izbitoare; același păr scurt, ondulat, aceleași culori simple și siluete subțiri, aceleași gesturi timide și voci prietenoase, dar mâhnite. De parcă s-ar fi susținut unul pe altul, ca și când ar fi crescut împreună până s-au făcut mari, de parcă ar fi trebuit să fie amândoi la fel, ca să nu se prăpădească.

— Nu mă așteptam să mai fie găsită, a zis mama fetei.

Maya s-a așezat lângă ei.

— În unele privințe, încă încercăm să ne găsim liniștea într-o realitate îngrozitoare, a continuat ea. Poate acum o vom îngropa și o să aflăm ce s-a întâmplat cu ea. Și, mai presus de toate, acum voi avea ocazia să o văd pentru ultima oară, cum nu-mi închipuisem că se va mai putea vreodată. Să o ating pentru ultima oară.

Rostise răspicat acele ultime trei cuvinte. „Pentru”. „Ultima”. „Oară”.

— Pentru mine a fost exact invers, a spus tatăl ei. În toți acești ani, am vrut să cred că e încă în viață, că într-o bună zi o voi vedea din nou. Am refuzat să cred că e moartă. Când mai treceau douăsprezece luni, mi-o imaginam cu un an mai în vârstă. Și acum... a zis el, privind în gol. A rămas cumva aceeași fată de douăzeci și unu de ani. Nu arăta nici măcar cu o zi mai matură decât în dimineața aceea în care a dispărut, când i-am spus la revedere pentru ultima oară. Tot ce mi-am imaginat vreodată, tot ce am construit și am crezut în toți acei ani s-a spulberat, a spus el, ducându-și mâna la ochi. Chiar cu o zi înainte să dispară, venise la mine să o tund. Mereu mă ruga pe mine să fac asta. Până și tunsoarea a rămas la fel. Era... a rostit el, ducându-și mâinile la tâmple. Era scurt în față și mai lung la spate. Nu arăta prea bine, a continuat el râzând, dar Sarei nu-i păsa. „E perfect, tată”, obișnuia ea să spună.

S-a prăbușit pe scaun, ducându-și mâinile la cap și mișcându-le când în față, când în spate.

E dureroasă întâlnirea cu o persoană a cărei ultimă speranță tocmai s-a năruit, speranța de a-și vedea copilul sau vreo altă rudă apropiată în viață.

Circumstanțele puteau fi diferite, detaliile erau întotdeauna altele, dar durerea era mereu aceeași. Orice ai fi spus ar fi sunat aiurea, cum să aduci puțină alinare? Mai bine taci, nu spui nimic. Absolut nimic.

— Dumneata ești ofițer de poliție? a întrebat-o mama fetei.

Maya a dat din cap că nu.

— Sunt fotograf. Am fost să fotografiez locul crimei.

— Știi despre monedele acelea? Am auzit că avea o grămadă de monede în buzunar.

Maya clătina din cap.

— Nu cred că ar trebui să vorbiți cu mine despre asta, a spus Maya.

— Ce mai contează? De ce avea banii ăia la ea? De unde îi luase?

Maya a făcut semn spre biroul lui Leif, chiar când acesta venise să deschidă ușa.

— E mai bine să stați de vorbă cu el.

*

— Punându-l la socoteală pe Stefan Wiik, care a dispărut în 2012, avem acum de-a face cu șase cadavre, a spus Leif Berggren mai târziu, în sala de conferințe a secției de poliție din Karlstad, arătând spre o hartă cu mormintele marcate. Lângă el avea o listă cu numele și pozele tuturor victimelor cunoscute.

Maya a observat că își pusese ochelarii inteligenți sub bărbie. Perechea cu ramă roșie.

— Toate victimele au fost îngropate în ultimii doisprezece ani, a continuat el. Tina Gabrielsson, îngropată prima, a dispărut în 2004. Toate corpurile au răni similare la cap, cauzate de lovituri puternice. Toate au fost trase pe rug, fiind găsite cu una sau mai multe pungi de bani în buzunare. În cele mai multe situații, aproape în toate, este vorba de monede de 10 coroane. Toți au dispărut în martie sau în octombrie și, după cum puteți vedea, criminalul a făcut câteva victime o dată la doi ani. Încă nu știm de ce.

— Astfel se confirmă, de asemenea, teoria potrivit căreia Johannes Ayeb urma să fie următorul pe listă, a vorbit Maya. Au trecut doi ani de când a dispărut ultima victimă. Karl Fahlén.

— Într-adevăr, asta este teoria noastră, a zis Leif.

Inițial Maya convenise să lucreze șaisprezece ore pe săptămână, dar de la începutul săpăturilor, nici nu mai știa câte ore suplimentare făcuse, încerca să participe la cât mai multe ședințe, în rest era pe teren. Lua parte la ședința aceasta alături de vreo alte zece persoane.

— Ce știm despre îngrijitor? a întrebat unul dintre membrii echipei de investigație.

— Asta urma să spun, a zis Leif. I-am percheziționat locuința lui Alex Hagman. Am confiscat mai multe instrumente, îmbrăcăminte, încălțăminte și orice altceva care ne-ar putea ajuta să stabilim o legătură între el și victime. Alex a decis să nu sufle o vorbă, așa că nu am reușit să scoatem nimic de el.

Maya era obosită, simțea că i se închid pleoapele și nu-și putea aduna gândurile. Desena absentă regiunea Mossmarken pe o bucată de hârtie, marcând trei dintre locurile pe care le cunoștea cel mai bine: casa lui Göran, conacul și ferma familiei Larssons. Trasase o linie de la un punct la altul. Dintre toate locurile unde fuseseră comise crimele, numai două nu se aflau în apropierea drumului. Destul de practic, dacă nu voiai să cari un corp foarte departe.

Privea triunghiul format de liniile trasate de ea și a observat că toate erau în aceeași zonă.

„Parcă ar fi Triunghiul Bermudelor”, se gândea ea.

— Dar, după cum spuneam, revenind la victime, a zis Leif, știm că este sacrificată una la doi ani. Prima a fost în 2004. Dar hai să ne gândim ce s-a întâmplat cu doi ani înainte, în 2002. Cine își amintește ce s-a întâmplat în 2002? a întrebat el. În acel an s-au petrecut două evenimente tragice în Mossmarken, dar am găsit-o și…

— Pe Fata Merișor, a completat unul dintre ofițeri.

— Exact, a confirmat Leif. O jertfă umană din Epoca Fierului, trasă pe rug. Deci, tind să cred, fără a brava câtuși de puțin, că tot ce am găsit noi recent în mlaștină are legătură cu Fata Merișor. Că avem de-a face cu un criminal atipic, care copiază ritualurile străvechi, prin care erau sacrificați oamenii. Un nebun cu un simț al umorului bolnav, dacă nu este vorba despre cu totul și cu totul altceva. Poate că o să descoperim că victimele nu au nimic în comun sau poate vom afla că făceau cu toții parte din vreun cult, sau Dumnezeu mai știe ce, dar se prea poate ca scopul în sine să fie cel mai important și că victimele au fost alese la întâmplare, că oricine altcineva ar fi putut fi ucis, perora el aplecându-se ușor înainte, în timp ce își răsfoia documentele.

Mai mult decât atât, după cum probabil știți deja, medicul legist a găsit urme de droguri în corpul lui Karl Fahlén. Genul de

substanțe care se injectează intramuscular, ceea ce reprezintă un avantaj într-un atac și care ne-ar putea furniza informații despre strategia agresorului.

— Și ce legătură are asta cu Alex Hagman? a întrebat unul dintre ofițeri.

— Tocmai despre asta e vorba. Motivul și, într-o oarecare măsură, strategia, nu corespund profilului lui Alex. Individul acesta are un ușor retard mental, care nu se potrivește deloc cu ce am reușit să aflăm până acum.

∵

Leif vorbise cu doamna care administra conacul, ce se arătase șocată de acuzațiile aduse. Astfel de vești nu făceau reclamă bună conacului Quagmire, iar femeia afirmase cu vehemență că era absolut convinsă că Alex era nevinovat.

— Bag mâna în foc pentru el, nu e vreun criminal, a zis Agneta. E cel mai bun om din lume, e bunătatea întruchipată. E demn de toată încrederea mea, un om harnic. Lucrează de ani întregi pentru mine și aș putea spune că-l cunosc foarte bine.

Maya fusese prezentă la discuția dintre cei doi. O văzuse pe Agneta schimbându-se la față când vorbea despre Alex. Observase îndoiala care i se întipărise pe chip. Un strop de incertitudine, într-o mare de convingere.

„Oare chiar el să fie vinovatul?”

Era foarte clar că Alex nu corespundea portretului unui criminal calculat, cu sânge rece. Dar să spui că e „bunătatea întruchipată”, deja ești departe de adevăr.

În adolescență se tot mutase de la o școală la alta, din cauza comportamentului său violent, pentru că nu fusese în stare să stea locului la masă sau să urmeze niște indicații simple. Dizabilitățile lui mentale nu au fost niciodată amănunțit investigate, el și familia lui împotrivindu-se în repetate rânduri.

Reușise să se liniștească abia după terminarea școlii și după ce se angajase ca pădurar, fapt care i-a permis să își petreacă zilnic timpul în natură, făcând muncă fizică. Mama lui murise de tânără, iar tatăl său decedase la scurt timp după ce începuse să muncească la conac. Nu avea prieteni. Alex părea singur pe lume, în afara slujbei, natura și animalele fiind singurele lucruri care îl interesau.

Din investigațiile medicale reieșea că îi plăcea să creeze tipare, iar Agneta confirma acest aspect. La un moment dat

descoperiseră că gardul fusese distrus în trei locuri diferite, iar el îl mai rupsese, la rândul lui, în alte două, ca să se potrivească mai bine cu imaginea din capul lui.

— L-am cam certat atunci, a spus Agneta cu un zâmbet șters, și i-am explicat că, dacă vrea să lucreze aici, trebuie să repare gardurile, nu să le strice.

Se făcuse prea cald în camera secției de poliție, iar unul dintre ofițeri se dusese să deschidă o fereastră.

— Alex este singura noastră pistă? a întrebat unul dintre investigatori.

Leif a încuviințat dând din cap, în timp ce își trecea mâna peste fața obosită.

— Am primit fel de fel de declarații de la toți nebunii, ca de obicei, și o mulțime de ponturi despre diferite persoane care s-ar fi aflat prin zonă sau care s-ar fi comportat ciudat, într-un fel sau altul, în ultimii ani. Dar, pentru moment, ne concentrăm întreaga atenție asupra lui Alex Hagman. El chiar are de dat mai multe explicații.

— Cum se simte Johannes Ayeb? a întrebat unul dintre polițiști.

— Sperăm, bineînțeles, ca Johannes să-și recapete în curând conștiența, dar, din păcate, medicii nu știu când se va întâmpla asta. Nu putem face altceva decât să așteptăm.

În clipa aceea, i-a sunat telefonul.

— Ia te uită, le-a spus el celorlalți înainte să răspundă, exact ce așteptam, informații despre mostrele pe care le-am luat de la cabana lui Alex Hagman.

Nimeni n-a mai scos o șoaptă, stăteau smirnă, analizând în detaliu mimica lui Leif.

— Da, am înțeles, mulțumesc. Măcar acum știm, a zis el închizând telefonul.

Se uita la ceilalți cu o expresie care sugera că era mai degrabă confuz decât mulțumit.

— Da, așa e. Cercul se restrânge, avem o pistă. Au găsit ADN-ul lui Johannes pe una dintre lopețile lui Alex.

∵

Nathalie nu putea să doarmă. Vântul nopții zgâlțâia hornul, crengile se izbeau de fereastră, întunericul o învăluia pe nesimțite. Ce ar fi trebuit să facă… după toate cele întâmplate?

Poliția găsise mai multe cadavre.

Totul începea să iasă la suprafață.

Fusese chemată la interogatoriu de două ori. I se ceruseră fel de fel de informații despre activitățile și observațiile constatate în și în jurul conacului și al mlaștinii.

Fusese întrebată în repetate rânduri despre cele întâmplate când îl găsise pe Johannes. Despre mormântul pe care îl descoperise și care dintr-odată nu mai era acolo.

Au chestionat-o în ceea ce privește prezența ei în zonă și despre legătura ei cu aceste meleaguri. Doreau să știe ce căuta ea acolo, despre relația ei cu zona respectivă. Nu voia să ascundă nimic, așa că le-a povestit totul despre părinții ei; erau informații pe care le știau deja, le-a spus că își petrecuse primii ani de viață în Mossmarken. Începuse să se obișnuiască să vorbească despre toate aceste lucruri, despre care înainte n-ar fi putut scoate un sunet măcar.

Și au mai interogat-o și despre Alex, despre îngrijitor. Ce părere avea ea despre el? Observase ceva ciudat?

— Cum ar fi? a întrebat ea.

— Știi tu… ți se pare ceva straniu în comportamentul lui?

— Nu știu ce să spun, e mai special. Ați aflat despre problemele lui, nu?

Într-un rând, îi adusese niște lemne la cabană, le povesti ea. Altă dată venise să îi repare un zăvor de la fereastră. E un tip tăcut, dar săritor. Li se părea ciudat?

Polițiștii o priveau cu un amestec de milă și suspiciune, care o făcea să se simtă nelalocul ei, așa că le povesti despre seara aceea în care Alex venise să îi repare încuietoarea de la ușă și că situația ar fi fost ușor amenințătoare, deși Alex i se păruse perfect normal la cap și că doar se prefăcea, jucând un rol, poate.

— Dar de aici și până la a fi implicat în povestea asta… asta vreți să știți, nu? a întrebat ea.

— În momentul de față, nu avem nicio certitudine, încercăm doar să aflăm mai multe informații, a zis inspectorul de poliție.

Apoi, în sfârșit, le-a spus ce a văzut și ce a auzit înainte să o ia la goană prin mlaștină, în căutarea lui Johannes. Da, acum că se gândea mai bine, în întunericul și în ceața așternută după furtună, zărise mai multe umbre ciudate. Dar nu știa sigur ce ar fi putut fi, ceva parcă pâlpâise în fața ei, prin întuneric, poate că nu fusese altceva decât rodul imaginației sale. Deși auzise și

niște sunete. „Sunete?” Da, șoapte agitate și zgomot de pași grăbiți, care băteau în retragere.

Polițiștii nu au mai adăugat nimic, dar ea știa ce le-ar fi putut trece prin minte: „Și abia acum te-ai gândit să ne spui?”

∵

„Totul a început cu Johannes”. Se întinsese în pat, auzind cuvintele acelea care îi răsunau în minte. „Dacă nu ar fi fugit după el, dacă l-ar fi lăsat să se scufunde”. Gândurile parcă tăiau în carne vie, paralizând-o.

„Atunci, totul ar fi rămas ascuns”.

„Cum putea să gândească așa?”

Și-a adunat forțele și s-a ridicat din pat. Și-a pus halatul, cizmele din cauciuc, a luat lanterna și a ieșit în noapte, ca să meargă la toaletă.

Cerul era înnorat.

La conac, totul părea cufundat beznă, parcă ar fi fost sub puterea unei vrăji.

S-a întors repede în casă și a închis ușa în urma ei. Chiar când era pe punctul de a se cuibări înapoi în pat, a zărit pe cineva în întuneric, la marginea pădurii.

A aprins lampa și a venit la fereastră. La doar zece metri de cabană, un bărbat îmbrăcat cu o haină neagră privea direct înspre cabana ei.

Nu putea să-și dea seama cine era.

„Gustav?”

Dar ce căuta afară în toiul nopții? Sau să fi fost vreun oaspete de la conac, care ieșise la o plimbare de seară?

A tras în grabă pătura și așternuturile peste cele trei ferestre, acoperindu-le. Rămăsese în mijlocul camerei, uitându-se lung la ele, căutând goluri, dar nu a văzut nimic. Și-a luat telefonul și s-a ghemuit în pat, întrebându-se pe cine ar fi putut să sune, vreun prieten care se afla pe un alt fus orar, care să o ajute să se liniștească.

Dar nu prea avea semnal și a decis că nu avea rost să încerce. Așa că a pus capul pe pernă și închis ochii.

Se auzea doar respirația ei, sacadată, temătoare. A reușit cu greu să se relaxeze și să alunece într-un somn profund, fără vise.

∵

Maya ajunsese devreme la secție, ca să fotografieze noile dovezi descoperite.

Lopata lui Alex Hagman, cea cu ADN-ul lui Johannes Ayeb, era prioritatea numărul unu, polițiștii folosiseră vopsea fluorescentă ca să găsească mai multe amprente. Alex Hagman fusese arestat, iar cabana lui, închisă pentru mai multe investigații.

Maya a pus lopata pe masă și a inserat în aparatul foto un filtru special, astfel încât agentul fluorescent să fie vizibil pe film.

Lopata părea aproape nouă, mânerul și paleta metalică erau de un roșu aprins. A ajustat poziția obiectului, ridicând aparatul și reducând luminozitatea, astfel încât amprentele să se vadă cât mai clar.

I-a luat aproximativ o oră ca să obțină mai multe cadre bune cu trei amprente diferite. A salvat fotografiile în arhiva digitală, ca să poată fi accesate de liderul echipei de investigație.

Îi plăcea că revenise la fostul ei loc de muncă. Firește, multe lucruri se schimbaseră în toți acești ani. Toate încăperile fuseseră renovate și toată aparatura înlocuită, actualizată conform tehnologiilor de ultimă oră. Dar, în mare, totul părea neschimbat.

∵

— Totuși, ceva nu se leagă, îi spusese Leif Mayei în seara în care o vizitase acasă la ea. În afară de episoadele violente ale lui Alex de pe vremea când se afla pe băncile școlii, singurul lucru oarecum dubios pe care l-am găsit în ceea ce-l privește este o imagine cu ușoare conotații pornografice, salvată în calculatorul lui. Pentru standardele actuale, fotografia pare aproape inocentă… o femeie goală, pe o plajă, care bea ceva dintr-o nucă de cocos, la naiba.

Maya insistase să plece mai devreme de la serviciu măcar o dată, ca să vină să ia cina împreună. La început, Leif protestase, spunând că, dacă tot își lua câteva ore libere, ar fi preferat să și le petreacă împreună cu soția, pe care abia dacă mai avusese timp să o vadă la față de când cu nebunia asta, așa că Maya a decis să o invite și pe Birgitta. Ba chiar le-a propus să rămână și peste noapte, în camera de oaspeți, dacă aveau să se întindă prea mult.

Stăteau la o cafea și un pahar de coniac, în camera de zi a Mayei, fără a-și putea însă lua gândurile de la anchetă.

— Absolut nimic din tot ce am aflat până acum despre Alex nu răspunde la întrebarea de ce, a zis Leif, în timp ce soția lui răsfoia unul dintre tratatele despre arta fotografică ale Mayei.

— Agneta spune că are obiceiul de a căuta tipare în tot ce vede și face, a precizat Maya. Păsări care apar în diferite locuri, în anumite momente, modul în care se deplasează unele viețuitoare…

— Da, știu, a afirmat Leif. Dar ce au toate astea de-a face cu victimele din mlaștină?

— Ei bine, toate au fost scufundate și trase pe rug într-o manieră identică, a zis Maya. Poate că ăsta e răspunsul, faptul că Alex creează tipare.

— Nu mi se pare plauzibil, a motivat Leif îmbufnat, luând o gură de coniac.

— Știu, a oftat Maya. Dar ai găsit vreo dovadă care să sugereze că Alex este… superstițios sau interesat în mod deosebit de ritualuri? a întrebat ea, privind focul reflectându-se în ochii lui Leif.

— Nu, a răspuns el, tocmai asta e problema, nu am descoperit nimic de genul acesta. Iar Alex refuză să vorbească.

— Dar nu poate fi o coincidență faptul că toate victimele au fost ucise după ce a fost descoperită Fata Merișor și că fiecare dispariție s-a petrecut la aproape doi ani distanță. Trebuie să existe vreo legătură.

— Da, normal, dar întrebarea este ce rol are Alex în toată povestea asta… Vreau să spun, interesul lui pentru tipare și ordine… Nici măcar nu locuia aici când a început totul, nu-i așa? a întrebat Leif, sceptic.

— Nu, nici eu nu cred, a spus Maya. Oricine a comis aceste crime nu încearcă să o copieze pe Fata Merișor de plictiseală sau ca să creeze un tipar. Dar este evident că e vreun fel de ritual la mijloc. La urma urmei, o jertfă este o acțiune destul de specială.

— Destul de demodată, dacă mă întrebi pe mine, a comentat Leif.

— Da, e adevărat, dar de cele mai multe ori este vorba despre menținerea unei relații, despre comunicarea cu forțele invizibile. Poate că exact asta face ucigașul nostru… Sau crede că face. Ca să obțină ceea ce vrea sau ca să fie cruțat de ceea ce nu vrea. Și sunt perfect de acord cu tine, toată treaba asta nu pare să îl

caracterizeze pe Alex Hagman. Nu mi-l imaginez capabil de așa ceva.

— Poate că nu, a aprobat Leif, dar a știut al naibii de bine să marcheze pe hartă exact unde erau îngropați oamenii aceia, nu?

— Așa e, a zis Maya. Dar poate că a descoperit pur și simplu țărușii și a hotărât să-i marcheze pe hartă, așa cum a făcut-o și cu speciile de păsări. Poate că erau un fel de repere pentru el.

Au păstrat tăcerea o vreme. Birgitta a ridicat privirea din carte.

— Voi vă auziți?

— Poftim? a întrebat Leif.

— Comunicare cu forțele invizibile, a repetat ea ca papagalul.

Maya a început să râdă.

Leif a dat din cap, resemnat.

— Știu, a spus el privind în gol.

— Ce?

— E ca și cum... aș fi în stare să cred orice în clipa asta. Parcă aș fi sleit de puteri. Am crezut că știu ce fac, dar în astfel de situații mă simt depășit, simt că nu sunt în stare de nimic. Sunt prea obosit. Nu mai am energia necesară, nici nu mai pot să gândesc. Vreau să îmi fac de lucru prin grădină, naiba știe. Să joc golf.

— Nu te-am văzut niciodată jucând golf, a spus Birgitta. Iar grădina noastră s-a uscat. A venit toamna.

— Atunci, vreau să mă joc cu nepoții, habar n-am.

— Leif, nu avem nepoți.

A luat paharul cu băutură, a amestecat puțin, apoi a luat o dușcă.

— În fine, cât de curând o să mă las de meserie, o să mă retrag de tot, i-a zis el Mayei.

— Da, știu, ne tot amenințí cu asta. Dar mai sunt doi ani până ieși la pensie, avem timp să-i dăm de cap, nu? a întrebat ea sprijinindu-se în cot și ciocnind paharul cu el. Doi ani nu sunt de colo, reprezintă destul de mult timp.

Man Ray a sărit în poala Mayei, culcușindu-se mulțumit în brațele ei. Nu mai putea de plăcere, torcea și se mângâia, făcând tot felul de tumbe.

— Da, totul, mai puțin motivația, îl incriminează pe Alex Hagman. Dar simt că suntem pe punctul de a trimite la închisoare persoana greșită, a zis Leif deznădăjduit.

— Hai să nu ne mai gândim la Alex, a conchis Maya, hai să ne concentrăm pe cele întâmplate în jurul mlaștinii înainte de toate crimele astea. Fata Merișor a fost descoperită cu exact doi ani înainte. În aceeași vară în care a murit Tracy Larsson și în care s-a petrecut tragedia familiei Nordström.

Maya dezmierda pisica și se întorsese cu fața spre foc.

— Există atâtea semne de întrebare. De ce a intrat Tracy în mlaștină? Și părinții lui Nathalie, de ce și-a ucis Jonas soția pentru ca mai apoi să-și ia propria viață? Dar cruțând viața fiicei sale? Mă tot întreb… a zis ea, fără să-și ia ochii de la flăcări. Mă tot întreb dacă nu cumva acolo ar trebui să căutăm răspunsul.

∵

Lumina stinsă, de octombrie, se lăsase peste cimitir. O femeie mai în vârstă stătea pe un scaun pe care îl adusese cu ea, lângă locul de veci al familiei, alături de doi copii care se jucau pe poteca de pietriș din apropiere. În rest, cimitirul era pustiu.

Nathalie privea schița pe care o primise de la un domn amabil, de la biroul parohiei.

Acolo. Se presupunea că acolo trebuia să fie mormântul părinților ei. Își simțea picioarele grele și o sudoare rece pe frunte.

Acum chiar putea să vadă mormântul.

A citit numele Nordström sculptat în piatră.

Renunțase la numele acela cu mult timp în urmă. Și-l schimbase imediat după aceea, luându-l pe cel mai scurt, al lui Harriet și al lui Lars, Ström. De parcă ar fi vrut să pună punct, să treacă mai departe. În schimb, numele căpătase conotații noi, devenise un altfel de simbol, un simbol al faptului că o parte din ea fusese ștearsă, ascunsă. Pentru că fugise, într-o panică tăcută, de o rușine care nu fusese niciodată rușinea ei.

Piatra funerară era mică, simplă, nimic special. Numele și anii, nimic mai mult. Cineva o decorase cu un felinar și cu o vază în care erau câteva crenguțe de arțar. Se întreba cine făcuse asta… unul dintre frații tatălui ei, poate. Toți bunicii ei erau decedați, iar mătușa care încercase să păstreze legătura cu ea se mutase în Västerbotten.

Mătușa ei, Eva, era necăsătorită și ar fi vrut să o ia pe Nathalie la ea, în Åmål, dar Nathalie refuzase. Nu văzuse altă cale de scăpare decât să se desprindă complet de fosta ei viață, de școală, de Åmål, să plece cât mai departe de Mossmarken.

Astăzi simțea o urmă de regret, pentru că fusese atât de vehementă.

S-a aplecat în fața mormântului, încercând să-și dea seama cum ar trebui să se comporte într-un cimitir. Ce și cum să gândească? Ar fi avut vreun rost?

— Bună, s-a auzit un murmur.

Ea a privit în jur neliniștită, dar nici țipenie de om nu se zărea prin apropiere.

— Eu sunt.

Efectul acestor cuvinte monosilabice a fost stupefiant. Un val de sentimente a inundat-o, stârnindu-se ca o furtună care i-a provocat mici convulsii prin corp, de parcă ar fi fost supusă unor electroșocuri.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz. Una singură, stingheră. A prins-o cu vârful degetelor și s-a uitat lung la ea, de parcă ar fi fost o descoperire valoroasă.

Și-a îndreptat din nou privirea spre mormânt.

— A trecut… mult timp. De când nu ne-am mai văzut.

Tăcere.

— Mamă. Tată. Ce naiba s-a întâmplat?

Din nou tăcere.

— Mi-e dor de voi.

După care s-a liniștit, corpul ei s-a relaxat, iar lacrimile au început să-i curgă șiroaie, ca o ploaie purificatoare. Și-a întins haina pe pământ și s-a așezat pe ea, acolo, pe jos.

∵

O jumătate de oră mai târziu, ea era încă acolo. Vântul îi uscase chipul. A privit în jur și a zărit o altă piatră de mormânt în apropiere.

A citit numele „Tracy Larsson” și anul morții. Era de departe cel mai decorat mormânt din cimitir. S-a ridicat în picioare și s-a mutat pe o bancă aflată pe poteca de pietriș. De acolo putea să se uite la ambele locuri de veci și să se gândească la tot timpul în care încercase să se protejeze, ținându-se departe de această realitate. La cât de teamă îi fusese în toți acești ani. Și la cât de bine se simțea acum, când renunțase să se mai împotrivească. Acum, când vedea în sfârșit realitatea scrijelită și sculptată în piatra funerară, nu era chiar așa de cumplit.

Nimic nu era mai îngrozitor decât fuga.

Apoi a văzut un om mergând pe poteca de pietriș. L-a recunoscut din prima. În mod ciudat, era neschimbat, cu barba lui îngrijită și cu o constituție robustă. Mulți ani de muncă grea, dar care păreau să-i fi priit.

Omul s-a apropiat de mormântul lui Tracy și a rămas multă vreme acolo. A aranjat ornamentele și a plantat câteva flori. Apoi s-a întors cu precauție și a privit-o.

— Bună, Peder, a spus ea. A trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut. Îți mai aduci aminte de mine?

Vorbise cu un glas puternic și clar.

Bărbatul s-a ridicat și s-a îndreptat spre ea, înclinându-se în față, de parcă ar fi vrut să vadă mai bine.

— Nathalie, tu ești?

— Da.

— Nu pot să cred… Am auzit că te-ai întors. Altfel nu te-aș fi recunoscut.

— Știu. Au trecut mulți ani.

În mod surprinzător, îi venise foarte ușor să socializeze cu Peder. Era ca și cum el ar fi simțit nevoia să stea de vorbă și se întâmplase ca ea să fie acolo.

Au abordat subiecte de actualitate, au discutat despre trupurile găsite în mlaștină, despre cât de incredibil și de teribil era totul. Apoi au început să vorbească despre Julia.

— Sunt sigur că s-ar bucura să te vadă, a spus el.

Zâmbetul lui a prins-o cu garda jos. Copil fiind, se gândise adesea că îl văzuse rareori surâzând. Acum, zâmbetul acela îi metamorfozase întreaga ființă, luminându-i chipul ridat, făcându-l să pară complet altul.

— Sunt sigur că ar vrea să te vadă, a repetat el. Erați cele mai bune prietene.

— Chiar voiam să iau legătura cu ea curând, a zis ea.

Apoi și-a făcut curaj și l-a întrebat direct. Era o nebunie, dar nu s-a putut abține, dacă tot era aici…

— Peder, a spus ea cu vocea gâtuită, ai putea să-mi povestești despre părinții mei? Vreau să înțeleg de ce tata a făcut ce a făcut.

El a privit-o lung și pe chipul lui se putea citi că empatiza cu ea.

— Știu că nu ai de unde să știi exact ce s-a petrecut acolo, dar ar însemna mult pentru mine dacă aș înțelege ce s-a întâmplat. De-abia dacă îmi mai aduc aminte de ei...

— Nu ne cunoșteam prea bine, a zis Peder. Mie mi s-au părut destul de fericiți împreună. Da, normal că se mai certau și ei din când în când, dar cine nu se ceartă? a povestit el, ducându-și mâna la barbă. Am vorbit mult despre asta cu Yvonne.

— I-ați văzut în noaptea aceea, nu-i așa? a întrebat Nathalie.

— Da, ne-am dat întâlnire la voi acasă, a zis el dând din cap.

— Și nu i-ai văzut certându-se?

— Nathalie, a trecut mult timp de atunci. Și s-au întâmplat atâtea lucruri în vara aceea, a spus el, ridicându-se în picioare. Ar trebui să mă întorc. Dar promite-mi că o să te vezi cu Julia. Și vino și pe la noi. Te-ai mutat în Gothenburg, nu-i așa?

— Da, dar deocamdată stau la conac.

— Bine, poate ne vedem mâine. Agneta a invitat pe toată lumea la o nouă întâlnire. Prima, în ultimii paisprezece ani.

∵

— Bine ai venit! a întâmpinat-o Göran, cu un șorț la brâu și cu niște mănuși de bucătărie în mână. Intră. Mă bucur să te văd!

— Mulțumesc pentru invitație, a zis Maya, după care și-a pus haina în cuier și l-a urmat în bucătărie.

Mirosea a usturoi și a alte mirodenii.

Fusese inițiativa lui. O sunase în după-amiaza aceea ca să o poftească la cină. Știa foarte bine că se prea putea să aibă intenții ascunse, că încerca să afle de la ea mai multe informații despre desfășurarea anchetei. Dar, după ultima lor întâlnire, devenise mai interesată de el, și nu numai pentru că îi dăduse pontul în privința lui Alex Hagman, dar și pentru cunoștințele și ipotezele lui referitoare la mlaștină, în egală măsură. Îi acceptase invitația fără rezerve, chiar dacă era și Oskar în vizită pe la ea.

Așa că Oskar o dusese cu mașina până în Mossmarken și o lăsase în fața curții lui Göran.

„Sună-mă când vrei să vin după tine”.

„Așa o să fac”.

Acum se trezise în bucătăria lui Göran, care îi turna niște vin.

— Bei vin... nu?

— Da. Vine un prieten să mă ia cu mașina, mai târziu.

— Te-a adus soțul tău?

Maya a început să râdă.
— Da, de ce nu?
A băut o gură de vin și s-a sprijinit de perete.
— Dar tu? Locuiești singur?
— Da, am rămas singur de când a dispărut soția mea, a spus el. Deci, ești căsătorită?
Maya râdea.
— Nu, nu e soțul meu, glumeam. Sunt doar eu cu mine. Și cu o pisică, mai nou.
— Atunci, cine te-a adus cu mașina? a întrebat el.
— Ei bine… a zis ea, intrând în sufragerie și aruncând o privire prin jur. E un tip pe nume Oskar. Un asistent.
Cerceta pereții, încercând să rețină tot ce nu avusese timp să observe data trecută. Îi plăcea camera asta, cu pereții acoperiți de cărți despre fantome. În tihna acestei erudite nebunii.
Sorbind din vin, pe un raft, lângă șemineu, a zărit două borcane enorme din sticlă. S-a apropiat de ele și a citit etichetele: „22 iunie 2015” și „2 februarie 2016”.
— Ce sunt astea?
— Ia să vedem… a răspuns Göran, venind în cameră ca să vadă la ce se referea ea. Sunt câteva mostre din mlaștină. Îmi place să aduc acasă materiale de lucru, când dau peste ceva remarcabil acolo.
— Ceva remarcabil?
— Se întâmplă să simt vreun fel de prezență sau să văd perdelele acelea de ceață, despre care îți spuneam. Și atunci culeg niște aer într-o pungă specială, de prelevare, și încerc să-l transfer în aceste borcane, a zis el răspicat, astfel încât ea să îl poată auzi din bucătărie.
— Deci, vrei să spui că e… aer?
A ieșit din bucătărie cu un recipient mare, din lut, pe care l-a așezat pe masă.
— Da. E doar aer, probabil. Așa se pare. Stau acolo de mult timp și… ei bine, nu s-a întâmplat nimic.
„Trebuie să trec peste”, gândea Maya. Nu era nimic plauzibil în tot ce spunea Göran, așa că nici măcar n-avea rost să încerce. Trebuia pur și simplu să meargă pe mâna lui. Și, într-un fel, acest aspect era cumva eliberator. Exact opusul modului în care unii oameni aveau uneori concepții ferme despre așa-zisele

fenomene adevărate. Opinii pe care, în anumite situații, le susțineau de parcă ar fi fost o chestiune de viață și de moarte.

Fusese adesea martoră la astfel de discuții. Uneori fusese nevoită să se scuze și să părăsească încăperea. Și nu o făcuse ca să își susțină punctul de vedere, fusese pur și simplu o reacție pur fizică. Simțea că nu mai putea să respire.

— Masa e gata! Tocăniță de pui, a spus Göran. Sper să-ți placă.

— Dacă e la fel de bună cum miroase, ești genial.

S-a așezat la masă, punându-și o porție. A gustat din tocăniță și a închis ochii.

— Chiar ești un geniu.

— Să nu exagerăm. Dar adevărul este că nu ești prima persoană care îmi laudă talentele culinare.

Și-a pus și el o porție și s-a lăsat pe spate.

— Cum merge proiectul tău fotografic?

— Bine. Vreau să organizez o expoziție. Nimic sofisticat, mai mult de amorul artei. Chiar dacă tema este una serioasă.

— Oh, chiar așa? O galerie în exclusivitate? O ștachetă atât de ridicată… chiar atât de cunoscută ești?

Nu avea nici cea mai vagă idee cu cine vorbea. Simțea o căldură în piept. Toate interviurile pe care le acordase pentru ziarul local, toate fotografiile care fuseseră publicate cu ea… un bărbat cum era Göran ar fi trebuit să știe cine era.

Göran îi zâmbea.

— Glumeam. Am citit despre tine. Nu ți-am spus data trecută? Ai apărut în presă aproape în fiecare săptămână. Chiar înainte să te muți în oraș.

— Știu. Mai ales când lucram la expoziția cu portretele copiilor goi. S-a vorbit mult pe tema asta.

— Dar acum locuiești în Fengerskog?

— Am cumpărat o casă acolo.

— Acea școală de artă a ridicat mult regiunea.

— Într-adevăr.

— Sau acele școli de artă, dat fiind că acum sunt două.

— Exact. Apropo, vinul ăsta este foarte bun, a spus Maya, luând sticla ca să citească eticheta. Este italienesc?

Göran a încuviințat, dând din cap.

— Măi să fie, a zis el, trăgând adânc aer în piept.

Apoi au început să vorbească despre toate cele petrecute.

∵

Patru ore mai târziu se mutaseră pe canapea și pe fotolii și aproape că dovediseră deja a doua sticlă de vin italian. Maya a realizat că uitase să îl sune pe Oskar.

— E aproape miezul nopții. Trebuia să vină cineva după mine.

S-a dus să-și verifice telefonul, pe care îl lăsase în poșetă, pe hol.

— A încercat să dea de mine, a zis ea cu o privire ușor vinovată. Vrea să se ducă la culcare.

— Nu poți să iei un taxi? Sau să dormi aici. Nu mă deranjează.

— Ești sigur? Nu ar fi prea ciudat?

— În clipa de față nu mi se pare deloc ciudat, a spus Göran râzând. Așa mai putem să stăm la povești. Simt că încă mai avem multe să ne spunem.

I-a trimis un mesaj lui Oskar, explicându-i situația. Au continuat să bea vin și să se amuze. În cele din urmă, Göran a început să-i povestească despre un volum de eseuri intitulat *Vizita Fantomelor.* Era vorba despre spiritele care bântuiau lumea lingvistică, literară, științifică și politică. În mod ironic, cartea era scrisă de un bărbat cu același nume. Göran Dahlberg.

— Și nu este cartea ta?

— Este cartea mea, a zis el râzând, dar nu am scris-o eu.

— Vorbești serios?

— Foarte serios. Conține peste o sută de mini-eseuri și este ceva cu adevărat deosebit. Sincer să fiu, din acest volum am dobândit, probabil, cele mai multe cunoștințe pe care în prezent le consider relevante, în ceea ce privește stafiile.

— Explică-mi cum poți să te protejezi, ca să nu te afecteze în plan fizic?

— Ei bine, este posibil ca alte cărți să abordeze mai detaliat acest subiect, dar și această lucrare este destul de explicită în acest sens.

Maya l-a întrerupt, pentru a-i povesti despre Francesca Woodman, preferata ei dintre toți fotografii de artă, a cărei estetică o considera ca fiind cel puțin fantomatică.

— Aș putea spune că asta apreciez cel mai mult la ea, a vorbit Maya, căutând câteva imagini pe portalul de căutare pe internet de pe telefonul ei. Cele mai multe erau fotografii alb-negru din anii ’70, deseori reprezentând autoportrete nud ale artistei, din

anii tinereții, în stil impresionist, neclare, învăluite într-un fel de ceață, care parcă se dizolvau, parcă dispăreau în decor.

— Uită-te la poza asta, l-a îndemnat Maya. Nu este vorba doar de faptul că preia controlul, renunțând la perspectiva tradițională și devenind ea propria sursă de inspirație. Este vorba și despre modul în care o face. Expunând propriul corp într-un mod atât de simplu și fără compromisuri, reușește să devină aproape invizibilă. Trupul ei devine, într-un fel, transparent. O modalitate neutră de a transmite ce a dorit.

Se aplecaseră asupra ecranului, analizând fotografiile.

— Mulți interpretează drept autodistrugere și disperare metoda prin care ea ilustrează disoluția propriei forme și identități, a continuat Maya. Presupun că e de înțeles, dat fiind faptul că s-a sinucis la douăzeci și doi de ani. Deși, dacă mă întrebi pe mine, nici măcar reprezentarea dorinței de a muri nu mi se pare ca fiind în mod necesar distructivă.

— Nu? a întrebat Göran, îndreptându-și coloana.

Maya s-a lăsat pe spate și a rămas pe gânduri.

— Nu, eu cred că reprezintă mai mult decât atât… e ca un dor de casă, de sine, de ceea ce suntem cu adevărat. Din punctul meu de vedere, imaginile sunt un joc care examinează relația trup-ființă, pendulând permanent între formă și absența ei.

— Un dor de casă? a zis Göran. Cum așa?

Maya a luat o lumânare de pe masă și a stins-o.

— Fix așa. Vezi cum se împrăștie fumul?

— Da… a spus el ezitant, după un moment. Sau nu. Acum a dispărut.

— Exact. Și nu te vezi în asta?

Göran se uita la ea, zâmbind nedumerit.

— Mie îmi sună ciudat.

Maya a izbucnit în râs.

— Ce e? a întrebat Göran.

— Nimic, a spus ea. Doar că sună amuzant, venind din partea ta.

Fotoliul balansoar, din piele, scârțâia când ea se legăna ușor, aplecându-se înainte și înapoi.

— Göran, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— După ce a murit Tracy… îți amintești ceva ciudat din perioada aceea?

Göran părea că se chinuie să-și stoarcă memoria, apoi a scuturat din cap.

— Știu că sunt la un pas de a-mi pierde mințile, dar… chiar nu. Depinde la ce anume te referi.

— Despre întâlnirea pe care au organizat-o părinții lui Nathalie la ei acasă poți să-mi spui ceva? a întrebat Maya, temându-se că nu își va aminti răspunsul lui.

Vinul o amețise bine de tot.

— Ah, da, acea ultimă întrunire, și-a adus aminte Göran. Ne-am întins la vorbă și toată lumea voia să plece de acolo.

I-a povestit că pe vremuri obișnuiau să organizeze astfel de ședințe cel puțin o dată pe an, vizitându-se unii pe alții prin rotație, pentru a aborda subiecte de interes comun. În perioada aceea locuiau mai mulți oameni în jurul mlaștinii, dar nu toată lumea lua parte de fiecare dată la discuții.

Își aducea vag aminte de reprezentanții altor două gospodării, care fuseseră la ședință, pe lângă familia lui Nathalie și cei care încă mai trăiau și în prezent acolo. Pe vremea aceea, Texas și Laila aveau vreo treizeci de ani și încă nu preluaseră frâiele fermelor, părinții lor erau cei care participau de obicei la întruniri.

Într-un an s-a vorbit despre construirea unui nou canal de evacuare în albia pârâului; cu altă ocazie, despre întreținerea drumurilor pe timpul iernii. În cadrul ultimei ședințe aveau în plan să discute despre eventualitatea construirii unui nou stand de vânătoare. Dar s-au luat cu băutura, ceea ce se întâmpla adesea în timpul acestor întâlniri și conversația a luat altă turnură… au început să își dea cu părerea despre cele petrecute în acea vară.

— Am început să vorbim despre corpul găsit în mlaștină și despre Tracy, bineînțeles. A fost atât de dureros, a spus Göran. Presupun că mi-am reprimat toate aceste amintiri. În plus, eram destul de beat.

— Dar s-a lăsat cu ceartă, nu-i așa?

Maya citise raportul poliției din noaptea aceea, care descria mai mult un scandal la băutură decât o ședință între vecini.

Göran nu a mai zis nimic. Ea simțea resemnarea tăcută din adâncul sufletului lui.

— Am vorbit despre tot felul de lucruri, dar țin minte că încercau să mă tragă de limbă să le spun ce știam eu despre

strigoi, despre problemele pe care le-ar putea provoca. Voiau să știe dacă nu cumva din cauza lor murise Tracy. Se presupunea că eu ar fi trebuit să știu, dat fiind că și soția mea dispăruse.

— Cine a spus asta? Toată lumea?

— Nu. Unii dintre ei nu au crezut niciodată teoriile mele și s-au enervat. Da, este adevărat că ne-am luat la harță. Îmi amintesc că țipam. Dar atunci am hotărât cu toții să plecăm pe la casele noastre și întâlnirea s-a terminat.

— Dar ce ai spus mai exact?

— Nu-mi mai amintesc. De ce vrei să știi?

— Ar putea fi important.

— Îmi pare rău, chiar nu mai știu, va trebui să-i întrebi pe ceilalți.

— Dar le-ai spus că nălucile există. Nu mai ții minte cu cine te-ai certat, ce decizie ai luat?

— Nu, nu-mi amintesc. Au trecut mulți ani de atunci. Țin minte că le-am zis că nu prea ai ce să faci, decât să fii cu băgare de seamă. Presupun că le-am explicat cum să se protejeze.

— Apoi n-ați mai organizat alte ședințe?

— Nu, dar dacă vrei să știi, Agneta ne-a invitat pe toți mâine la ea acasă. Cred că dorește să creeze un fel de sentiment de apartenență la comunitate în mijlocul acestei nenorociri.

— Da, știu, am fost și eu invitată.

— Chiar așa? a întrebat Göran surprins.

— Da, o să trec puțin pe acolo. Agneta mi-a promis că mă lasă să fac câteva fotografii în interiorul conacului și o poză de grup. Poate că le voi putea include în proiectul meu, a spus ea. Dar ce voiam să te mai întreb… așa, da… ce crezi că s-a întâmplat de fapt cu părinții lui Nathalie?

— Ce cred că s-a întâmplat cu ei? a repetat el, ridicând din sprâncene. Ce vrei să spui?

— Adică… de ce crezi că a împușcat-o? De ce crezi că s-a sinucis? Chiar în noaptea când a fost întrunirea voastră. Nu te-ai întrebat niciodată?

Göran clătina din cap.

— Tot ce pot spune este că familia aia avea probleme, motiv pentru care s-a ajuns la asta. Nathalie venea uneori să stea la mine, când părinții ei începeau să țipe și să se certe. Cred că se purtau frumos cu ea, dar ei se admonestau adesea. Iar Jonas era uneori agresiv când era băut. Așa că… nu știu. Uneori, se duce

dracului totul, a zis el, căscând obosit. Cred că e timpul să mă retrag. Mă duc să-ți fac patul în camera de oaspeți.

*

Maya tocmai se întinsese pe patul din camera de oaspeți a lui Göran, când i-a sunat telefonul. S-a uitat la ecran. Era 1.30 noaptea, iar numărul era unul pe care nu-l recunoștea.

— Bună, vorbesc cu Maya Linde? Sunt eu, Nathalie Ström. Biologul. Scuză-mă că te sun la ora asta, dar n-am avut încotro. Ceva m-a pus pe gânduri.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi.

— E… e adevărat că ați găsit o lopată cu ADN-ul lui Johannes în depozitul lui Alex? Că e principala dovadă pe care o aveți împotriva lui?

— De unde știi?

— Am citit pe internet.

Maya a oftat.

— De ce întrebi?

— E o lopată roșie? De un roșu aprins? Și arată ca nouă?

— Să presupunem că așa e. Ce știi despre asta? a întrebat Maya.

— Chestia e că am împrumutat o lopată roșie de la Alex când m-am dus în mlaștină să iau probe. Și Johannes era cu mine. Ba chiar cred că el ținea lopata!

— Bine, Nathalie, a spus Maya. Nu este nicio problemă. Nu ai de ce să-ți faci griji, dar mă bucur că mi-ai spus. Încearcă să te odihnești și vorbesc cu Leif să te contacteze mâine. Bine?

— Bine. Noapte bună.

— Noapte bună.

Maya i-a trimis un mesaj lui Leif, să-l anunțe.

„Măi să fie”, s-a gândit ea ulterior, răsuflând aproape ușurată. „Măcar știm că dovada asta nu e adevărată. O fi el, Alex, mai excentric, o vedea el tipare, o anume ordine și variații în natură, dar sunt sigură că nu este el vinovatul”.

∵

Dintr-odată nu s-a mai simțit obosită. A rămas trează în camera de oaspeți, gândindu-se la Alex, la conversația pe care o avusese cu Göran despre ședințele dintre vecini. Apoi a privit creațiile de pe pereți. Niște tablouri cu peisaje surprinzător de nesemnificative. Nu se potriveau deloc cu personalitatea lui Göran.

Îi era sete, așa că s-a dus să-și ia un pahar cu apă.

Într-un colț al camerei din fața băii era un birou frumos. Göran pusese dosarul cu investigațiile sale pe un teanc de documente.

Maya l-a luat și, chiar când era pe punctul de a-l deschide, a observat o fotografie sub teancul de hârtii. O poză cu o femeie pe care a recunoscut-o imediat.

Era Tina Gabrielsson, din Trollhättan. Femeia care dispăruse în Karlstad, în 2004, în timpul unei călătorii de afaceri.

Göran avea fotografii cu toți cei despre care bănuia că dispăruseră în mlaștină, așa că nu i se părea nimic ciudat că găsise acea poză acolo. Numai că nu pricepea de ce Göran omisese să i-o arate. În plus, era altfel decât celelalte, care erau toate copii sau decupate din ziare. Fotografia cu Tina Gabrielsson era în original, realizată într-un studio foto din Gothenburg. Maya a întors-o și a citit pe spate:

„Mulțumesc pentru un weekend minunat. Tina”.

A înlemnit, paralizată de frică, de parcă, începând din clipa aceea, până și cea mai mică mișcare ar fi putut s-o pună în pericol. Parcă ar fi fost prinsă într-o cușcă.

„Göran o cunoștea pe Tina Gabrielsson”.

Oare fusese chiar atât de naivă? Oare Göran era, de fapt, nebun?

Maya a început să-și strângă lucrurile în grabă, atentă să nu facă vreun zgomot și a coborât la parter. Dar graba strică treaba, așa că a călcat mâneca puloverului pe care îl purta pe braț, s-a împiedicat și a căzut pe scări.

A aterizat cu un zgomot puternic, a ridicat capul, ciulind urechile.

— Cine e acolo? s-a auzit o voce adormită din dormitorul lui Göran. Maya, tu ești?

Ea s-a ridicat, și-a pus pantofii și jacheta pe ea și a ieșit din casă. Ajunsă în curte, se simțea complet stoarsă de puteri. „Mașina”. Nu venise cu mașina.

În clipa aceea, l-a văzut aprinzând lumina din hol.

S-a îndreptat împleticindu-se, cât de repede a putut, spre un ungher, a ieșit în drum și s-a ascuns în spatele unui gard viu.

A văzut ușa de la intrare deschizându-se și aburul respirației lui Göran.

— Maya, a strigat el în noapte. Maya, unde ești?

∵

A continuat să fugă, temându-se că ar putea veni un autoturism cu farurile aprinse și că astfel ar fi putut fi deconspirată. L-a sunat pe Oskar, fără să se oprească din goană.

Niciun răspuns. L-a apelat iar și iar… într-un târziu i-a auzit vocea somnoroasă.

— Alo?

— Trebuie să vii după mine, a spus ea. Chiar acum.

∵

Când Nathalie a ajuns la spital, a găsit-o pe Maria la căpătâiul lui Johannes. Îi cânta ceva, părea o melodie arăbească.

— Continuă, i-a spus Nathalie când ea s-a oprit.

Dar Maria a clătinat din cap și a zâmbit.

— Am terminat. Așa obișnuiam să-i cânt când era mic.

— Ce drăguț, s-a entuziasmat Nathalie așezându-se pe scaun. Ce s-a mai întâmplat?

— Ei bine, mai multe. Au deja un suspect, rămâne de văzut.

Nathalie a încuviințat dând din cap. Nu se simțea în stare să-i povestească despre posibilul ei rol în ancheta împotriva lui Alex Hagman.

— Doctorii au și ei vești bune, a continuat Maria. Cred că e posibil să se trezească în curând.

— Chiar așa? a întrebat Nathalie, simțindu-se inundată de un val de emoții. Îl privea pe Johannes și ar fi vrut să-l mângâie pe picior, dar s-a abținut.

— Deci, o să își revină curând, a spus ea.

Maria zâmbea.

— Așa s-ar părea, dar rămâne de văzut. Nu vreau să-mi fac speranțe deșarte. Dar mulțumesc că ai petrecut atât de mult timp cu el. Apreciez tot ce ai făcut pentru el, a zis ea cu mâna pe inimă.

„Și eu apreciez că am reușit să vin aici”, se gândea Nathalie în timp ce Maria începuse să-și strângă lucrurile ca să plece. În același timp, avea senzația că venea aici ca să se ascundă, de parcă aici ar fi găsit un sanctuar, un spațiu unde, în liniște și pace, și-ar fi putut da seama ce se întâmpla în sufletul ei.

Vizita la cimitir și întâlnirea cu tatăl Juliei treziseră ceva în ea. Acum nu se simțea așa de înspăimântată.

Era din nou acolo. Avea doisprezece ani. În acea ultimă vară. În acea ultimă zi.

Căldura sfârșitului de vară istovea cu ultimele puteri plantele din grădină. Tatăl ei stătea întins pe canapea, după cină, în timp ce mama ei strângea masa. Nathalie se întreba de ce Julia încetase să o mai sune. La urma urmei, era cea mai bună prietenă a ei.

S-a dus acasă la Göran și s-a uitat prin fereastra de la bucătărie. Ca de obicei, a văzut pe cineva acolo. Perdelele erau trase, putea distinge doar o siluetă. Cineva care părea să asculte cu atenție, care din când în când dădea din cap și mai punea câte o întrebare. Cineva care lua notițe.

A decis să meargă pe cărarea de pietriș, ce pornea din fața casei și să caute mucuri de țigară. Părinții ei îi dădeau o coroană pentru fiecare chiștoc, pe post de alocație.

După ce a strâns o grămăjoară, a început să exerseze loviturile de handbal pe gazon. Weekendul următor aveau turneu: Cupa de vară din Åmål. Spera să înscrie de câteva ori, poate avea să impresioneze pe cineva din tribune.

A luat o piatră de pe jos, și-a luat avânt și a aruncat-o. Tehnica ei era perfectă.

La scurt timp după ce se întorsese acasă, începuseră să apară și invitații: Agneta și Gustav, Yvonne și Peder. Göran a sosit la scurt timp după ei și apoi a mai venit încă o persoană. La început, toți păreau a fi plini de voie bună. Brânza, biscuiții și vinul erau pe masă. Mama i-a dat o pungă cu chipsuri și a trimis-o în camera ei.

S-a așezat pe pat și a deschis ultimul număr al revistei *Buster.* Își imagina că stă în poartă și că reușește să apere de fiecare dată. Era o adevărată eroină.

Curând a ațipit. Probabil că dormise vreo două ore, poate chiar mai mult.

— Las-o baltă, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi atât de orb! Cam cât de tâmpit poți să fii?!

Zbiera cineva. Toți păreau beți. Apoi s-au luat la bătaie.

— Dar chiar vorbesc serios! a urlat altcineva. Trebuie să mă ascultați!

L-a auzit pe tatăl ei încercând să-i liniștească.

— Cred că e cazul să plecați pe la casele voastre. Vorbim altă dată despre asta.

La scurt timp, Nathalie s-a dus la bucătărie ca să-și ia un pahar cu apă. Pe masă erau mai multe sticle și pahare. A văzut

mai mulți oaspeți care se înghesuiau în hol, căutându-și hainele și încălțările. A întâlnit privirea lui Göran și l-a salutat timid.

Apoi s-a strecurat înapoi în camera ei și s-a ghemuit în pat. I-a auzit pe oaspeți ieșind din casă și pe părinții ei urcând scările spre dormitor.

∵

— Am ațipit la loc, i-a șoptit ea lui Johannes. Am dormit o vreme. După care am auzit ceva… a zis ea ducându-și mâna la gură pentru că tremura. M-a trezit ceva.

Nathalie s-a ridicat și s-a dus la fereastră, apoi s-a întors spre Johannes.

— Nu focurile de armă m-au trezit, cum credeam eu… adevărul e că nu mai dormeam când s-au auzit împușcăturile. Altceva m-a trezit… un sunet diferit. A venit cineva la noi acasă.

Parcă ar fi lovit-o cineva cu un ciocan în cap, așa răsunau zgomotele acelea în mintea ei.

„Cioc, cioc, cioc”.

„Cioc, cioc, cioc”.

„A venit cineva la noi acasă. A bătut cineva la ușă înainte să aud focurile de armă.

L-am auzit bătând la ușă. I-am auzit vocea”.

Nathalie s-a uitat la Johannes, după care a ieșit din cameră, a părăsit spitalul și a ieșit în stradă. S-a urcat în mașină și s-a întors la Mossmarken.

*

Vița-de-vie sălbatică își vârâse lianele lungi prin panoul crăpat, strecurându-se prin ușa din spate, croindu-și drum în toate direcțiile și, după ani și ani de sârguință, izbutise să o distrugă și să o deschidă.

Casa părea că așteptase întoarcerea ei. Parcă ar fi respirat adânc atunci când a văzut-o venind, trăgând-o înăuntru, pe ușă. Obișnuia adesea să intre prin spatele casei, când nu voia să atragă atenția. Ușa dădea direct spre scara îngustă, care urca până la etajul al doilea, unde se aflau biroul și baia mare. Și, astfel, putea să ajungă în camera ei, fără să mai treacă prin bucătărie.

Acum era întuneric și mirosea a igrasie și a putreziciune. Trecutul ei se dezintegra la propriu, chiar în fața ochilor ei. Totul se pierdea în ceață, se ofilea, dispărea. Oriunde privea, doar contururi nedefinite. Dulapul cel mare, din hol, avea sertarele

închise, dar ea știa exact ce conțineau ele. Vechile cărți de telefon erau în cel de jos. Tot în dulap erau mănușile, pălăriile, tuburile de fixativ și de gel pentru păr.

S-a uitat în oglindă, făcând abstracție de mucegai și de pânzele de păianjen care ieșeau din toate crăpăturile. Se vedea ca la doisprezece ani. Era din nou acasă.

Era din nou la ea acasă.

Voia să-și amintească. Întotdeauna încercase să uite, dar acum chiar voia să-și amintească. Era un adevăr în ceea ce se întâmplase în vara aceea, un adevăr care nu ieșise încă la iveală. Dar ea știa, într-un fel, ea știa. Și acum trebuia să scoată acele imagini la suprafață.

Sunetul aparatului de cafea, care pornea automat la ora șapte dimineața, mirosul de mâncare gătită după-amiaza. Ventilatorul, veșnic stricat.

Toate îi alergau prin minte, prin negura amintirilor.

Nathalie se mișca prin lumina făcută de ecranul telefonului mobil și de farurile de afară. Mașina stătea ca un animal de pază leneș.

A traversat holul, îndreptându-se spre bucătărie și apoi spre dormitorul ei.

Sticlele și paharele din acea ultimă noapte erau încă pe blatul de la bucătărie. Uitate, abandonate, lăsate de ani întregi pradă mucegaiului și igrasiei.

S-a dus în camera ei și s-a așezat pe pat. Podeaua de lemn masiv, cu petele ei întunecate, tapetul ales chiar de ea, cu niște cireșe mici. Patul și pătura bej, din catifea, pe care o primise cadou de Crăciun. Lângă pat, biroul. Posterele pe de pereți, cu The Ark și Kajsa Bergqvist.

Acum doar jivinele mai trăiau acolo. Totul fusese acoperit de un văl, ca un giulgiu.

Dar deja nu mai vedea ruina din jurul ei. Avea doisprezece ani, era din nou acolo. Prin fereastra camerei ei se vedea că afară se lăsase întunericul. Cineva bătea la ușă și ea se trezise.

„Cioc, cioc, cioc”.

„Cioc, cioc, cioc”.

Auzea niște pași grăbiți pe scări. Se ridicase din pat, deschisese încet ușa și se așezase pe jos. De unde stătea, vedea bine holul, dincolo de scaune și picioarele mesei.

Apoi tatăl ei spusese: „Sunt tot ei. S-au întors”.

Tăcere, preț de o clipă. Și apoi vocea mamei sale: „Jonas! Ce faci?”

„Vreau doar să-l sperii. Vreau să-l bag pe nenorocitul ăla în sperieți”.

Ușa de la intrare s-a deschis.

La început nu și-a dat seama cine era, auzea doar câteva voci înăbușite care se forțau să vorbească în șoaptă.

— Măcar voi doi sunteți oameni înțelepți. Nu putem să riscăm să mai pierdem și alți oameni. Înțelegeți ce zic, nu?

— Cum adică, să pierdem alți oameni?! îl auzise pe tatăl ei spunând.

— Știm cu toții ce s-a întâmplat cu Tracy. Mlaștina e flămândă, trebuie s-o hrănim. Și să salvăm ce ne-a mai rămas.

A urmat o tăcere lungă.

Apoi glasul tatălui ei:

— Ți-ai pierdut mințile. Doar nu vrei să spui că ar trebui să…

— Ascultă-mă, l-a întrerupt vocea aceea. Cunoști mlaștina, știi de ce e în stare. Dacă vrem să continuăm să trăim aici, trebuie să facem ceva!

— Ce a fost a fost, a spus tatăl ei. E o adevărată tragedie. Dar nu o să se mai repete.

— Ba da, mlaștina își cere jertfa și de acum înainte n-o să mai fie niciunul dintre noi, niciunul dintre cei care trăiesc în Mossmarken!

— Ai înnebunit! Ieși din casa mea! Trebuie să închid ușa, a zis tatăl ei.

— Nu poți să ignori chemarea. Știi ce s-a întâmplat cu Tracy. Sunteți pregătiți să o sacrificați pe Nathalie?

— Dispari din casa mea! Chem poliția! Pleacă de aici! Ieși afară! Afară cu tine!

Îi auzea certându-se în hol.

— Ce naiba? a spus vocea. Ai o… tu ești cel care a înnebu…

Și apoi focul de armă.

După care, totul s-a cufundat în tăcere.

Corpurile se mișcau repede.

— Poftim… era… el avea o… încărcată… zicea vocea aceea.

— Ce ai făcut? a auzit ea glasul îndurerat a mamei sale.

— Nu știu ce s-a întâmplat…

Încă o împușcătură. Individul schimbase cu o manevră rapidă poziția cadavrelor și pusese pușca în mâna tatălui ei.

Nimeni nu a observat-o, nici măcar nu luaseră în considerare faptul că Nathalie ar putea fi în casă, stând pe podeaua din camera ei, și că fusese martoră la toate cele întâmplate. Că văzuse întreaga scenă.

După ce a rămas singură, nu a mai persistat în urechile ei decât sunetul motorului pornit al mașinii, care a continuat să se audă o vreme afară, până când, în cele din urmă, a plecat. Și cuvintele bărbatului care îi omorâse părinții. Vocea lui. Și-o amintea atât de bine acum! De fapt, nu o uitase niciodată.

„Mlaștina își cere jertfa și de acum înainte n-o să mai fie niciunul dintre noi”.

6.

În cameră plutea un miros de iasomie. Tapetul cu un model încărcat și perdelele grele înfășurau participanții în maladive tonuri pământii.

Gustav stătea pe un scaun, lângă ușă; Laila și Texas se așezaseră pe fotoliile de lângă o măsuță. Peder și Yvonne împărțeau o canapea victoriană, plasată de-a lungul unui perete.

Göran stătea singur într-un colț. Evitase să privească în direcția unde se afla Maya când aceasta intră în încăpere, iar ea se întreba ce-i trecea prin minte, de ce nu i-a răspuns la mesaje, de ce nu a reacționat în niciun fel la plecarea ei bruscă.

Încercase să nu se arate prea agitată față de Oskar, nu voia să împrăștie zvonuri prin școală. Dar i se păruse clar îngrijorat când venise să o ia în toiul nopții.

— Ce ți-a făcut? a întrebat-o el furios.

— M-a enervat, persista într-o prostie, o ținea una și bună pe-a lui, așa că am preferat să plec, a mințit ea, eschivându-se. Mulțumesc că ai venit după mine.

Îi trimisese un mesaj lui Göran, ca să-i spună că văzuse fotografia cu Tina Gabrielsson. Că știa că se cunoscuseră. Dacă era pe cât de nevinovat pretindea a fi, va încerca să vină cu o explicație plauzibilă, se gândea ea, să o lămurească de ce îi ascunsese această informație.

Îl sunase și pe Leif, pentru a-i relata cele întâmplate, fiindcă acum Göran știa că ea aflase totul.

Dar Leif voia să mai aștepte.

— Maya, nu e momentul potrivit. Și nu este o infracțiune să cunoști o persoană care a fost victima unei crime. Hai să nu ne grăbim.

— Dar e ciudat că nu a spus nimic, continuase ea. Ne-am văzut destul de des în ultimele zile și am tot vorbit despre cele întâmplate și nu mi-a pomenit nimic despre asta. O să-l văd la conac, ce ar trebui să-i spun?

— Maya, liniștește-te! O să vorbim cu el la momentul potrivit.

∵

Montase obiectivul cu unghi larg, fixase aparatul foto pe un trepied înalt și își potrivise scărița, ca să-i prindă pe toți în cadru.

Agneta se așezase în fața lor.

— După cum puteți vedea, Maya ni s-a alăturat astăzi, a spus Agneta, făcând semn spre ea, și o să facă și câteva fotografii. Cred că ați cunoscut-o deja. Va fi distractiv să vedem cum vor ieși pozele, a zis Agneta, îndreptându-și spatele, în timp ce zâmbea protocolar. Dar cât timp se ocupă Maya de cadrele ei, aș vrea să vorbim despre motivul care ne-a adus astăzi aici. Ne-am adunat ca să dezbatem câteva chestiuni, poate e bine să mai discutăm din când în când despre... preocupările comune, ca să spun așa.

Apoi, ușa s-a deschis cu grijă, iar Nathalie a pășit în cameră. Avea o expresie stranie pe chip. Părea oarecum eliberată. Avea o nostalgie aparte, părea mâhnită, dezolată, dar puternică și de neclintit, în același timp.

Ceilalți au remarcat venirea ei, dar foarte curând atenția lor s-a îndreptat din nou înspre Agneta.

O singură persoană a rămas cu privirile ațintite asupra lui Nathalie. Nathalie se uita drept în ochii lui, iar el nu-și putea feri privirea. A încercat să se rupă, foindu-se și întorcând capul în altă parte, dar în cele din urmă s-a resemnat. Chiar în clipa aceea, Maya a apăsat pe butonul aparatului de fotografiat.

Simultan, ușile duble s-au deschis, iar Leif Berggren a intrat în încăpere.

— Bună ziua, a zis Agneta, ușor nedumerită. Suntem puțin cam ocupați acum.

— Poftim? a întrebat Leif. Cu ce?

— Ne-am adunat să... discutăm despre evenimentele din ultima perioadă. Suntem cu toții profund afectați de cele întâmplate. Și, după cum probabil cunoașteți deja, nu este pentru prima oară când ne confruntăm cu astfel de situații, a spus ea, întorcându-se spre ceilalți invitați, în speranța că se va găsi cineva care să o susțină.

— Pot să aștept.

Leif a pătruns în încăpere și s-a așezat pe un scaun gol, uitându-se după Maya, zărind-o într-un colț, cocoțată pe o scăriță, cu aparatul foto în mână.

— Nu vă opriți din cauza mea.

Ceilalți se priveau nedumeriți.

— Despre ce este vorba? a întrebat Agneta silindu-se să pară politicoasă. Este vorba despre o întrunire particulară. Pe cine așteptați?

— Pe niște colegi care sunt deja pe drum. Va trebui să întrerupem curând această ședință.

— Poftim? a întrebat la rândul ei Agneta. Despre ce este vorba?

— Despre ce este vorba?! a repetat Leif. Despre oamenii care au fost găsiți în mlaștină, despre asta este vorba. Oamenii care au fost uciși și îngropați în ultimii doisprezece ani. Este vorba despre tânărul acela bătut, dar care acum și-a recăpătat cunoștința și ne-a împărtășit niște informații interesante.

— Și-a recăpătat cunoștința? fu mirată Agneta. Ce veste bună!

— Ce veste bună?! a repetat Leif.

Era clar pentru Maya că Leif era iritat, că era pe punctul de a răbufni. Era prea nervos. Probabil că nu mai dormise bine de nopți întregi.

— Sunt mai mulți oameni în camera asta, a continuat el, care nu se vor bucura de această veste.

Leif și-a mutat privirea de la Agneta la soțul ei, apoi la Peder, Yvonne, Texas, Leila și Göran.

Leif își plecase capul și toți ochii îl țintuiau acum cu privirea, după ce se uitaseră unii la alții cu o neliniște crescândă.

— Vrei să spui că unul dintre noi… a zis Agneta. E o nebunie. Noi, cei care locuim aici, lângă mlaștină, am pătimit aproape la fel de mult ca familiile victimelor.

— Sunt de acord că e o nebunie. Întrebarea este cum de s-a ajuns aici, a zis Leif. Și asta sper să aflu cât de curând. Din câte știm noi, în total avem de-a face cu șase crime și o tentativă de omucidere.

— Opt crime, s-a auzit o voce în spatele lui.

În clipa aceea, doi polițiști au intrat în cameră.

— Poftim? a întrebat Leif, întorcându-se spre Nathalie.

— Opt crime și o tentativă de omor, a repetat ea.

— Cine e fata asta?! a strigat Laila.

Polițiștii traversau încăperea, îndreptându-se spre Peder și Yvonne.

— Pot să vă explic… a zis Peder, ridicându-se în picioare.

Yvonne i-a urmat exemplul și s-a așezat în dreptul lui, parcă încercând să-l protejeze.

Lumea începuse să se agite, în timp ce polițiștii îi puneau cătușele.

— Nu... ce faceți? se precipita Yvonne. Chiar e nevoie să faceți asta?!

— Despre ce e vorba? a întrebat Texas. Ce ai făcut?

— Lasă, te țin eu la curent, a răspuns Peder. Vorbim altă dată despre pompă.

Agneta își scărpina colțul gurii cu unghia. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar din gura ei nu ieșeau decât sunete nearticulate, care nu păreau să formeze cuvinte.

— O să spun un singur lucru înainte să plec, a zis Peder, eliberându-se nervos din strânsoarea polițistului. Nu a fost altă cale. Chiar era singura cale. Nu am făcut-o din amuzament. Am făcut-o pentru voi toți, pentru binele comunității noastre. Să nu uitați asta niciodată, a zis el, ridicând mâinile în aer. Aș fi vrut să nu se ajungă la asta. Göran mi-e martor. El știe exact capriciile mlaștinii. Să știți că nu sunteți în siguranță acum, dacă la asta vă gândeați.

— Ce ai făcut? a întrebat Texas, uitându-se în jurul său.

Göran stătea cu spatele perfect drept și o paloare îi apăruse pe chip.

— Nu înțeleg, a spus el. Vrei să spui că eu am avut ceva de-a face cu asta?

∴

— Da, exact așa s-a întâmplat, declarase Yvonne Larsson în timpul interogatoriului la secția de poliție din Karlstad.

Maya era în camera alăturată, urmărind conversația dintre Yvonne, Leif și un alt anchetator.

Yvonne stătea cu mâinile în poală și tot trăgea de mânecile hainei, de parcă ar fi încercat să dispară neobservată, să iasă cu totul din îmbrăcăminte și din pielea ei. Clipea des.

— Ne-am dat seama că era... de datoria noastră să facem ceva. Știam ce se petrecea în mlaștină, am trăit-o pe pielea noastră. Göran Dahlberg ne-a povestit și el despre nevoile mlaștinii, despre foamea ei de oameni, despre toate persoanele care au dispărut acolo de-a lungul anilor. Eram la fel de înspăimântați ca toți ceilalți și știam că avea să ne vină și nouă rândul. Mlaștina nu se satură niciodată, e permanent flămândă.

Nimeni nu ne poate judeca, pentru că nimeni nu a trecut prin ce am trecut noi. Pierduserăm deja un copil. Nu puteam să riscăm să ne fie luat și al doilea, nu? Voi ce ați fi făcut, dacă erați în locul nostru? Voi n-ați fi procedat la fel? Dacă ați fi avut copii. Aveți copii? Ei bine, atunci înțelegeți ce a fost în sufletul nostru.

Era împăcată, directă, amabilă și încrezătoare că în foarte scurt timp îi va îndupleca pe Leif și pe celălalt anchetator, fiind absolut convinsă că îi va atrage de partea ei, că aceștia vor înțelege și vor accepta argumentele, punctul ei de vedere, faptele și modul în care acționase.

— Nu regret ce am făcut. Ce am făcut amândoi. În orice caz, nu a fost ceva plăcut, bineînțeles că nu. Dar în viață nu faci numai ce-ți place. Uneori pur și simplu trebuie să faci ce ai de făcut. N-ai de ales.

A tras adânc aer în piept, apoi a continuat:

— Ceea ce mă îngrijorează cel mai tare e faptul că mlaștina își va aștepta în continuare ofrandele și nimeni… nimeni nu va mai face nimic.

După câteva zile, Peder a devenit din ce în ce mai introvertit. Trupul lui solid părea stingher pe scăunelul din sala de interogatoriu, parcă n-ar mai fi știut să stea locului. Ca și cum era obișnuit, prin însăși natura lui, să fie în continuă mișcare, să lucreze, să umble, să facă permanent câte ceva. Să nu stea locului o clipă. Să ia decizii.

— La un moment dat, chiar am vrut să mă opresc, a recunoscut el. Serios. Chiar am crezut că, dacă o să fim vigilenți, dacă nu îi vom scăpa nicio clipă din ochi pe copii atunci când se schimbă brusc vremea, totul va fi bine. Dar apoi am aflat de băiatul acela, care a fost dat dispărut. Mlaștina… ne amenința. Mai presus de toate, eram hotărâți să o protejăm pe Julia și, mai târziu, pe copiii ei. O singură clipă de neatenție și deja e prea târziu, totul e pe veci pierdut. Ne-am gândit că e mai bine să-i satisfacem foamea, ca să mă exprim așa; în acest fel eram noi mai în siguranță. Uneori ne foloseam de animale și așa mai departe, dar alteori… au fost și oameni. Știam că este necesar să aducem și jertfe umane. Le-am umplut buzunarele cu bani, în semn de respect, pentru a da valoare sacrificiului lor, căruia îi înțelegeam pe deplin importanța. Nu am vrut să mai plecăm în căutarea unui alt copil. Am făcut-o de dragul copiilor noștri. Chiar nu pricepeți? Nu am avut de ales.

„Am făcut-o de dragul copiilor noștri”.

∵

Maya o găsise pe Nathalie înfășurată toată într-o haină mare și lungă, pe terasa cafenelei de la conac. Agneta lăsase pe terasă câteva scaune cu spătar… un adevărat răsfăț într-o zi ca asta.

— Ce vreme frumoasă, a spus Maya privind spre cer.

— Știu. E minunat. Ia un loc, a zis Nathalie făcându-i semn spre un scaun.

— Mulțumesc că m-ai sunat, Nathalie. Mă bucur foarte mult să te văd.

— Vreau să mă întorc cât de curând în Gothenburg, mai am de prelevat doar câteva mostre. Dar am vrut să stăm de vorbă înainte să plec.

— Sigur, a răspuns Maya.

La început au schimbat câteva cuvinte despre dizertația lui Nathalie și despre expoziția Mayei și au comandat două cești mari cu ceai. Apoi au adus vorba despre Peder și Yvonne.

— Parcă nu-mi vine să cred, a continuat Nathalie, că părinții prietenei mele din copilărie sunt vinovați pentru tot. Că Peder i-a împușcat pe tatăl meu și apoi pe mama. Da, poate că pe tata l-a ucis din greșeală, dar pe mama…

Maya a privit-o insistent mult timp, apoi a tras adânc aer în piept, încercând să-și găsească cuvintele.

— Dar nu te simți… puțin împăcată? S-a dovedit că tatăl tău nu a fost niciodată vinovat, că nu a omorât pe nimeni. Nu a ucis-o pe mama ta, nu s-a sinucis.

Nathalie își întorsese fața spre soare și închisese ochii.

— Ba da, a răspuns ea. În toată nebunia asta, mă simt cumva ușurată, parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă. Parcă i-aș fi regăsit, acum îi pot purta din nou în suflet, pe tatăl meu, pe părinții mei. Nu mă mai simt copleșită, nu mai simt presiunea aceea. Da, mă simt… goală, a zis ea râzând, după care s-a întors spre Maya.

— Într-un sens bun, vreau să spun.

— Înțeleg. Mă bucur să aud asta.

— În același timp… mă încearcă o tristețe pe care nu am simțit-o niciodată până cum. Pentru tot ce s-a întâmplat. Pentru că mi-am pierdut copilăria. Este ceva nou pentru mine, să nu-mi mai reprim acele trăiri. Mă doare… cumva.

Maya se uita lung la ea.

— Acceptă durerea. Chiar cred că poți duce această povară, pentru că este una eliberatoare. Nu te mai împotrivi, lasă-te în voia ei, îngăduie-ți tristețea, suferința asta, las-o să te pătrundă, lasă această ardere să-ți treacă prin toți porii, să te mistuie, să te transforme, până când vâlvătaia se va stinge și tu vei renaște din propria cenușă. Abia atunci vei simți că ești mai presus de această mâhnire. Că ești mai presus de toate credințele și trăirile tale.

∵

Ceaiul fierbinte se răcise deja în răcoarea aerului de octombrie, iar subiectul conversației era altul, iminenta plecare a lui Nathalie.

— Apropo, la cine ai stat după ce ai plecat de aici? a întrebat Maya. Când te-ai mutat în Gothenburg. La rude?

— Nu, nu-i cunoșteam. Ceea ce mi-a convenit… Voiam un nou început. Dar nu a fost prea plăcut. Se pare că cineva s-a gândit că soluția cea mai bună era să mă trimită la o familie cu frica lui Dumnezeu. Așa că am ajuns să stau la cei mai habotnici oameni din oraș.

— Am înțeles, a rostit Maya.

— Sau… Scuze… Crezi în Dumnezeu?

Maya chicotea, dându-i de înțeles că nu-i adusese nicio ofensă.

— Nu e ușor să răspunzi la întrebarea asta când nu știi exact la ce se referă persoana care pune întrebarea, ce înseamnă conceptul de Dumnezeu pentru respectiva persoană. El poate căpăta diferite conotații, valențe nebănuite, de la un om la altul. Cred că e mai bine să nu intrăm în astfel de…

— Ei bine, ce înseamnă Dumnezeu pentru tine? a întrerupt-o Nathalie.

— Pentru mine, Dumnezeu este… a început ea, un fel de realitate atemporală, care nu poate fi descrisă sau explicată… pe care nici măcar cu mintea n-o poți gândi, care se poate revela doar în interiorul tău, în adâncul sufletului, prin simbioză directă, și care lucrează, se manifestă prin faptele și experiențele tale.

Nathalie și-a dat imediat seama că nu era prima dată când Maya vorbea despre Dumnezeu.

— Și când se întâmplă acest lucru, a continuat Maya, întreaga ta ființă conștientizează că toate schismele lumii sunt simple plăsmuiri, că toate lucrurile și ființele sunt fundamental unite, că nu pot fi nicicând separate, ci se contopesc firesc unele cu altele.

— Și ce înseamnă... această unificare, în opinia ta? a întrebat Nathalie.

— Singurul cuvânt care poate exprima cel mai bine această idee ar fi „deșertăciune”. E un termen care duce în direcția cea bună, care poate argumenta teoria nimicului, a spațiului gol.

Nathalie s-a încruntat, apoi a izbucnit în râs.

— Vorbești serios? Deșertăciune?

— Da... a răspuns Maya. Doar că deșertăciunea, percepută ca pustiu. Nu este nimicul înțeles ca vid, este doar ceva lipsit de formă, de granițe, de gânduri, de concepte.

— Așa zici tu? a întrebat-o Nathalie, complet nelămurită. Și ce înseamnă asta?

— Cum să spun eu... a zis Maya lăsându-se pe spate și părând că își alege cu mare grijă fiecare cuvânt în parte. E un fel de... spațiu format din conștiența pură, abisul din care lumea se înfiripă clipă de clipă. Este o stare de veghe dincolo de intelect, o existență imuabilă, și pe lângă faptul că există persoane care pot identifica acest spațiu cu străfundurile ființelor lor... ea reprezintă sursa tuturor lucrurilor, însăși esența naturii umane autentice, în nemărginirea profunzimilor ei. Și tocmai asta e atât de amuzant în căutarea spiritualității, a mai zis ea râzând, parcă resimțind o trăire lăuntrică intensă, că în cele din urmă ajungi la concluzia că ești ceea ce cauți. Este ceva intangibil, pe care nimeni nu-l poate vedea. A făcut o mică pauză, apoi a conchis: „Este acel ceva care vede prin noi. Cel atotvăzător”.

∵

La scurt timp, Maya a plecat, dar vorbele ei de duh continuau să răsune în mintea lui Nathalie, răscolindu-i tot corpul cu vibrațiile lor pline de spiritualitate, desprinse parcă dintr-o altă lume, dintr-un alt univers, în care ea se vedea lângă un lac prin ochii unui cerb.

„Este acel ceva care vede prin noi. Cel atotvăzător”.

*

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Nathalie stătea în picioare în cabană, împăturindu-și hainele, făcându-și bagajele.

Strânsese deja echipamentul, dosarele, documentele și cărțile, laptopul cu lucrarea de dizertație și toate probele pe care le adunase.

Venise timpul să se întoarcă acasă, îndreptându-se către un viitor pe care nu și-l putea imagina. Un viitor fără plasă de siguranță, exact așa simțea.

Sau poate că era chiar opusul. Poate că, pentru prima dată în viața ei, avea o bază solidă pe care să își sprijine pașii. Ceva se schimbase în sufletul ei, perspectiva era cu totul alta acum. Era aproape nerăbdătoare să își revadă părinții adoptivi.

Atunci a auzit un ciocănit. Cineva bătea la ușă, iar ea a știut imediat că era el. Recunoscuse atingerea delicată a mâinii pe lemn, melodia suavă degetelor sale.

A deschis ușa și l-a văzut în lumina ochilor, slăbit și fragil, dar cu zâmbetul acela care condensa toată energia lumii. Nu departe, chiar în spatele lui, ea a zărit taxiul care îl adusese aici. Se sprijinea într-un baston și o privea fără să scoată un sunet.

Nu știa cum să reacționeze, era atât de obișnuită să fie ea cea care privea, care observa, care analiza.

— Johannes, a reușit ea să pronunțe.

Nici măcar nu a avut puterea să-l îmbrățișeze.

— Nathalie, a zis el zâmbind.

A făcut un pas înainte, i-a luat mâna și a lipit-o de obrazul lui.

— Am auzit ce ai făcut, a spus el. Mulțumesc mult. Îți mulțumesc din suflet.

Ea a dat ușor din cap, zâmbindu-i.

— Pentru… nimic.

Și-a dat seama că se simțea complet în largul ei. Ceva în sinea ei se schimbase. Era atât de simplu!

— Ce mai face bucuria ta nefericită? a zis ea în glumă, dar chiar în acel moment a realizat că o luase gura pe dinainte, că făcuse o greșeală.

Dar apoi a văzut reacția lui.

— Se pare că va fi și mai nefericită de acum înainte, a zis el. Unde vrei să mergem? Unde vrei să locuim? În Gothenburg?

— Nu știu unde vrei tu să locuiești, a rostit ea cu zâmbetul pe buze, dar Göteborg mi se pare desuet, nu crezi?

∵

Atârnate pe pereți, la câte un metru distanță, erau mai multe fotografii alb-negru, pătrate, montate pe niște rogojini fixate pe

suporturi simple, mate, încadrate de niște rame înguste, din lemn.

Galeria debuta cu patru peisaje, urmau patru imagini cu niște case abandonate și curțile lor prăfuite. Și, într-un final, un cadavru dezmembrat. Un picior, o mână, un obraz întors. Un ochi închis, o bucată din ceafă și niște păr. Până la urmă, alesese să nu includă în expoziție și portretele locuitorilor din mlaștină.

Maya a aruncat o privire pe fereastra impozantă și a văzut că fulgii începuseră să cadă. Înăuntru era cald, vizitatorii erau serviți cu vin roșu și biscuiți.

Numai că nu era o inaugurare obișnuită, nu era o expoziție ca oricare alta. Era una în stil minimalist, nu invitase prea multe persoane, pentru că... nu părea a fi un eveniment de mare anvergură. Voia doar să își expună fotografiile, experiența trăită de ea pe acele meleaguri mlăștinoase.

Subiectul fusese, firește, de mare interes, când ziarele locale au fost informate că artista cea mai reputată din zonă urma să organizeze o galerie de artă în salonul expozițional al școlii de artă. Iar după ce au aflat că intenționa să prezinte și câteva peisaje din Mossmarken, făcând referire directă la evenimentele petrecute acolo, interesul a atins proporții uriașe, fiind preluat chiar și de mass-media națională. Pe canalele de social-media circulau fel de fel de postări, chiar dacă nimeni nu văzuse încă imaginile. Iar opiniile erau împărțite. Mulți erau deranjați, extrem de supărați de faptul că se folosea fără scrupule, în concepția lor, de tragediile din Mossmarken.

Maya se înțelesese cu coordonatorii evenimentului să organizeze mai întâi o lansare personală, neanunțată în presă, urmând ca mass-media și publicul să vină a doua zi, când ea avea să fie deja departe de Fengerskog.

Așa că acum numai ea și vreo douăzeci de prieteni, inclusiv Nathalie și Johannes se aflau în incinta galeriei de artă. Venise și Göran. Părea obosit. Dărâmat.

— Probabil că nu e cel mai bun moment să-ți explic pe îndelete povestea cu Tina, a spus el nervos, chiar înainte de a intra pe ușă.

— Cum vrei tu, a rostit ea.

— E mai bine să vorbim altă dată despre asta.

— Bine, rămâne pe altă dată.

În loc să insiste, ea alesese să-i toarne pahar după pahar, la intervale regulate. Până când, într-un final, cuvintele au început să-i vină de la sine. Vorbele lui. El stătea sprijinit de perete, cu paharul în mână și îi făcea semn să vină.

— Vreau să-ți spun totul, a zis el fără ocolișuri. Da, am avut o aventură cu Tina. Trecea pe la mine de fiecare dată când venea în Karlstad, în delegație. În ziua în care a dispărut urma să ne întâlnim aici, dar ea nu a mai venit. Am rămas șocat. Am preferat să nu spun nimic, în parte din respect pentru ea și pentru familia ei, dar și pentru că știam și că riscam să devin suspect, dacă le-aș fi mărturisit polițiștilor despre relația noastră.

Părea că se simțea extrem de vinovat.

— Și ce ai crezut? Că au luat-o spiritele?

El a ridicat din umeri.

— Acum știm că, în cazul ei, nu a fost vorba despre așa ceva, dar…

Au păstrat tăcerea o clipă. Apoi Göran a ridicat privirea și s-a uitat fix în ochii ei.

— Dar încă mai sunt multe alte persoane care au fost date dispărute. Probabil că voi ați găsit numai victimele cuplului Peder și Yvonne. Încep să cred că este absolut imposibil să-i găsim pe toți cei care s-au făcut nevăzuți ca prin farmec acolo. Cei care au fost pur și simplu ademeniți, ispitiți de spirite… cei care parcă se dematerializează. Încă nu l-au găsit pe băiețelul acela, pe Tracy sau pe soția mea…

Maya l-a prins ușor de braț și la strâns cu tandrețe.

— Göran, să știi că mă bucur tare mult că ai venit! La modul cel mai sincer îți spun.

∵

După ce au plecat și ultimii invitați, Oskar a condus-o acasă. Maya a aprins niște lumânări, și-a pregătit o baie cu ulei esențial de lavandă și a turnat ceva de băut în două pahare. Apoi s-a dezbrăcat și a intrat în cadă. Oskar rămăsese în pragul ușii, privind-o.

— Nu vii și tu? a întrebat ea.

Oskar și-a dat hainele jos, s-a apropiat de cadă și s-a scufundat în apa fierbinte.

∵

Nathalie a urcat fără grabă treptele casei din Åmål și a sunat la ușă. Își simțea inima ca pe un mușchi suprasolicitat, care nu voia decât să se odihnească după toate cele întâmplate. Dar trebuia să o facă. Măcar atât. Era ultimul lucru pe care avea să-l facă înainte de a pleca din Dalsland spre Gothenburg.

Nu a recunoscut-o pe femeia care i-a deschis ușa. Nu era nimic familiar la persoana aceea obeză care stătea în fața ei.

Au rămas acolo, una în fața celeilalte și, o clipă mai târziu, Nathalie a reușit să o recunoască pe Julia, cea care fusese odinioară cea mai bună prietenă a ei. Sclipirea din ochii ei, modul în care pomeții se înălțau până spre colțul ochilor.

— Nathalie? a întrebat Julia.

— Julia? a imitat-o Nathalie.

A făcut un pas în față, îmbrățișându-și cu drag prietena din copilărie. La început, Julia a tresărit, apoi a părut că se relaxează, după care a început să plângă. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji, nu putea nicicum să oprească acest neștiut șuvoi subteran care izvorâse din adâncurile ființei ei, luând-o complet pe nepregătite. Suspina din ce în ce mai sfâșietor pe umărul lui Nathalie, plângea în hohote, cu o disperare ce îi zdruncina întreg corpul.

După câteva minute, și-a șters obrajii cu mâneca puloverului și a încercat să se calmeze.

— Ce ar mai fi de spus? a zis ea.

— Chiar așa. Ce ar mai fi de spus? a întrebat Nathalie oftând.

S-au așezat pe canapeaua din camera de zi. Nathalie încă o ținea pe Julia de mână.

— Dacă am fi știut, a zis Julia. De la bun început. Ce făceau părinții mei. Ce s-a întâmplat cu părinții tăi. Dacă în sinea mea am știut mereu tot ce se petrecea, dar poate că am fost prea aproape să înțeleg cu adevărat despre ce era vorba?

Nathalie clătina din cap.

— Ai fi putut vreodată să-ți imaginezi una ca asta?

— Nu știu. Dar poate că ar fi trebuit… să bănuiesc ceva.

— Julia, e greu să-ți închipui genul ăsta de grozăvii. Probabil că au înnebunit după moartea lui Tracy.

Julia ofta.

— Da, familia noastră s-a destrămat. Mă simțeam atât de vinovată că nu mi-am dat niciodată seama că s-au schimbat. Eram prea preocupată de propriile probleme.

A ridicat privirea spre Nathalie.

— Ești singura căreia i-am vorbit până acum despre asta. Nu le-am spus nici măcar copiilor mei, nu știu ce să le zic. Mi-e frică să ies în lume. Mi-e teamă să pornesc calculatorul. Știu că oamenii scriu verzi și uscate pe toate rețelele sociale, despre mama și tata, despre noi. E oribil.

— Știu. Trebuie să fii tare, apele se vor liniști în curând. Știi cum sunt oamenii, uită repede, vor găsi alte subiecte de actualitate, alte teme despre care să scrie și să-și dea cu părerea.

— Sper să ai dreptate. Dar nu știu dacă va fi chiar așa, a mai spus ea. Și, în plus, simt că toată lumea o să mă judece. Povestea asta o să mă urmărească toată viața.

Julia și-a coborât privirea, acum se uita la masă.

— Ce vrei să faci cu copiii? a întrebat Nathalie. O să continui să locuiești aici?

— Da, probabil că da, a răspuns Julia cu un zâmbet forțat. Copiii vor sta cu mine de acum încolo. Ar fi trebuit să-i iau cu mine demult.

Au băut niște cafea și au mâncat bezele cu ciocolată pe jumătate congelate, direct din pungă. Au vorbit câte în lună și în stele. Au depănat amintiri. Apoi Nathalie a spus că ar trebui să plece.

— Vreau să mă întorc acasă, în Gothenburg, înainte de lăsarea nopții.

Julia a tras adânc aer în piept, i-a pus mâna pe umăr, parcă ar fi vrut să o oprească și s-a îndreptat spre dormitor. Curând a revenit cu un jurnal.

— Vreau să-ți mai spun ceva. Cred că… simt nevoia să vorbesc cu cineva despre asta.

I-a întins albumul.

— E jurnalul lui Tracy. Obișnuiam să mă furișez în camera ei ca să-l citesc pe ascuns. Mai știi că obișnuiam să facem asta? Citeam și versurile scrise de ea. Dar despre jurnal… nu am spus niciodată nimic nimănui. Acesta este încă un lucru cu care trebuie să învăț să trăiesc. Mă refer la rândurile scrise în acest jurnal.

— Ce anume? Ce scrie acolo? fu curioasă Nathalie.

— Tracy se vedea cu un tip mai în vârstă, îți mai amintești? Au avut o relație. Numai că el… nu voia să fie cu ea. Mă rog,

voia să meargă până la capăt. Se întâlnea cu ea doar când avea chef, pentru o partidă de-o noapte. După care a cunoscut pe altcineva. Iar când am citit cele scrise aici… e destul de clar că ea nu își mai dorea să trăiască. Părea atât de hotărâtă!

Nathalie o privea insistent pe Julia.

— Vorbești serios?

— Era cu totul alta. Atât de tristă. Dar nu am spus nimănui despre asta.

— Mi-ai zis mie.

— Ți-am spus?

— Da.

Julia a răsfoit câteva pagini.

— Uite, aici. În ultima ei săptămână de viață, a așternut multe rânduri pe hârtie. Multe gânduri întunecate. Asta a scris cu o seară înainte să moară. Ascultă.

Julia citea cu voce tare, fără să se grăbească, făcând o pauză după fiecare propoziție.

„E ca și cum nu aș mai exista. De parcă nu ai mai fi lăsat nimic în urma ta când ai plecat. Nu pot să mănânc. Nu pot să beau. Vreau doar să mă transform, să dispar. Să mă arunc, să renunț la tot. Vreau să nu mai simt nimic. Vreau să evadez din iadul ăsta".

∵

Nathalie își amintea noaptea aceea, cu paisprezece ani în urmă. Își amintea cămașa de noapte în dungi a lui Tracy, trupurile pline de noroi și ferestrele tăcute. Își amintea că pierduse orice sens al realității, simțea o durere, o rană care nu avea să se vindece niciodată.

— Nu au fost spiritele de vină, a spus Nathalie. Și-a luat singură viața.

— Și cel mai rău e că nu s-ar fi ajuns niciodată la asta dacă le-aș fi arătat părinților mei jurnalul, dacă aș fi stat de vorbă cu ei, dacă… La urma urmei, e numai și numai vina mea.

Nathalie înghiți în sec.

— Atunci, înseamnă că și eu sunt de vină. Am văzut-o pe Tracy în Åmål chiar înainte să moară, am auzit-o certându-se cu tipul ăla. Am observat cât era de tristă, de disperată, dar nu am știut ce să fac, nu mi-am dat seama dacă aș fi putut să fac ceva.

A tăcut o clipă, apoi a continuat:

— Eram copii, Julia. Nu meriți să porți povara.

Julia clătina din cap, cu ochii în lacrimi.
— Ai dreptate, eram doar niște copii, a repetat ea.

EPILOG

În ultimele zile vremea se încălzise. Weekendul trecut regiunea fusese răsfățată cu niște zile calde, de primăvară, iar Maya a descoperit că mestecenii din fața casei sale începuseră să înmugurească.

Nu mai venise în Mossmarken de anul trecut. Acum se simțea pregătită. Tatăl ei fusese înmormântat cu o zi înainte și simțea nevoia să facă o plimbare lungă, care să o pună pe picioare. S-a gândit să treacă pe la Göran. Se văzuseră de câteva ori în timpul iernii, încercaseră să treacă peste toate neînțelegerile și simțea că relația lor se îndrepta pe făgașul cel bun.

A traversat sprintenă cărarea care străbătea mlaștina. Era prima oară când vedea locul acela în lumina primăverii. Arăta cu totul altfel decât în atmosfera mohorâtă a toamnei... ceea ce atunci nu era decât o ruină acum era viguros, robust, înfloritor.

Lucrurile fragile se trezeau la viață. Copacii începuseră să înfrunzească, într-o nuanță de verde crud. Smârcurile își schimbau culoarea. Peste tot se auzea ciripitul păsărilor.

A urmărit cu privirea câțiva sturzi. Săreau de pe o ramură pe alta, apoi și-au luat zborul.

Vântul s-a întețit puțin, dar acum nu mai adia aproape deloc.

Ea și-a continuat drumul prin mlaștină, fără să observe că una dintre păsărele rămăsese în urma celorlalte. Căzuse la pământ, chiar în spatele ei, șchiopătând, strigând de durere. Tot atunci, un fulger a brăzdat oglinda tulbure a apei și o siluetă parcă se vedea ridicându-se din adâncuri. Dacă Maya ar fi văzut acea imagine, probabil că ar fi descris-o ca un mozaic strălucitor ce întruchipa o tânără fată, îmbrăcată într-o cămașă de noapte cu dungi gri și albe, cu ochi albaștri, strălucitori.

Pasărea de pe pământ a fluturat din aripi.

O clipă mai târziu, a dispărut.

SUSANNE JANSSON

MLAȘTINA

virtual-project.eu

virtual-project.eu

violin